Dragostea învinge

Loveswept

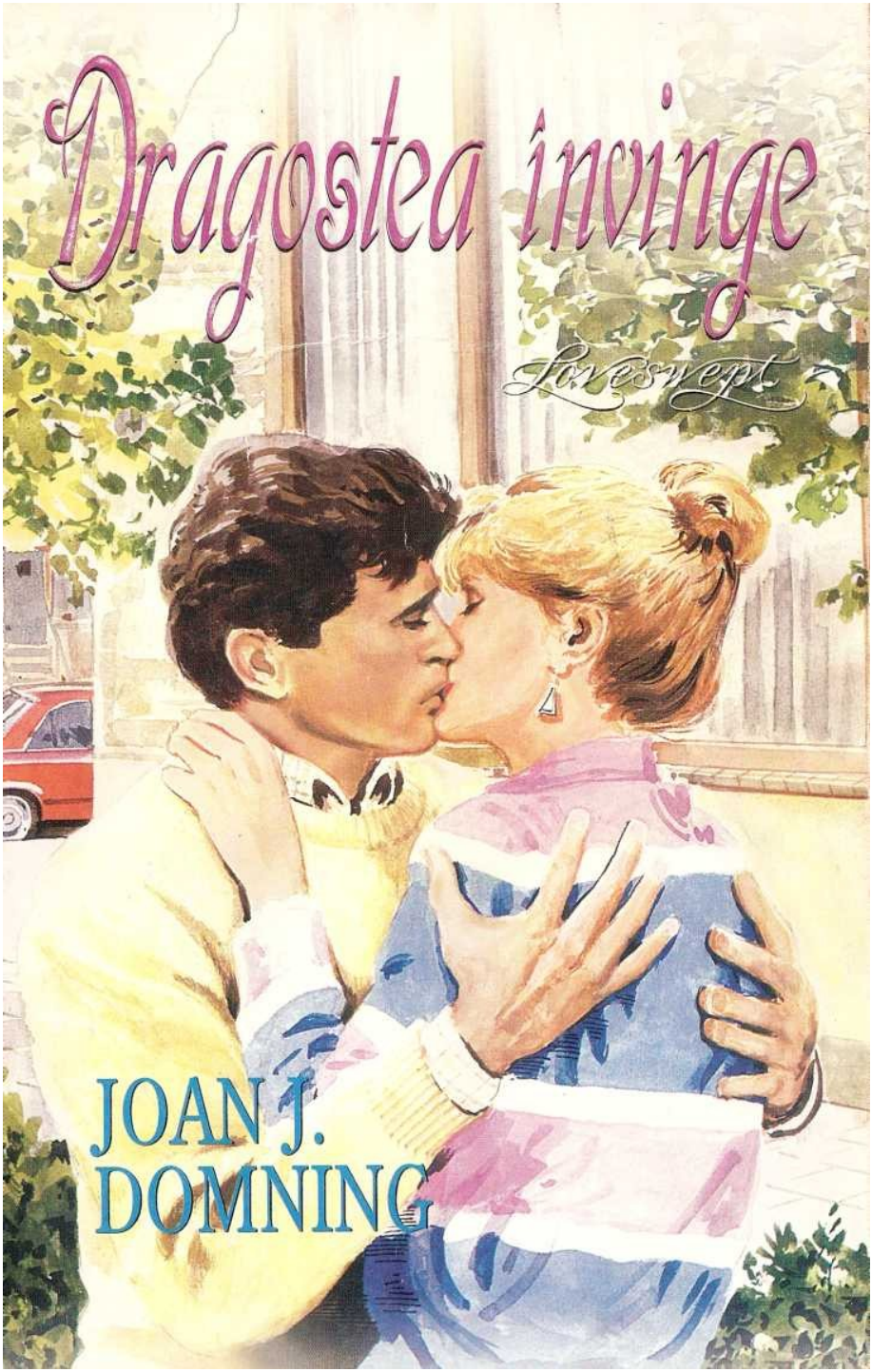

JOAN J. DOMNING

DRAGOSTEA ÎNVINGE
JOAN.J.DOMNING

CAPITOLUL 1

Alec Golightly a început să râdă când a primit o altă convocare urgentă să vină la biroul din faţă. Nu pentru că ar fi fost ceva de râs în venirea unui expert de înaltă calificare pentru a evalua compania lor pentru viitorul ei proprietar. Nu era de mirare că şeful cel mare avea nevoie de suport moral. Îşi lăsă secţia de ambalare pe mâinile echipei lui speciale şi traversă curtea fabricii de componente de mobilă. Cerul era înnorat. În clădirea principală, Henry Fosse, se plimba nervos pe covorul zdrenţuit din birou.

— Sunt prea bătrân ca să fac faţă acestei situaţii-să văd cum *Woodbox* îşi schimbă stăpânul, izbucni el, când Alec pătrunse în birou. Dacă ai fi primit funcţia de director general când ţi-a propus consiliul de conducere, m-aş fi putut retrage şi acum aş fi fost la pescuit.

— Directoratul nu-i de mine, spuse Alec, netezindu-şi mustaţa brună.

— E o absurditate! Renunţi la prea multe pentru indivizii ăia de la ambalare.

Ultimul lucru pe care-l mai poţi face este să-ţi pui o haină. Alec zâmbi şi îşi vârî cămaşa havaiană cu flori mari, verzi şi albastre, în blugi. Apoi se aşează pe pervazul ferestrei, cocoțându-şi un picior pe care şi-l întinse neglijent.

— Mă îndoiesc că un expert atât de grăbit se va uita la felul cum sunt eu îmbrăcat.

Henry încetă să mai măsoare camera.

— Ştiu că îi va sfătui pe cei de la *Elegante*-mobila eleganţei-să ne închidă fabrica.

Tu ai o limbă mai iscusită decât a mea, aşa că poate poţi să-i vorbeşti şi s-o convingi. Alec împărtăşea neliniştea lui Henry. Zâmbetul i se stinse.

— În regulă, o să lansez o campanie pentru a salva *Woodbox*.

Apărură şi ceilalţi şefi de secţii, majoritatea bărbaţi în costume severe, dar şi Nan Turner, într-o rochie largă, fiind însărcinată. Henry îşi întoarse propriile griji spre ei în timp ce Alec şi le îndreptă pe ale lui spre lumea de dincolo de fereastra deschisă. Urmări cu privirea vaporul încărcat cu buşteni care cobora fluviul Columbia îndreptându-se spre ocean. Dacă ambarcaţiunea lui ar fi fost terminată, ar fi navigat acum în imensitatea aceea albastră care se vedea acolo, departe, ceea ce ar fi pus capăt întrebărilor pe care trupa lui specială cu siguranţă le va pune, dacă *Woodbox* se va duce la fund.

O maşină sport, roşie, pătrunse în parcare şi se opri lângă fereastră. Atenţia îi fu atrasă brusc de femeia care, ieşind din maşină, se îndrepta spre uşa de la intrare.

Avea un trup suplu, de persoană care practică gimnastica aerobică: coapse zvelte, sâni aroganţi şi fără sutien, talia subţire şi prinsă într-o curea lată. Chiar de la distanţă, Alec putea să-şi dea seama că, în spatele ochelarilor cu ramă de aur, se afla o faţă superbă, iar părul îi era o coamă de culoarea chihlimbarului topit. Arăta ca o stea de cinema, dar ei nu aşteptau niciuna. Câteva secunde mai târziu se auzi în interfon:

— A sosit domnişoara Bernice Fletcher. După alte câteva secunde, domnişoara Bernice pătrunse cu paşi mari în birou.

— Vă rog să renunţaţi la Bernice, toată lumea îmi spune Bunny.

Alec nu văzuse încă pe nimeni pe care să-l cheme Bunny (iepuraş) şi să arate ca ea. Servieta el diplomat semnifica putere; costumul-pantalon de un albastru-intens şi bijuteriile din aur aveau un stil rafinat şi denotau mâna unui designer scump plătit. Se îndoia, că va-putea vorbi, ca de la om la om, cu o astfel de femeie.

Calmă şi rece ca un sloi, ea dădu mâna cu Henry care se prezentă singur şi apoi cu fiecare în parte, pe măsură ce îi erau prezentaţi.La sfârşit, Henry spuse:

— Ultimul, dar nu cel din urmă, tipul de pe pervazul ferestrei este Alec Golightly, şeful departamentului ambalare.

În spatele ochelarilor foarte şic, Alec văzu nişte ochi de un albastru-închis, cu gene negre, bogate. Aceştia se îngustară critic în faţa cămăşii lui viu colorate şi se măriră uşor la vederea mustăţii. Apoi îl îngheţă cu un zâmbet impersonal.

— Domnul Golightly! Ce nume neobişnuit. Alec se îndreptă spre ea cu un zâmbet prietenos, sperând s-o îmblânzească spre beneficiul lui *Woodbox*, poate şi al lui însuşi, şi cu obişnuita lui lipsă de ceremonie care şoca, spuse:

— Cred că printre strămoşii mei englezi au fost unii care au intrat, dar au şi ieşit cu uşurinţă din afaceri dubioase. Ea nu acordă micii lui glume decât un zâmbet strâmb. Oare n-avea simţul umorului? Sau era una din acele fecioare de

gheaţă? Oricum, semn rău. Din fericire, înălţimea ei era mai mică decât atitudinea, îi ajungea cu creştetul doar până la bărbie. Fiind înalt, chiar şi pentru un bărbat, se simţea sigur pe el, dar asta doar până când şi-au dat mâinile. Atunci, un fluid magic a trecut din palma ei moale spre mâna lui osoasă, lichefiindu-l. Şi tot ce a reuşit să mai facă a fost să se zgâiască în jos, la ea, zâmbind prosteşte.

Spre încântarea lui, nici ea nu rămăsese insensibilă. Două pete roşii îi apăruseră în obraji. Eliberându-şi mâna, ea îşi scoase ochelarii, ca apoi să şi-i pună la loc. Un gest de nervozitate, pe care nu-l înţelegea. Oricum, el nu era din clasa ei, cu mutra lui amabilă, dacă nu de-a dreptul urâtă, dar dotată cu un nas turtit şi o bărbie însemnată cu cicatrici. Din fericire, ea îşi regăsi imediat controlul şi se întoarse spre Nan Turner.

— Am înţeles că răspundeţi de tranzacţiile companiei. Poate mă conduceţi la computer.Aş vrea să-mi încep activitatea.

Făcând abstracţie de propriile lui reacţii interioare, Alec nu-i putea permite să trateze *Woodbox* ca pe un fleac, aşa că îşi lansă atacul:

— Domnişoară Fletcher, am vrea să ştim dacă scrisorile dumitale de acreditare îţi dau dreptul să hotărăşti soarta celor cincizeci de angajaţi ai noştri.

— Nu eu voi lua deciziile; eu voi scrie doar un raport, spuse repede, apoi privi la feţele neliniştite din jur ca şi când ar fi realizat, pentru prima dată, că ea ar fi putut să afecteze soarta cuiva.

— Dar, dacă asta te face să te simţi mai în siguranţă, sunt specialistă în computere, licenţiată

în administrarea bancară şi am o experienţă de zece ani în afaceri la Los Angeles, la întreprinderile *Wilderness.* Sprâncenele lui Alec se ridicară a mirare.

— Vrei să spui *Wilderness*-tipii cu filmele despre natură şi cu lung-metrajul acela grozav despre indigenii Americii? Cum ea dădu afirmativ din cap, el fluieră uşor, dându-şi seama că are în faţă un adevărat geniu în afaceri.

— Dacă ai condus afaceri de atâtea milioane de dolari, ce naiba cauţi într-un loc ca ăsta? Trăsăturile feţei ei se contractară dureros.

— Acum lucrez cu o firmă de consulting şi am contract să evaluez... Faţa ei era lipsită de expresie.

— *Woodbox*, completă el, începând să se dumirească asupra situaţiei.

Consulting, asta înseamnă că ea era un geniu folosit insuficient în momentul de faţă. Exact de ceea ce avea nevoie *Woodbox* în momentele ei de criză. În plus, îl fascina gândul de a o vedea zilnic pe această femeie frumoasă şi chiar de a încerca să-i topească puţin carapacea asta de gheaţă.

— Nu mă miră că o femeie, cu experienţa dumitale, nu-şi poate aminti numele unei făbricuţe auxiliare ca a noastră. Corect... Bunny? Ea îl privi iritată.

— Domnule Golightly, nu te lăsa înşelat nici de numele, nici de experienţa şi nici de înfăţişarea mea. *Eleganté* l-a trimis pe cel mai bun şi voi trata această fabrică cu dreptate. Consideră-te norocos.

— Exact, domnişoară Fletcher, mă consider chiar binecuvântat, spuse Alec, înclinându-se, în timp ce-i zâmbea liniştitor. Întotdeauna am avut o

slăbiciune pentru femeile foarte inteligente şi pline de succes.

Din motive necunoscute, încercarea lui de a destinde atmosfera o enervă şi mai tare. Atât privirea, cât şi vocea îi deveniră şi mai reci.

— Din fericire, munca mea nu depinde de această slăbiciune a dumitale.

Ignorând subânţelesurile, Henry interveni în duelul care părea să nu dea câștig de cauză nici unuia şi spuse, râzând:

— Alec al nostru are slăbiciune pentru multe lucruri interesante, dar nu este nici pe departe uşuraticul pe care l-ai putea crede, după cămaşa pn care o poartă. Este la *Woodbox* de când avea șaisprezece ani. Sunt unsprezece ani de atunci. Cât timp a urmat liceul, a trecut prin toate secţiile și, după colegiu, s-a întors aici definitiv.

Aşa că este persoana cea mai indicată să te însoţească într-un tur în fabrică.

Bunny scutură din cap, fluturându-şi buclele.

— Nu. Un tur prin fabrică este o pierdere de timp. *Elegancé* mi-a acordat maximum două zile şi am de gând să le folosesc pentru a cerceta documentele.

Alec făcu un pas înainte şi adăugă cu înflăcărare:

— Documentele nu-ţi vor spune cât de eficient este condusă activitatea sau ce fel de angajaţi lucrează aici. Înălţă întrebător din sprâncene. Te interesează oamenii?

Ea n-avea altă alternativă, aşa că răspunse:

— Bincânţeles că mă interesează. Îndreptându-se spre uşa deschisă, urmărit de ochii tuturor, Alec privi în urmă şi zâmbi pe sub mustaţă.

— Atunci să nu mai pierdem nicio secundă din timpul dumitale preţios.

Buzele lui Bunny se destinseră într-un zâmbet admirativ, în faţa tacticii lui.

Parfumul ei de mosc îl învălui în momentul când trecu pe lângă el.

— Ai câștigat, îi murmură numai pentru urechile lui. De data asta! După ce ieşiră din birou, Bunny se duse drept la grupul sanitar.

Alec se sprijini de perete, punându-şi la punct strategia. Ţelul final era s-o determine pe Bunny Fletcher să-şi facă expertiza pe o bază mai largă sau cel puţin să scrie un raport entuziast. În ceea ce priveşte scopurile lui mai puţin nobile, decise că a o trata pe această femeie deosebită, în maniera lui obişnuită de flirt fără consecinţe, ar fi o greşeală mortală.

Când Bunny ieşi, în cele din urmă, el se înarmase suficient de bine împotriva farmecului iradiat de cununa părului ei auriu, care îi încadra ca o aură figura impecabilă, şi de trupul zvelt ce se ghicea sub costumul albastru-strălucitor. Dar toate hotărârile lui nobile căzură baltă când o văzu pe această fecioară de gheaţă făcând balonaşe de gumă.

— Câteva minute petrecute la toaletă au făcut minuni în atitudinea dumitale.

Ea îşi ridică bărbia aristocratică.

— N-am fost niciodată într-o toaletă publică, în toată viaţa mea.

— Perfect. Înjurându-se în gând pentru greşeala comisă, Alec o conduse afară. Raze de soare străpungeau norii. Aerul mirosea a fluviu, a rumeguş şi a pădure de pini. Cele patru clădiri-

baracă ale fabricii, vopsite în galben-pal, erau plasate printre pini şi tufişuri. Alec îşi luă o cască din cuierul de la intrarea în dopozit şi, după ce îi înmână una şi lui Bunny, îşi începură vizita. Spre surprinderea lui, în timp ce treceau prin secţiile de fabricaţie şi furniruire, ea își manifestă interesul faţă de maşinile de presat, tăiat şi laminat, punând o mulţime de întrebări tehnice despre producerea de componente de mobilă. Ultimul pe agenda vizitei era propriul lui sector. Aloc îşi scutură cizmele de rumeguş pe potecă.

— Cred că, înainte de a intra în secţia de ambalare şi expediere, ar fi indicat să-ţi explic ceva. Am douăzeci de oameni care lucrează pentru mine, dar mai mult de jumătate din ei sunt handicapaţi, de la forme uşoare, la moderate.

Ea se opri şi, uitându-se atent la Alec, îl întrebă:

— Vrei să spui că sunt înapoiaţi mintal?

— Da.Ca un tată care îşi apără familia, Alec se înfipse în faţa ei.

— Sper că poţi înţelege ce contribuţie majoră are *Woodbox* oferindu-le posibilitatea să aibă o slujbă şi să presteze o muncă, îndată ce au crescut suficient ca să iasă în lume. Se confruntă mereu cu prejudecăţile celor din jur. *Woodbox* este printre puţinele locuri unde aceştia se simt utili.

— Înţeleg. Se pare că este adevărat. Bunny observă pasiunea ce-i lumina faţa.

— Ai un motiv special să lupţi pentru această cauză?

— Fiecare om are o cauză, spuse Alec, nu numai să-şi dezvăluie sufletul şi secretele unei frumuseţi perfecte. Hai să intrăm şi să vedem cum sunt puse componentele de mobilier în cutii. Înăuntrul

secţiei de ambalare, Bunny îşi plimbă privirea prin încăperea uriaşă în care se asamblau cutiile. Câţiva angajaţi numărau şi ambalau, în pungi de plastic, şuruburi, pile, mânere. Alţii aşezau, în pungi, componente din lemn şi instrucţiuni în material plastic, cu ajutorul unor maşini de împachetat şi ambalat. În sfârşit, produsele erau aşezate în cutii de carton.

Alec o privea neliniştit, ştiind că succesul strategiei lui depindea de reacţia ei.

— Oamenii mei „speciali” au de la optsprezece, la patruzeci de ani. Zece din ei au sindromul Down, doi au creierul afectat de la naştere, iar unul îşi datorează boala genelor de familie.

— Foarte trist şi nedrept, spuse Bunny, faţada de gheaţă înmuindu-i-se pentru prima dată.

— Mie-mi spui! Apoi, luând-o de mână, pătrunseră în încăpere. Treisprezece perechi de mâini se opriră la jumătatea gestului şi douăzeci şi şase de ochi candizi se uitară în sus la ei.

— V-am adus o doamnă în vizită. O cheamă Bunny. Hai să-i arătăm ce treabă grozavă ştiţi să faceţi. Coborând vocea, i se adresă numai lui Bunny: Te simţi în stare să-i cunoşti personal? Bunny privi din nou toată încăperea, apoi se întoarse spre el.

— Pentru ei porţi cămaşa asta îngrozitoare? Zâmbind strâmb, el îşi netezi florile tropicale imprimate pe pieptul cămăşii.

— Ei răspund mult mai bine când arăt relaxat.

— Înţeleg. Scoţându-şi casca, ea scotoci în geanta-diplomat după o clamă şi-şi strânse părul la spate. Această simplă operaţie, precum şi ceva magic, pe care el nu-l putu identifica,

transformară frumuseţea arogantă şi rece, într-o femeie blândă, cu ochii calzi şi zâmbetul atrăgător.

— Acum sunt gata să-i cunosc personal. Uimit de transformare, el o conduse la prima masă. Jack, înfricoşat de tot ce era nou, împrăştie grămada de şuruburi pe podea. Bunny îngenunche lângă ele şi-l ajută să le adune, reuşind chiar să-i smulgă un zâmbet. Uimirea şi respectul lui Alec crescură pe măsură ce ea făcea înconjurul încăperii, părând naturală şi netulburată de comportamentul bizar al angajaţilor.

Nici măcar n-a clipit când Tess a alergat poticnindu-se şi i-a mângâiat bijuteriile, repetând:

— Frumoasă doamnă, frumoasă doamnă...

— Îţi dezvălui un secret, spuse Bunny, aplecându-se şi zâmbind. Eu nu sunt cu adevărat frumoasă, totul este să ai stil şi să ştii să te machiezi.

— Secret de la bărbatul Golightly, spuse Tess, în felul ei neclar, ca urmare a defectului de vorbire. Se uită topit la tine. Fiind, pe moment, fără armura ei de gheaţă, Bunny se uită la Alec cu mai multă căldură.

— Bărbatul Golightly mai bine şi-ar vedea de treaba lui.

— Nu-i treaba lui. El rezolvă problemele la noi, spuse Tess. Apoi, privind la un bărbat bondoc ce stătea lângă maşina de compactat şi ambalat, adăugă: Vreau să am stil, atunci Dwight se uită topit la mine. Evident surprinsă că aceşti oameni puteau gândi astfel, Bunny privi ochii mici ai lui Tess şi trăsăturile ei lipsite de armonie.

— Poate o să-mi găsesc puţin timp liber să-ţi

arăt câteva trucuri de machiaj.

Satisfacţia zgomotoasă a lui Tess risca să-i afecteze fizicul lui Bunny. Alec îi veni în ajutor.

— E timpul să plecăm. Afară din clădire, Bunny îşi scoase clama şi îşi lăsă părul să fluture din nou, într-o încercare disperată de a ascunde cât de zguduită era. Era trist să vezi cum căldura şi bunătatea dispar în spatele frumuseţii ei perfecte. El se întrebă de ce simţea ea o nevoie atât de urgentă să se ascundă în spatele unui scut.

— Mă întreb dacă o femeie ca dumneata, binecuvântată cu toate darurile şi privilegiile, poate înţelege cât de greu le este oamenilor „deosebiţi” să se încadreze într-o lume normală. Încruntându-se la amintirea unor gânduri dureroase, ea se uită la cerul înnorat, câteva clipe, apoi, privindu-l în ochi pe Alec, spuse:

— Un accident al naturii mi-a dat un coeficient de inteligenţă situat la limita de sus a spectrului, aşa că înţeleg foarte bine cât de singuri se simt oamenii dumitale, într-o lume medie. Şi, astfel, înţelese de ce o femeie superbă ca Bunny avea nevoie să se înconjoare cu un scut de protecţie.Sub impulsul unei tandreţi subite, el lansă o invitaţie lipsită de speranţă:

— Este o zi frumoasă de primăvară şi e trecut de prânz. Ce-ai zice să aşezăm o masă de picnic și să împărţim sandvişul meu?

— Ar trebui să-mi încep raportul. Bunny îl studie dintr-o parte, îşi scoase guma şi zâmbi. Mulţumesc, mi-ar plăcea. Stomacul meu protestează încă de azi-dimineaţă, dinaintea zborului. N-am mâncat nimic. Unde este locul picnicului?

Nu se aşteptase ca ea să accepte şi se grăbi să-i arate dincolo de secţia de fabricaţie.

— În pâlcul acela de pini de lângă fluviu. De ce nu ţi-ai lua tălpăşiţa într-acolo şi te voi ajunge în două minute!

Dispăru rapid, înainte ca ea să se răzgândească. Înghesui la repezeală câteva şerveţele şi pahare de plastic, îşi luă cutia cu mâncare şi o ajunse din urmă. După ce aşternu o faţă de masă, scoase sandvişul, o banană şi o pungă cu prăjituri de ciocolată cu alune şi turnă ceai rece din termos. O aşeză pe Bunny pe banca de lemn, luă loc în faţa ei la masă şi răsuflă satisfăcut.

— Serveşte-te. Ea îi urmărise fascinată gesturile îndemânatice şi apoi luă o jumătate de sandviş.

— Cu ce e?

— Peşte oceanic şi tot felul de legume.

— Exact ce-mi place. Îşi puse guma pe o pungă, muşcă din sandviş şi închise ochii pentru a-i savura gustul.

— Delicios! Soţia ta l-a pregătit? I-a trebuit o secundă să realizeze că superba fecioară de gheaţă îl întrebase dacă este căsătorit.

— L-am pregătit singur. N-am avut niciodată o soţie, spuse, gândindu-se dacă ea îl întrebase cu adevărat asta. Soţul tău îţi pregăteşte sandvişurile?

— N-ar trebui să mănânc aşa ceva. Îngraşă. Muşcând din nou cu poftă, ea mestecă îndelung, înghiţi şi adăugă: Nici eu n-am fost măritată. Iubirea mea cu computerul îmi ocupă tot timpul.

— O relaţie platonică, cred, spuse el, zâmbind la ideea femeilor puternice, frumoase şi talentate, îndrăgostite de computere, care dau naştere la

succes, în loc de copii.

Observând cum mănâncă, se întrebă dacă apetitul ei pentru sex e la fel de mare ca pentru mâncare. Prin minte îi trecu o idee, o iluzie. Un vis imposibil.

Renunţase, cu mult timp în urmă, la şansele unei relaţii serioase, fiind convins că instinctul matern e zidit în femei. Oare şi într-un geniu ca Bunny? Prin firea lui, nu era un bărbat singuratic, iar solitudinea la care îl obligase viaţa era goală şi fără sens. Poate... Simţind brusc o nevoie urgentă de a o aduce de partea lui *Woodbox*, se aplecă în faţă.

— Se pare că salariații noştri te-au făcut să nu te simţi prea bine, Bunny. De ce?

Ea privea plutele de buşteni de pe fluviu, dar se întoarse să se uite la Alec.

— Erau prea nerăbdători să-mi povestească despre slujbele lor şi prea prietenoşi.

Cred că i-ai dăscălit să mă tămâieze şi nu-mi place să fiu manipulată.

El o privi surprins.

— Nu i-am dăscălit şi nici nu era nevoie.

Ăsta este comportamentul lor dintotdeauna. În ce lume ticăloasă ai trăit?

— Sunt un campion al curselor rapide, spuse Bunny, imediat, ridicându-şi provocator bărbia. Alec îndepărtă de pe masă un con căzut din copac, întrebându-se cum naiba să aducă o campioană a curselor rapide, în pas cu mişcarea lentă de la *Woodbox*.

— Aici nu lucrează niciun campion, doar oameni drăguţi; trei sferturi din ei au absolvit liceul... Şi el continuă cu statistici, sfârşind cu remarca: Cei mai

mulţi sunt căsătoriţi şi au copii, iar restul ar vrea să fie la fel.

Înghiţind şi ultima bucăţică din sandviş, ea îl privi şi spuse:

— Şi dumneata? El se simţea prea vulnerabil ca să admită o dorinţă imposibilă şi un vis de neatins.

— Aaa... eu... căsătoria nu-i de mine. Sunt un tip prea liber în comportare. Împinse punga cu prăjituri spre ea. Nu vrei una?

— Nu, mulţumesc, nu mă omor după ele. Le împinse spre el şi îşi puse guma în gură. Alec se simţea rănit, respins. Era copilăresc din partea lui.

— Presupun că mănânci doar cremă de ouă şi muguri de bambus?

— Pariez că arterele mele sunt mai curate decât ale tale, spuse Bunny şi se ridică.

Mulţumesc pentru prânz, dar acum trebuie să-mi încep cercetarea, îşi trecu un picior, încălţat într-un pantof cu tocul înalt, peste banca de lemn şi rămase cu el suspendat, materialul pantalonului prinzându-i-se într-o aşchie.

— Poftim, am rămas înfiptă aici.

— Nu te mişca. Rezolv eu. Alec dădu ocol băncii şi se aplecă să desfacă ţesătura delicată. Cu capul la câțiva centimetri de coapsa ei strânsă, inspirându-i parfumul subtil, Alec se pomeni asaltat de o dorinţă fără speranţă. Când degetele lui îi atinseră piciorul, în spatele genunchiului, ea se înfiora.

— Gata, spuse el, îndreptându-se. Petele roşii din obraji şi pleoapele grele ce-i acopereau ochii îl înştiinţară că nici ea nu rămăsese indiferentă. Gândul acesta era atât de uluitor, încât deveni îndrăzneţ.

— Nu prea ştii cu adevărat cine eşti, nu-i aşa, domnişoară Bernice Fletcher?

Un zâmbet ironic îi ridică vârfurile mustăţii.

— Mi se pare că sub carapacea de gheaţă se ascunde un ghem de sensibilităţi.

— Să nu subestimezi niciodată carapacea de gheaţă, spuse ea, pe un ton sec, înghețându-l cu privirea ochilor ei albaştri. Şi nu-mi place să mi se spună Bernice! Alec o privi cum îşi ia geanta-diplomat şi se îndepărtează. Plesnindu-se cu palma peste frunte, murmură:

— Halal companie, Golightly! N-ai niciun pic de fineţe.

Bunny se duse direct spre clădirea principală.

Nu avea de gând să-i placă Portland-ul, dar norii argintii de pe cer, dealurile, pădurile de pini şi fluviul formau un peisaj plin de seducţie. În timp ce împingea uşa, aruncă o privire peste umăr spre masa de picnic şi spre Alec. Gândindu-se la seducţie, ea nu-putea să se dumirească cum un pisălog, într-o cămaşă ţipătoare, reuşise s-o scoată din calmul ei de gheaţă.

După ce o viaţă luptase să-şi construiască o imagine, după care să-şi ascundă sentimentele, cum naiba ghicise el că traversa o criză de identitate? Părea că există un gol în viaţa ei sau poate era lupta interioară a unei femei pentru a-şi rupe lanţurile. Ceea ce era ridicol, pentru că avea tot ceea ce majoritatea oamenilor îşi doreau: bani, succes şi frumuseţe. Avusese câteva oferte de slujbe excelente pe care nu le acceptase. În comparaţie cu ele, misiunea ei la *Woodbox* era ncânsemnată. Atunci, de ce simţea că soarta unor oameni apasă pe umerii ei ca nişte pietre de

moară?

Intrând în clădire, îşi zise că acest simţământ era o slăbiciune insultătoare, ca şi gestul nervos de a-şi scoate şi pune la loc afurisiţii de ochelari, ori de câte ori Alec Golightly se uita la ea cu ochii aceia verzi ca marea. Şi ea care nu era nici măcar potrivită; frumuseţea ei era doar un instrument ce o ajuta să realizeze ceea ce se aştepta de la ea.

De ce? Sigur, el avea un trup frumos, o mustaţă de pirat foarte sexy şi o figură atrăgătoare, dar ea fusese educată să admire bărbaţi puternici ca tatăl ei. În plus, şaisprezece ani, adunaţi cu unsprezece, de când lucra în fabrică, făceau douăzeci şi şapte, ceea ce, comparaţi cu cei treizeci şi unu de ani ai ei, o făceau să se simtă bătrână. Remarca lui, cum că avea o slăbiciune pentru femei sclipitoare, o trezise la realitate. Bărbaţii nu iubeau femeile deştepte! Ştia prea bine din propria şi amara ei experienţă. Strecurându-se în încăperea grupului sanitar şi departe de urechi indiscrete, izbucni:

— La dracu'! La dracu! În următoarea secundă, îngheţă când uşa unei toalete se deschise şi Nan Turner ieşi, aranjându-şi rochia largă peste abdomenul deformat.

— S-a întâmplat ceva neplăcut?

— Nu, doar... nimic. Disperată că a fost prinsă într-o stare emoţională fără precedent, Bunny deschise geanta-diplomat şi începu să-şi refacă machiajul.

Nan îşi aranja părul roşcat, părând îngrijorată.

— Dacă fluturaşul ăla de Alec a încercat să se răcorească, sper că nu se va reflecta în treaba ce o ai de făcut aici. Bunny zâmbi.

— Cred că a încerca să se răcorească înseamnă, în limbajul actual, a inoportuna sexual pe cineva. Dar n-a fost nimic de acest gen.

Făcu o pnuză, apoi nu se putu abţine să nu întrebe:

— Ce înţelegi prin *„fluturaşi”*?

— Ei bine, nimic deosebit, doar că Alec este un bărbat pe care-l interesează doar flirtul, nu ceva serios.

— Înţeleg. Ţinându-şi gura deschisă pentru a se ruja, Bunny se întrebă dacă Alec făcea parte dintre bărbaţii pentru care femeile inteligente constituiau o provocare: cu cât o femeie era mai sclipitoare, cu atât mai mult o voiau în patul lor. Cunoscuse două astfel de specimene şi se simţise foarte rănită la vremea aceea. Nu că ar fi contat, oricum nu va zăbovi prin aceste locuri. Punându-şi lucrurile înapoi în diplomat, spuse:

— Am făcut turul fabricii, de ce nu mi-ai arăta cum merge în realitate?

— Bucuroasă. Nan o conduse spre birou şi îi explică sistemul de computere.

Foloseşte biroul meu. O să utilizez monitorul de rezervă. Dacă mai ai nevoie de ceva, spune-mi.

— Mulţumesc, aşa voi face. Bunny se aşează şi se uită la pozele de pe birou. Alese una.

— Asta-i familia ta? Foarte mândră, Nan dădu afirmativ din cap.

— Soţul meu, Chuck. El încleiază laminatele aici, la *Woodbox*. Aceasta este fiica noastră, Debra, şi acesta este cel de-al doilea copil al nostru, aşteptat peste şase săptămâni, spuse, mângâinduşi abdomenul.

Bunny nu avea nicio idee cum e să ai un copil

sau să faci parte dintr-o familie.

Mama ei murise când ea abia începuse să umble, iar tatăl ei fusese dintotdeauna mai mult un prieten şi un partener de afaceri, decât un tătic.

— Îţi place să fii mamă? Nan zâmbi, strâmbându-se puţin.

— Bincânţeles, chiar dacă nu e momentul cel mai potrivit să mai ai un copil, având în vedere situaţia de la *Woodbox*. Dar nu vreau să te plictisesc cu detalii neplăcute.

— Nu-ţi face probleme, mă interesează cu adevărat, spuse Bunny, simţind cum pietrele de moară apasă şi mai greu pe umerii ei. Dar mai bine mă ocup de raportul pe care trebuie să-l fac.

CAPITOLUL 2

Opt ore mai târziu, cu pantofii scoşi din picioare şi cu faţa luminată de monitor, Bunny lucra, încă, puricând datele. Absorbită complet de procentul şi trecutul lui *Woodbox*, n-a observat cum ferestrele se întunecaseră. Singurele zgomote erau trosniturile unei construcţii nelocuite şi pocnetul constant al gumei de mestecat.

Cedând curiozităţii, extrase datele cu privire la angajarea lui Alec Golightly. Spre surprinderea ei, acesta avea două licenţe: în economie şi în psihologie. Lăsându-se pe spătarul scaunului, privi la ecranul monitorului,

Întrebându-se de ce un astfel de om se irosea într-o slujbă lipsită de importanţă, dintr-o fabrică aproape de faliment. Bunny nu visa niciodată cu ochii deschişi, dar, după şaisprezece ore de când era în picioare şi nu mâncase aproape nimic, nu-şi

putea stăpâni mintea să n-o ia razna. Masându-şi visătoare picioarele desculţe, şi-l imaginã pe Alec sărutând-o. Scoțându-şi ochelarii, se întrebă cum ar fi mustaţa lui pe pielea ei... Moale? Ţepoasă? La acest punct al fanteziei ei, auzi subit o voce care o făcu să scoată un ţipăt necontrolat.

— O lectură fascinantă, nu?

Răsucindu-se pe scaun, Bunny privi stupefiată la expresia senzuală şi drăcească de pe faţa colţuroasă a lui Alec. Celelalte calităţi se etalară când se aşează călare pe un scaun. Era îmbrăcat în pantaloni cenuşii, cămaşă albă, deschisă la gât, şi jachetă marinărească de culoare albastru-închis.

— Când ai intrat? întrebă ea, punându-şi repede ochelarii.

— Acum câteva minute, spuse tărăgănat. Erai aşa de fascinată de monitor, încât n-ai băgat de seamă. Observând expresia feţei ei, Alec îşi reprimă zâmbetul ironic.

— Nu-mi place să întrerup cercetările, mai ales când privesc persoana mea.

Prinsă! Nu mai era nimic de făcut decât să braveze fără sfială.

— Trebuie să întâlnesc şi eu un bărbat mai fascinant decât un computer. Pur şi simplu, adunam informaţii pentru raport. El privi la monitor cu un zâmbet de cunoscător.

— Ar fi trebuit să-mi înfrumuseţez datele, dacă aş fi ştiut că voi fi ţinta unei cercetări minuţioase. Ea stinse repede computerul.

— Datele dumitald sunt deja remarcabil de frumoase. Nu mă pot împiedica să mă întreb de ce nu trăieşti la nivelul potenţialului pe care îl ai.

— Pentru că sunt foarte leneş, presupun, spuse,

el ridicând cu nepăsare din umeri.

Lui Bunny i se păru că ochii lui trişti ascund un secret, dar asta nu o făcu să considere lenea un păcat mai puțin condamnabil.

— Cu pregătirea pe care o ai, cum poţi să te mulțumeşti cu o poziţie minoră, într-o fabrică ajunsă la capătul drumului?

Privind la scânteile aurii ale părului ei, în lumina fluorescentă, Alec simţi că a sosit momentul să planteze o sămânță în mintea de dedesubt.

— Fabrica va fi la capătul drumului numai dacă asta va fi concluzia din raportul tău. Şi munca cu oameni! handicapaţi nu este o irosire a talentelor mele.

— Pot să văd şi eu că nu este.

M-am emoţionat în timpul vizitei de azi-dimineaţă, spuse cu căldură, apoi se aplecă în faţă. Dar ai putea avea o influiență majoră asupra problemelor înapoierii mintale, la nivel naţional şi poate chiar să te evidenţiezi pe plan mondial. Încruntându-se, ea remarcă cum a folosit aceleaşi cuvinte ca *„influenţă majoră”* şi *„să te evidenţiezi”* pe care tatăl ei le folosise mereu cu ea. Alec zâmbi prietenos, ochii lui verzi scânteind de hotărâre.

— În slujba mea, am de-a face, în fiecare zi, cu vieţile unor oameni reali. Făcu o pauză. Poţi apune acelaşi lucru despre munca ta pentru o firmă de consulting sau pentru *Eleganté*?

— *Touché,* cedă Bunny, făcând, gânditoare, balonaşe de gumă.

Alec respiră uşurat, încântat că făcuse primul pas, deşi mic, în campania lui de a o câștiga de partea lor. Mai bine să se retragă înainte de următorul atac.

— În regulă. Dacă am clarificat acest lucru, să trecem la lucrurile importante.

Presupun că eşti genul de om care lucrează până noaptea târziu, aşa că eu mă duc la masă.

— La masă? repetă Bunny, zbârlindu-se la ideea unei legături superficiale şi de scurtă durată cu acest fluturaş seducător. Totuşi îi era foame şi Alec arăta mai puţin periculos în jachetă. Dincolo de ferestre, noaptea arăta cam înfricoşătoare, iar ea era departe de casă, singură şi nehotărâtă în privinţa viitorului.

În timp ce îşi scoase ochelarii, realiză că era, de asemenea, coaptă pentru a fi trasă pe sfoară.

— Mulţumesc, dar mă simt extenuată; sunt în picioare de la ora patru dimineaţă. O să comand ceva în cameră, la hotel. Îşi întinse braţele spre tavan pentru a se dezmorţi. Şi apoi mă bag în pat. Cum îi privea sânii ridicându-se şi bazinul reliefându-se în timp ce trupul ei zvelt se arcuia peste spătarul scaunului, Alec simţi curenţi electrici în tot corpul. Atracţia lui pentru femeile de carieră şi senzuale creştea. Curios să afle părerea ei despre o eventuală legătură, întrebă:

— Nu ţi-a fost niciodată urât să te duci singură în pat?

Lăsându-şi braţele să cadă, îl privi. Focul verde al privirii lui poposi în locuri secrete ale trupului ei.

— Nu mă culc în paturi străine, dacă asta ai în cap. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet.

— Ei bine, n-aş putea spune că ideea nu mi-a trecut prin cap, în treacăt. Şi tot în treacăt mă gândesc că s-ar putea să fie mai mult decât a te culca în paturi străine. S-ar putea chema *„a face*

dragoste”. Dispreţuindu-se pe sine că se simţea atât de tentată să discute astfel de lucruri cu un seducător talentat, Bunny spuse caustic:

— A face dragoste presupune mai mult timp decât două zile şi mai multă angajare, domnule Golightly. Deoarece avea mult mai multe în minte, lui Alec îi făcu plăcere s-o vadă pe această femeie modernă ripostând ca o virgină insultată.

— Nu găsesc argumente împotriva logicii dumitale, murmură Alec, lăsându-şi privirea să hoinărească pe trupul ei. Dar sunt sigur că mi-ar plăcea. Și ducându-şi două degete la tâmplă, în chip de salut, se ridică şi ieşi din încăpere.

Cu gura căscată, Bunny privi fix la uşa goală. Nu-i venea să creadă că plecase numai pentru că ea nu era de acord să se culce cu el. Nu se mai simţise aşa respinsă de pe vremea când, adolescentă fiind, descoperise că băieţii nu-şi dau întâlnire cu fetele deştepte. Când tocmai hotărâse să-i sfătuiască pe cei de la *Eleganté* să păstreze *Woodbox* şi să-l ajute pe Alec Golightly, acesta pătrunse în cameră cu braţele încărcate.

— Ce naiba faci? întrebă ea.

— Am bănuit că vei refuza invitaţia mea la restaurant, aşa că am venit pregătit.

Pizza, farfurii de carton, o sticlă de vin şi pahare adevărate, enumera el, pe măsură ce le aşeza pe masă. Fir-ar să fie, am uitat furculiţele. Va trebui să-ţi foloseşti degetele. Apoi meşteri la butoanele unui radiocasetofon şi camera se umplu cu muzică de jazz. După care, cu un gest larg, o invită: Vino şi mănâncă.

Luată complet pe nepregătite de acest bărbat deconcertant, Bunny îşi puse ochelarii pe birou şi

se lăsă ajutată să se ridice în picioare. Senzaţia mâinilor lui osoase pe palmele ei îi reaprinse focul din trup. Vocea îi sună răguşită când murmură:

— N-am mai mâncat pizza de ani de zile, Alec. Are prea multe grăsimi.

— Am bănuit că aşa o să spui. Parfumul ei de mosc îl invada.Sub lumina din plafon, părul ei părea de ambră lichidă, iar ochii albaştri ca cerul sclipeau de senzualitate. Pizza era cel mai îndepărtat lucru în mintea lui, dar cel puţin ea nu fugea de o conversaţie neutră, aşa că adăugă: Deci, am comandat mâncare vegetariană... Brânză degresată, pâine prăjită... calorii puţine.

Fără pantofii ei cu tocuri înalte, Alec îi părea şi mai înalt. Trebuia să-şi dea capul pe spate pentru a-l privi în față, faţa aceea colţuroasă, dar atât de fermecătoare.

— Pizza cu calorii puţine?

Zâmbind, Alec îi puse palmele pe pieptul lui, ca să-i poată cuprinde mijlocul cu mâinile.

— Privește, mijlocul tău este aşa de subţire încât aproape ți-l cuprind cu mâinile.

Nu-i nicio probleă. Pizza nu va produce nicio deformare.

Inima îi bătea nebuneşte şi sfârcurile rigide ale pieptului lui erau separate de palmele ei fierbinţi doar de materialul cămăşii. Ochii lui erau ca jarul fierbinte. Ea nu şi putea lua privirea de la buzele lui senzuale și tentante și nici nu se putea opri să se întrebe cum ar fi dacă mustaţa de pirat i-ar mângâia pielea.

Se părea că, în spatele ochilor fierbinţi, se dă o luptă ca, și când el se gândea că- n-ar trebui să sărute un expert venit în vizită de lucru. În final,

pierdu lupta, iar capul lui se aplecă spre ea. Când buzele lui întredeschise i le acoperiră pe ale ei, iar mustața îi mângâie obrazul, buza superioară şi chiar nasul, Bunny simţi o dorinţă sălbatică. Pentru prima dată, realitatea era chiar mai exotică decât fantezia. Capul începu să i se învârtească când Alec îi contură buzele cu limba.

Picioarele i se înmuiară și se agăţă cu ambele mâini de cămaşa lui, ca să nu cadă.

— Ah, murmură lângă gura ei.Mă tragi de părul de pe piept. Ea îl privi în ochi, apoi îşi îndepărtă gura, îşi desfăcu degetele şi se dădu un pas înapoi. O secundă mai târziu, realiză hazul situaţiei şi izbucni în râs.

— Sst! făcu Alec, recăpătându-şi cu greu respiraţia normală. Data viitoare, aminteşte-mi să mă rad pe piept.

— Nu va fi o dată viitoare, domnule Golightly. Bunny se mai îndepărtă câțiva paşi, refuzând să-i privească părul de pe piept. Mustaţa îi dăduse destule senzaţii.

— Mă crezi când îţi spun că n-am plănuit aşa ceva? întrebă, trecându-şi mâinile prin păr.

— Nu. Punându-şi ochelarii pe nas, ea râse din nou. Alec turnă vin în două pahare cu picior şi îi întinse unul. Ea scutură din cap cu regret.

— Îmi place vinul, dar beau foarte rar alcool.

— Ce înseamnă asta? Nu tu mâncare, nu tu băutură, nu tu sex. Ce eşti, o călugăriţă în travesti? Întrucât farmecul lui personal părea să n-o mai topească, el privi în jurul biroului, rugându-se ca ea să se simtă suficient de implicată şi interesată faţă de fabrică, încât să-şi prelungească şederea. Atunci, ca o consecinţă, va

avea timp mai târziu s-o curteze.

— Haide, doar un pahac Meriţi un toast pentru munca ta la *Woodbox*.

Privind la toate hârtiile care reprezentau cercetarea ei şi care începuseră să arate că fabrica nu era ce ar putea fi, Bunny se dădu bătută.

— Ai dreptate, merit un toast, spuse, luând paharul. Sper, în mod sincer, că *Woodbox* va avea viată lungă şi va prospera. Zâmbi şi zâmbetul îi aduse gropiţe în obraji. Şi pentru dumneata, domnule Golightly. Ridicând paharul spre el, apoi apre computer, sorbi şi închise ochii pentru a-l savura. Alec îşi ridică şi el paharul şi toasta la rândul lui:

— În speranţa că Bunny cea de gheaţă nu este atât de rece pe cât îi place să lase impresia. Deschizând ochii, ridică dintr-o sprânceană.

— Carapacea mea de gheaţă se poate topi un pin, uneori, dar nu se va transforma niciodată într-un ghem de sensibilităţi. Înjurându-se în gând pentru prezent, cât şi pentru povestea cu carapacea, spuse:

— Îmi cer scuze. Se pare că nu-mi pot ţine gura pe cât ar trebui.

— Beau pentru asta. Bunny mai bău puţin, apoi zâmbetul îi pieri şi adăugă cu o voce groasă, extenuată de o zi prea lungă şi plină de evenimente: Din nefericire,

Bunny cea de gheaţă ar face bine să-și reintre în carapace, înainte de a ajunge acasă.

— Mare păcat, am făcut doar o glumă. Vrei să spui că, într-adevăr, te-ai îmblânzit pentru noi? întrebă, aşezând-o la masă. Cred că au fost

gândurile pline de speranţă ale unui tip mediocru de la *Woodbox* faţă de o regină fascinantă.

— Nu eşti un tip mediocru şi cred că şi omul cel mal lipsit de imaginaţie nu te consideră aşa. Surprinsă că ea, atât de atentă în exprimare, a putut spune ceva atât de banal, Bunny realiză brusc că se simţea foarte destinsă şi vulnerabilă, acum când primele înghiţituri de vin ajunseseră în stomacul gol. Chiar râse şi adăugă: în plus, nu sunt o regină fascinantă. Este doar o faţadă pentru a ascunde faptul că sunt o sensibilă.

— De ce să ascunzi? întrebă cu seriozitate Alec, deoarece o femeie frumoasă şi sensibilă era exact ceea ce avea nevoie în existenţa lui goală. Bunny se înfiora uşor.

— Oamenii fascinanţi reuşesc mai bine şi mai repede decât ceilalţi.

— De ce succesul şi viteza cu care-l obţii sunt atât de importante pentru tine?

Bunny îi studie faţa, pusă în faţa unei întrebări la care nu se gândise niciodată.

— Ce altceva ar mai fi? Succesul a fost dintotdeauna prioritatea mea numărul unu. A fost. Şi va fi din nou, imediat ce o să mă hotărăsc în ce direcţie vreau să-mi dirijez viaţa. Şi lăsând în suspensie acest subiect delicat, adulmecă aroma din cutie. Cred că pizza ta dietetică s-a răcit. Simţind cum campania lui de a o cuceri a ajuns într-un punct sensibil, Alec transferă o bucată pe farfuria ei, rupând delicat firele de brânză cu degetele. Apoi o privi cum îşi înfige dinţii şi închide ochii pentru a o savura.

— Pentru cineva obsedat de îngrăşare, mi se pare că îţi place să mănânci, nu-i aşa?

Deschizând ochii, Bunny sorbi din vin şi râse.

— Dacă aş sta mai mult de două zile în preajma ta și a mâncărurilor ăstora apetisante, m-aş întoarce acasă dolofană ca un purcel.

— Se zice că purceluşii dolofani sunt foarte dulci și simpatici. Privindu-i buzele cărnoase şi umede, simți o nevoie imperioasă să i le guste. Îşi imputase să nu flirteze cu ea, dar acum acest lucru devenise afurisit de greu. Luând o felie de pizza, încarcă să readucă discuţia despre fabrică.

— Care este părerea ta despre *Woodbox*, după ce ai studiat documentele?

Întinzând paharul să-i fie umplut, ea zâmbi.

— N-am descoperit niciun comerţ cu arme, nicio contrabandă de droguri sau delapidare, dar nu mă pronunţ până când nu cercetez absolut totul.

— Atunci, povesteşte-mi despre viaţa din California. Şi de când te-am văzut, am vrut să-ţi pun o întrebare: Casa ta este mobilată în stil rustic suedez?

Ştergându-şi buzele cu un şerveţel, ea trebui să admită, ruşinată:

— Locuiesc încă cu tatăl meu şi el nu este tipul suedezului rustic.

— Deci Bunny-fetiţa lui tăticu'. Din stomacul gol, vinul i se urcase la cap. Înainte de a-şi impune să fie mai reţinută, spuse:

— George nu este tipul de tătic şi eu nu am fost niciodată o fetiţă, spuse, realizând pentru prima dată cât o necăjea acest lucru.

— Pot să înţeleg situaţia, pentru că nici eu n-am avut şansa să fiu un băieţel.

Proptindu-şi de masă un genunchi şi lăsându-şi scaunul pe cele două picioare din spate, Alec mai

muşcă din pizza şi îi privi costumul elegant din mătase.

— Pun pariu că îţi poţi permite o casă proprie, chiar două. Ce te-a împiedicat?

Bunny zâmbi văzând firele de brânză atârnate de colţurile mustăţii.

— Conducerea unei companii ca *Wilderness Enterprises* m-a solicitat atât de mult, încât n-am avut timp nici să-mi cheltuiesc salariul, cu atât mai puţin să-mi cumpăr o casă şi să prind rădăcini. Computerul mi-a fost cel mai bun prieten şi singurul iubit. Compania a fost toată viaţa mea şi, acum, când s-a terminat, mi se pare că nu mai ştiu cine sunt.

— Nu mă surprinde, răspunse Alec, frapat că ea îi acorda atâta încredere, încât să-i vorbească despre problemele ei.

— Cum ai aterizat la o companie gigant ca *Wilderness Enterprises*?

— N-am aterizat, eu am creat-o.La colegiu, am fost prietenă cu un fotograf pasionat de natură. Şi la douăzeci şi unu de ani, am început să construiesc *Wilderness Enterprises* în jurul lui. Îl chema Nick. Zâmbetul i se stinse când se gândi la bărbatul dinamic, brunet şi frumos, care văzuse în ea doar un prieten şi un tovarăş de drum, niciodată femeia. Continuând să ronţăie crusta crocantă, i-o arătă lui Alec.

— Nick obişnuia să-i spună „*oase de pizza*”. Aceleaşi doruri pe care Alec le simţise, adeseori, se reflectau pe faţa ei, ca şi când această femeie frumoasă şi desăvârşită fusese prea singură, tânjind după cineva în viaţa ei. Simţi o dorinţă aproape de nesuportat s-o ia în braţe şi s-o

mângâie.

— L-ai iubit pe Nick, nu-i aşa? spuse încet, înhorcându-şi scaunul pe cele patru picioare. Bunny bău repede vinul şi încercă să se scuture de acest secret dureros.

— A fost o iubire ce a izbucnit ca o vâlvătaie, care apoi s-a stins într-o prietenie, ceva de genul acesta. Dar limba ei dezlegată continuă cu ceea ea era mai rău: Motivul pentru care Nick a vândut *Wilderness Enterprises* a fost ca să poată pleca în Montana şi să se căsătorească cu o altă femeie. Plin de compasiune, el îi prinse mâinile.

— Să-i pierzi pe amândoi, în acelaşi timp, trebuie să-ţi fi zdrobit inima.

Să-şi simtă ochii plini de lacrimi era prea mult pentru ea. Încercând să se elibereze, ridică paharul să toasteze.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Am oferte de la alte companii de film. Totul va fi în regulă imediat ce ajung acasă şi voi alege una. Alec aprobă din cap şi toastă, sugerând:

— Sau poate ceva simplu şi relaxant îţi va face bine.Ca de exemplu, să fii directorul general al unei făbricuţe familiale.

— Vrei să spui că... pentru că aveţi necazuri, doreşti să recurgi la artileria grea, nu? Râzând scurt, Bunny se gândi că acum înţelegea de ce se străduia atât s-o farmece.

— E mai mult decât atât, spuse Alec, prea nesigur de el şi de ea ca să-i explice exact. Este ceva mai intim să lucrezi într-o întreprindere mică, cu oameni cărora le pasă cu adevărat de tine.

— Da, presupun. Lăsându-şi capul într-o parte şi

bărbia în palmă, Bunny analiză ideea, privindu-l cu tristeţe. Dar am fost educată din fragedă copilărie să urc tot mai sus pe scara succesului. Oamenii contează pe mine să-mi justific potenţialul.

Mai bău puţin vin. Şi acum, să vorbim despre tine. Ce gânduri ai, ce visuri, ce speranţe? Unde locuieşti?

— Eu? Alec aruncă şerveţelul mototolit în farfurie, zicându-şi că nu va face un bine scopului lui dacă o să spună prea multe despre el şi despre gândurile ce-i trecuseră prin minte, de când ea apăruse în scenă. Locuiesc în statul Washington,

Bunny îşi încreţi fruntea, nedumerită.

— Nu e prea incomod când lucrezi în Oregon?

— Se pronunţă Orygun, dacă nu vrei să pari futuristă oarecare, spuse el, zâmbind. Casa mea din statul Washington se află vizavi de *Woodbox*, dincolo de fluviu, la mai puţin de o milă în zborul păsării, probabil douăzeci pe pod.

— Mobilată în stil suedez sau cu componente de aici?

— Mama a decorat-o pentru mine şi a mobilat-o în stilul generaţiei ei, sau ceva de genul acesta. Reprimându-şi un căscat, Bunny se simţi mult mai relaxată decât înainte. Locuieşte cu tine?

— Nu, la Seattle, şi nu mă interesează aşa de mult casa, cât mă interesează ambarcaţiunea pe care o construiesc în curtea din spate.

— Ce fel de ambarcaţiune? Cu motor, cu velă?

— Un șlep de zece metri, cu un singur catarg, pentru navigaţia pe ocean şi pentru curse.

— Dumnezeule! exclamă Bunny, făcând ochii mari. Cum ai de gând s-o lansezi la apă? Alec îşi scărpină mustaţa tătărască.

— Când v-a sosi clipa aceea, o să imaginez ceva.

— Îhhî, sughiţă ea. Şi dacă se-ntâmplă să plutească-limba i se împleticea, aşa că se forţă din greu să se exprime corect-dacă o s-o vezi plutind, unde ai de gând să te duci? Lăsându-se pe spătar, îşi puse glezna dreaptă peste genunchiul stâng, tulburat de gândul unui alt vis imposibil de-al lui.

— Nu ştiu, undeva dincolo de orizontul albastru.

— Sună romantic, murmură ea, ascunzându-şi delicat un căscat. Deşi cam vag.

— Atât de vag, încât probabil nu se va întâmpla niciodată, spuse el, oftând. Tu unde ai pleca dacă ai fi liberă să te duci unde vrei? Bunny n-avusese niciodată timp să viseze despre libertate sau plecări spre zări necunoscute.

— Aş naviga dincolo de Los Angeles, spre Coastă, şi m-aş împăca cu viaţa mea, presupun. După încercarea de a descifra cele spuse, Alec privi la ea şi mormăi:

— Măi, măi! Ascunzându-şi cu mâna un căscat care ameninţa să-i rupă maxilarul,

Bunny spuse:

— Mai bine m-aş duce la culc... la culcare. Ridicându-se nesigură în picioare, se apucă zdravăn de spătarul scaunului şi se întoarse să-l privească.

— Este greu de crezut, dar cred că m-am îmbătat. Şi n-am băut decât două pahare cu vin.

— Două şi jumătate, prinţesă. Râzând amuzat, el ocoli masa şi o prinse în braţe.

Haide, eu sunt cel care a făcut această greşeală tactică, aşa că voi avea grijă să ajungi în siguranţă acasă. Ce hotel? Păstrată la verticală de braţele lui, Bunny nu-şi mai putea ţine ochii deschişi.

— Nu pot să-mi amintesc. Cheia e în geanta-diplomat. Alec o luă în braţe şi ieşi în noaptea ceţoasă. Era dureros de dulce să-i simtă trupul delicat, lipit de trupul lui, braţele, în jurul gâtului şi capul, cuibărit pe umăr. Visul i se cristaliza în minte: era hotărât ca, într-un fel sau altul, s-o aibă pe această femeie sofisticată, dinamică, dulce şi complexă, în braţele lui, cu adevărat. Bunny dormea dusă, când o aşeză pe locul de lângă şofer, în maşina ei sport, roşie. Nici măcar n-a mormăit când a luat-o iar din maşină şi a dus-o în hotel, apoi cu liftul, la etajul patru şi în cameră. Așezând-o pe patul de dimensiuni impresionante, îi puse ochelarii pe noptieră. Costumul ei de mătase părea foarte scump şi se gândi că ea nu s-ar fi culcat îmbrăcată..

— Ridică-te şi arată ce poţi, frumoasă doamnă, o chemă el, încet, scuturând-o.

Bunny, trezeşte-te! Niciun răspuns.

— Ah, la naiba, ce-i de făcut? Se hotărî s-o dezbrace. Îi desfăcu centura din talie şi îi descheie nasturii. Dezbrăcând-o de salopeta de mătase, Alec observă ce corp mlădios avea. Îi aruncă salopeta pe spătarul scaunului, îi scoase dresul și-l aruncă pe covor. Uitându-se în jos la ea, să vadă dacă n-a uitat ceva, i se tăie respiraţia.

Toată viaţa lui de adult, Alec şi-o petrecuse în compania femeilor şi văzuse multe trupuri goale, dar niciunul atât de zvelt şi frumos modelat. Sculptat în curbe senzuale şi linii lungi, cu muşchi tari și netezi, n-avea niciun gram de grăsime sub pielea satinată şi bronzată. Sfârcurile sânilor mici şi fermi se vedeau ca două boabe de zmeură prin dantela albastră a sutienului. Fără voie, privirea îi

alunecă dincolo de talia lungă şi subţire, spre triunghiul de dantelă albastră ce ascundea secretul întunecat dintre picioarele ei. Gemând din cauza dorinţelor care îi torturau corpul, Alec îşi scutură furios capul ca să-l limpezească. Nu trebuia să cedeze tentaţiei. Puse cheile la vedere, pe noptieră, şi potrivi ceasul să sune la ora şapte; părea genul de om care se scoală de dimineaţă. Dacă ar fi avut un dram de minte, ar fi plecat în acel moment, dar Bunny arăta atât de pură şi dulce, încât n-a rezistat şi s-a aplecat s-o sărute, un sărut de noapte bună și vise plăcute.

Când era pe punctul să-i atingă buzele, Bunny deschise ochii. Încă inconştientă, acţionând probabil în vis, ea îşi trecu limba peste buze, râse gutural şi îi mângâie mustaţa. Apoi îşi desfăcu braţele şi i le trecu pe după gât.

CAPITOLUL 3

Bunny dormea profund, la zeci de leghe depărtare, pe aripile visului, când ceasul începu să sune. Mormăind, încercă să deschidă ochii, dar îi închise repede la loc.

Prima senzaţie conştientă a fost gustul de iască din gură şi apoi faptul că încăperea era scăldată de soarele dimineţii. Îşi pune ochelarii şi se uită la ceas.

Dormise cu două ore mai mult decât de obicei şi nici măcar nu-şi putea aminti când potrivise ceasul. Ultimul lucru ce și-l amintea era că mânca pizza şi că... se îmbătase? Aruncându-şi picioarele din pat, se trezi faţă în faţă cu salopeta ei de mătase, aruncată pe spătarul scaunului, şi cu ciorapii făcuţi grămadă pe covor. Hainele pe care

Bunny le purta erau o investiţie profesională; chiar beată fiind, nu şi le-ar fl aruncat atât de neglijent. Alternativa o izbi ca un duş rece.

Alec! Dacă Alec cel pasionat şi neastâmpărat o dezbrăcase, atunci... Îşi privi trupul în oglindă. Nu, categoric n-ar fi putut face aşa ceva, fără ca ea să ştie. Oare ar fi putut? La dracu' cu fluturaşii. Întotdeauna se mândrise cu faptul că ştie ce face şi de ce. O să sfârşească la casa de nebuni dacă nu-şi termină cercetarea chiar astăzi şi nu pleacă acasă. Intrând şi ieşind de sub duş, Bunny reuşi să-şi compună o atitudine sigură ca un fort. După ce îşi aranja părul într-o cascadă de bucle şi îşi făcu un machiaj uşor, se îmbrăcă într-un taior maron, cu o croială impecabilă, şi o bluză de mătase crem, cu guler înalt. Nu mai avea nevoie decât de geanta-diplomat. Dar acest tovarăş permanent nu se afla în cameră. Era un miracol că, totuşi, cheile erau pe noptieră. Le luă şi părăsi încăperea.

Pentru oricine intra în biroul de tranzacţii de la *Woodbox*, era evident că, în noaptea ce abia trecuse, acolo se petrecuse o orgie: două farfurii, două pahare şi o sticlă de vin goală. Nan se afla la birou, ciugulind dintr-o porţie rece de pizza.

— Te credeam o pasăre mai matinală, spuse, aruncând o privire curioasă, dar discretă, la pantofii albaştri de sub masă. Presupun că ai lucrat până târziu azi-noapte. Serveşte-te cu cafea, în camera registrelor.

Cu ceaşca de cafea aburindă în mână, Bunny îşi căută diplomatul şi însemnările, netulburată. Nefiind sigură că a reuşit să pară netulburată, se

hotărî să ia o bucăţică de pizza. Profitase sau nu Alec de ea? Cum va putea să-l privească în faţă dacă va avea tupeul să apară aici? Aruncând crusta rumenită la coş, zise:

— Trebuie să termin treaba. Scoțându-şi jacheta ae aşează la birou. Apoi gemu, amintindu-şi de promisiunea făcută lui Tess.

— I-am promis lui Tess câteva trucuri de machiaj. Cum să procedez?

Nan se ridică şi aruncă resturile la coş.

— Dacă nu zici nimic, probabil că va uita ce i-ai promis.

— Dar nu pot face asta. O să am remuşcări dacă o dezamăgesc. De fapt, aş vrea să le includ Și pe celelalte fete, aşa încât să nu se simtă excluse. Îşi deschise geanta şi îşi inspecta trusa de machiaj.

— Mai bine mă duc să le cumpăr cosmetice.

— Dacă tu poţi fi aşa drăguţă, atunci pot să mă duc eu să cumpăr ce ai nevoie. O să aduc fetele aici, în pauza de masă, spuse Nan, zâmbind. Recunoscătoare, Bunny se cufundă în muncă și dimineaţa trecu în zbor.La amiază, Alec nu-şi făcuse încă apariţia, ceea ce îi întări convingerea că se simţea prea vinovat ca să dea ochii cu ea. Când cele patru fete din echipa lui specială intrară în cameră, Bunny a fost prea ocupată, timp de o oră, pentru a se mai gândi la el.

Chiar cu persoane normale, Bunny avusese rareori de-a face, ca de la om la om, iar acum s-a simţit stânjenită. Dar stânjeneala i-a dispărut imediat ce şi-a dat seama că fetele erau de-a dreptul înfricoşate. Una dintre ele nu spunea nimic, alta răspundea timid şi în monosilabe la întrebările ei, a treia doar murmura ceva. Tess se

comporta aproximativ la nivelul unui copil de zece ani şi le suplinea pe celelalte prin comentarii pline de însufleţire. Pentru Bunny a fost o încântare să le câștige doar cu zâmbete, cuvinte drăguţe şi atingându-le cu mâinile. Spre surprinderea ei, văzându-le feţele colorându-li-se şi luminându-li-se de râs, încercă un sentiment de împlinire. O emoţie nefamiliară, amestecată cu milă, ca şi când un vulcan stins ar fi erupt în inima ei. Senzaţia ciudată că, în interiorul ei, vieţuia o femeie încătuşată, crescu în intensitate.

Când fetele au fost gata să se întoarcă la sectorul lor de asamblare, ar fi vrut tare mult să le însoţească şi să vadă dacă Dwight se uită cu gura căscată la Tess. Dar nu-şi putea permite să dea peste Alec. În plus, termenul limită se apropia, aşa că trebuia să se cufunde din nou în cifrele computerului.

Era pe la mijlocul după-amiezei, când Alec îşi făcu, în sfârşit, apariţia. Bunny se răsuci pe scaun şi îl văzu în aceeaşi cămaşă înflorată, galben cu portocaliu, şi aceiaşi blugi confortabili, stând călare pe un scaun. Zâmbetul îi era inocent ca al unui băiat de altar, dar asta nu proba nimic, pentru că în ochi i se citea îngrijorarea.

— De unde vii? îl întrebă, jucându-se cu un creion.

— Am fost plecat şi mi-am petrecut toată dimineaţa într-un centru de antrenament special pentru handicapaţi. Când m-am întors, am găsit lalelele în floare la secţia de ambalare. Tess se agitase atâta în jurul lui Dwight, până când acesta, orbit, îşi ambalase propria mână, odată cu

pachetul. *Woodbox* are nevoie de tine, ca să arunci această vrajă în toată fabrica. Nemaiavând răbdare să-i asculte sporovăială uşoară, Bunny intră direct în miezul problemei:

— Ce s-a întâmplat azi-noapte, exact? O sclipire hazlie în ochii lui cei verzi îi arătă că Alec ştia ce o neliniştea. O mică luptă păru să se dea în spatele figurii zâmbitoare, dacă să dea sau nu un răspuns direct. Îşi încrucişă braţele pe spătarul scaunului şi ridică din sprâncene.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar te-ai îmbătat. A trebuit să te duc pe sus la maşină. Apropo, grozavă maşină. E a ta?

— Este închiriată, răspunse ea, aruncându-şi creionul pe birou. Vrei să-mi spui, totuşi, ce s-a întâmplat? El îşi ridică ochii în tavan.

— Să vşdem: te-am condus la hotel, te-am dus în braţe până în cameră şi te-am culcat în pat.

— Apoi ai plecat, spuse ea, plină de speranţă.

— Nu chiar. Mustaţa i se convulsiona. Hainele tale n-ar fi supravieţuit dacă ai fi dormit cu ele, aşa că te-am ajutat să le scoţi. Scufundându-se în scaun, Bunny se urî la gândul că tipul preluase controlul asupra ei.

— Apoi ai plecat?

— După câte îmi amintesc, când te-am sărutat de noapte bună, mi-ai mângâiat mustaţa, spuse el, dând aprobator din cap. Apoi ţi-ai pus braţele după gâtul meu, ca o invitaţie.

— Oh, Sfinte Dumnezeule! murmura ea, apăsându-şi braţele pe piept ca şi când ar fi vrut să-şi împiedice inima să iasă afară.

— Apoi am plecat, înainte de a face ceva pe care amândoi l-am fi regretat mai târziu. Alec se uită

încruntat la ea. Crezi că aş fi putut profita de situaţie, domnişoară Fletcher? Atunci, trebuie să te informez că n-aş putea profita de o femeie lipsită de apărare, cum n-aş putea pune o bombă într-un orfelinat.

Aruncându-şi ochelarii pe birou, Bunny îşi ascunse faţa în mâini, simţindu-se în acelaşi timp uşurată, furioasă pe ea însăşi dar şi teribil de umilită.

— Nu-mi vine să cred că am intrat într-o asemenea poveste, în care să trebuiască să suspectez astfel de lucruri! Tocmai eu din toată lumea!

— Adevărul era că erai atât de caldă şi de sexy, dar atât de ameţită, încât ar fi fost absolut nesatisfăcător să profit de o femeie care arăta la fel de inconştientă ca o păpuşă. Faptul că am adus vinul n-a fost un lucru prea inteligent din partea mea.

Bunny îşi descoperi faţa şi scutură din cap.

— Nu-mi vine să cred că m-am purtat atât de prosteşte. Răsucindu-şi scaunul în poziţia normală, Alec se aşează din nou, privind-o cu seriozitate, dar şi cu tandreţe. Te-ai purtat aşa cum eşti, Bunny: o femeie stresată, obosită şi perfect inocentă. Când mi-ai spus că nu obişnuieşti să bei, n-ar fi trebuit să-ţi torn cele două degete de vin în pahar. Eu sunt cel care s-a purtat prosteşte. Erai atât de frumoasă şi de vulnerabilă, încât cel mai dificil lucru pe care l-am făcut în viaţa mea a fost să te părăsesc. Bunny îl privi în ochi şi privirea caldă a ochilor albaştri ca cerul se topi în verdele tumultuos ca marea.

— Sunt foarte norocoasă că ai fost tu, Alec, şi nu

unul din acei bărbaţi pe care-i cunosc. Cred că trebuie să fii un sfânt.

— Oh, nu, sunt departe de aşa ceva. Aplecându-se spre ea, îi cuprinse obrajii în palme.

— Îmi doresc foarte mult să fac dragoste cu tine, prinţesă. Dar când o s-o fac, vreau să fii perfect trează, să participi şi să mă rogi pentru mai mult. Bunny simţi cum i se lichefiază trupul la acest gând.

— Mi-aş dori să am mai mult timp, spuse încet, privindu-i buzele roşii de sub mustaţă, ochii senzuali şi umerii largi sub cămaşa viu coloratã.

Acum, mă voi întreba mereu ce s-ar fi putut întâmpla între noi.

— De ce să te întrebi? şopti Alec, trecându-şi degetele prin părul ei. *Woodbox* are nevoie de tine, eu am nevoie de tine, prinţesă. Rămâi şi hai să explorăm posibilităţile. Oferta lui îi produse iar acel tremur interior, tumultul feminităţii ei care încerca să-şi rupă lanţurile. Dar zumzetul computerului era mai tare. Părea un alter-ego care îi amintea că se afla într-un birou al unei fabrici în pragul falimentului, faţă în faţă cu un Don Juan, care dorea ca ea să-i salveze de la dezastru. Îndepărtându-se de mâinile lui tentante, îşi puse ochelarii pe nas.

— Nu sunt croită pentru *Woodbox* şi nu am timp să explorez bărbatul din tine,

Alec. Peste câteva ore voi fi în avion spre casă.

— Deja? Simţind cum timpul fuge de visul lui imposibil, Alec privi aproape disperat la hârtiile împrăştiate în jurul computerului. N-ai găsit nimic care să-ţi placă... la *Woodbox*? Bunny se încruntă nefericită, gândindu-se la fetele din echipa

specială.

— Am găsit multe lucruri care îmi plac, dar, din nefericire, fabrica este pe minimun de eficienţă, iar salariile sunt printre cele mai mici din ţară. Cred că fabrica ar fi avut mai mult potenţial dacă compania-mamă anterioară ar fi dus o politică de marketing mai agresivă. Dacă mă străduiesc şi vin cu nişte idei noi şi bune în raportul meu, s-ar putea să-i conving pe cei de la *Eleganté* s-o facă. Echipa specială este un atu important. Alee simţi că s-ar putea topi de uşurare, avea sentimentul că nimic şi nimeni nu putea să-i stea în drum lui Bunny, dacă ea a hotărât să facă ceva. Această convingere îl încânta mai mult decât implicarea ce i se citea pe faţă. Dar avea nevoie de timp pentru a o convinge să se ocupe de *Woodbox*, să fie acolo zi de zi şi s-o poată atrage, încetişor, într-o relaţie care să răspundă dorinţelor amândurora. Scormonindu-şi mintea să găsească o cale s-o reţină, îi veni o idee grozavă.

— Ca să-ţi demonstrez încrederea mea totală în capacitatea ta, intenţionez să dau o petrecere de mulţumire. Diseară, la mine acasă. Sări în picioare şi se îndreptă spre uşă.Ne vedem acolo, prinţesă.

— Alec, nu pot veni la petrecere! strigă după el. Am rezervat un loc pentru zborul de la ora opt. El îşi vârî capul din nou pe uşă, cu un zâmbet hotărât.

— După ce m-ai acuzat că ţi-aş fi violat trupul inert, singurul lucru pe care-l mai poţi face este să mai stai o zi să-mi vezi ambarcaţiunea.

— Nu-i cinstit, protestă ea. Dar el deja dispăruse. Nu mă voi duce, îi spuse computerului.Aş fi nebună dacă aş lăsa lucrurile

să meargă mai departe.

În aceeaşi seară, la şase, Bunny trecea podul în statul Washington, apoi o luă spre est pe malul împădurit, de-a lungul fluviului Columbia.

— Doamne Dumnezeule! exclamă când reperă casa lui Alec. Era o construcţie grandioasă din piatră cenuşie, un adevărat conac cu două aripi, care porneau oblic de la corpul principal, şi avea acoperiş din ardezie. Cuibărită într-o pădurice deasă de conifere, avea o panoramă, care îţi tăia respiraţia, spre fluviul Columbia şi muntele Hood. În jur se vedeau mulţi trandafiri, un teren de tenis şi o cabană. În mod cert, ea şi Alec nu veneau din medii atât de diferite pe cât crezuse la început. Îşi parcă maşina alături de maşinile celorlalţi musafiri şi se îndreptă spre uşa de pe terasă, sculptată în lemn roşu-închis. Izbi de câteva ori inelul de alamă. După câteva secunde, însuşi stăpânul conacului deschise uşa.

— Sunt fericit să te văd, prinţesă, spuse Alec, cu căldură. Mi-a fost teamă că n-o să vii.

— Ai fost aşa de insistent, încât era cât pe ce, spuse Bunny, umplându-şi ochii cu prezenţa lui, ca să şi-o poată aminti mai târziu. Umerii, care se i conturau sub tricoul în dungi, erau foarte largi, iar şortul alb îi punea în evidenţă picioarele lungi şi musculoase. Masculinitatea lui era copleşitoare. După ce fusese atâta vreme în preajma bărbaţilor frumoşi de la Hollywood, i se părea ciudat să constate că faţa lui colţuroasă i se părea de-a dreptul adorabilă.

— Mă bucur că mi-am schimbat hotărârea!

— Mă bucur că te bucuri. Stătea în prag ca şi

când ar fi dorit s-o i-a în braţe, dar ea făcu un pas înapoi şi îşi încrucişă braţele pe piept, dorindu-şi, totuşi, ca el să încerce. În schimb, Alec îşi vârî mâinile în buzunare.

— Intră, cred că ar fi mai bine să ne alăturăm celorlalţi. O conduse prin hol spre spatele casei. Moartă de curiozitate, trăgea cu ochiul la camerele mari, minunat decorate, pe lângă dare treceau.

— Mi-ai spus că mama ta te ajută să-ţi decorezi Interiorul în stil contemporan sau ceva de genul acesta, dar ceea ce văd este mai degrabă magnific. Cum naiba îţi permiţi o casă ca asta, dintr-un salariu de şef de secţie?

Zâmbi obraznic pe sub mustaţă, dar ochii îi erau serioşi şi umbriţi de secrete.

— Naşul meu, precum o zână din poveste, m-a atins cu o nuieluşă fermecată şi a spus: „*Să fie o casă plină de ostentaţie*”.

— Asta numeşti tu ostentaţie! exclamă Bunny, privind la camera de zi. Mobila şi culorile creau senzaţia de confort, pereţii erau decoraţi cu peisaje marine şi tablouri viu colorate, originare din nord-vestul american. Ferestrele largi aduceau în interior fluviul şi munţii. Un şemineu din piatră naturală ocupa un colţ întreg. Se întoarse spre Alec, ridicând dintr-o sprânceană.

— Am impresia că această casă te apasă.

— Da, cred că da, admise el, cu o voce ciudat de tristă. Dar tu te potriveşti cu ea ca o mână de catifea într-o mănuşă de satin, judecând după îmbrăcămintea ta. Şi el îşi lăsă privirea să alunece peste jacheta ei din piele neagră, împodobită cu ţinte aurii, la fusta mulată care se oprea mult

deasupra genunchilor. Purta sandale aurii, iar bluza era albastră ca ochii ei. Şi asta e o zdreanţă veche scoasă din *Vauge*? Tulburată de focul din privirea lui, Bunny râse.

— O zdreanţă veche pe care am câștigat-o la un concurs de rodeo. El păstrase casa pe care n-o iubea, ca pe un as în mânecă pentru a-i trezi interesul, dar ea îl învinsese cu concursul de rodeo. Oftând, spuse:

— Ar fi mai bine să ne alăturăm celorlalţi. Bunny stătea în cadrul uşii franţuzeşti, privind la terasa largă, pavată cu dale, la şezlongurile capitonate şi la grupul de aproximativ doisprezece invitaţi. Piscina avea dimensiuni obişnuite, iar un grătar cu fripturi împrăştia mirosuri apetisante. Ambarcaţiunea domina totul, aşezată pe schelă, cu carena vopsită în alb-strălucitor, cu dungi negre decorative şi cu prova ridicându-se mult deasupra solului.

— Când mi-ai spus că îţi construieşti o navă oceanică în curtea din spatele casei, am crezut că glumeşti, spuse privind în spate la Alec. Ce te-a determinat să te înhami la această muncă enormă? Încântat că ea se arăta interesată şi impresionată, spuse, râzând:

— Poate că, sub înfăţişarea mea nepăsătoare, se ascunde un romantic. Bunny se gândi că ar putea fi teribil de interesant dacă ceea ce spunea era adevărat, dar probabil că glumea.

— De când lucrezi la ea?

— De patru ani. Exteriorul este gata, dar mai am încă mult de lucru în interior.

Strigăte nerăbdătoare îi chemară pe terasă. Henry cu soţia, Nan şi Chuck, împreună cu alţi

şefi de secţii, cu soţiile, o primiră cu atâta căldură, încât Bunny se simţi imediat la ea acasă. Îngrijind de fripturi, Alec se amuza privind-o cum se întinde în şezfong, râzând de glumele picante ale bărbaţilor sau ascultând cu interes sporovăială nevestelor despre scamatoriile ce trebuiau să le facă, pentru a împăca armonios casa, soţul, copiii şi slujba. Nan era regina domnitoare, datorită sarcinii, celelalte femei chestionând-o câte luni mai are până la naştere şi oferindu-i sfaturile lor experimentate. Bunny asculta fascinată, ca o femeie introdusă într-o lume complet nouă. Încă puţin şi ar fi început să regrete că soţul şi copiii nu fuseseră planificaţi în orarul vieţii ei.Ar fi amuzant să faci parte din această ligă. După ce s-a lăsat întunericul, când sfârşise de mâncat cotlete şi băuse cu grijă un pahar cu vin, Alec întinse mâna spre ea.

— Tipii pot să se descurce singuri acum, hai să ne plimbăm puţin.

Uşurată să scape de dorurile imposibile ce începuseră să înmugurească în sufletul ei, Bunny îşi puse, fără ezitare, mâna în mâna lui.

— Mi-ar plăcea. Luând-o prin iarbă, lăsară terasa şi luminile în urmă. Cerul era întunecat şi norii acopereau cea mai mare parte din lună. Luminile oraşului sclipeau dincolo de fluviu. Briza dinspre vest mirosea uşor a ocean şi foarte puternic a pădure de pini. Alec o prinsese după umeri, trăgând-o mai aproape de trupul lui cald. Bunny găsi foarte normal să-l ia de talie. Cu râsetele şi conversaţiile invitaţilor răsunând în spatele lor, el se întrebă ce faţetă a fabricii ar fi cea mai indicată s-o convingă să rămână.

— Ştii că ţi-ai făcut prieteni la fabrică, prinţesă? Toţi te plac.

— Chiar crezi asta? spuse ea, cu o privire plină de regrete; prietenii fuseseră foarte rari în viaţa ei strict organizată.

— Nu am nimic în comun cu ei.

— Faptul că ai fost drăguţă cu fetele mele, a fost suficient să-i cucerească.

Bunny se încruntă, gânditoare.

— N-am făcut-o ca să fiu drăguţă şi cred că eu am câștigat mai mult din asta, decât ele. Nu sunt sigură de ce! Alec dădu din cap.

— Eternii copii, atât de săraci şi cu atât de mult de dat; dacă noi am reuşi să ne smulgem din vieţile noastre *„superioare”*, ca să vedem acest lucru şi să le dăruim mai mult! Ea îi zâmbi.

— Sunt foarte norocoşi să te aibă lângă ei.

— Eu sunt cel care se consideră norocos. Lucrurile alunecaseră pe o pantă mult prea personală, aşa că schimbă subiectul, murmurând ireverenţios:

— Păcat că Nan n-a povesit nimănui că noaptea trecută, după toate aparenţele, ai plecat desculţă acasă, lăsându-ţi pantofii sub birou. Salariaţii s-ar fi distrat teribil.

— Pariez că au făcut-o, spuse Bunny, dându-i un ghiont în coaste. Şi îmi imaginez că tu i-ai alimentat cu amănunte picante, născocite de tine.

— E o treabă murdară, dar cineva trebuie să-i distreze pe soldaţii de rând.

Întrebându-se dacă el, într-adevăr, îşi privea relaţiile amoroase cu atâta nepăsare,

Bunny privea luminile izolate ale unui șlep ce aluneca în josul fluviului. Ele îi aminteau cât de

singură fusese în viaţă şi cât de puţini prieteni apropiaţi avusese.

— Mi-ar fi plăcut să pot sta mai mult pe aici şi să cunosc pe toată lumea mai bine, în special pe cei din trupa ta foarte specială. Privind la faţa lui, abia vizibilă în întuneric, zâmbi. Şi pe tine, bincânţeles. Inima lui tresări de dor.

— Nu pleca, Bunny. Rămâi.!

— Să rămân, şi ce să fac? Simţi din nou acea revoltă interioară, ca şi când o parte ascunsă din ea însăşi se lupta să scape din temniţă. Se cutremură de teamă.

Alec o cuprinse cu braţele.

— Rămâi şi fă dragoste cu mine, prinţesă. Îşi strecură mâinile sub jacheta ei şi râse încetişor. Şi tu mă doreşti, nu încerca să spui că nu. Rămâi şi vom face dragoste toată noaptea. Încolăcindu-i gâtul cu braţele, Bunny îi privi faţa, devenită frumoasă datorită umbrelor. Sânii i se întăriră, trupul îi ţipa de dorinţă, aşa cum stătea lipită de trupul lui, simţindu-i bărbăţia. Viaţa îi fusese atât de goală, dar câteva minute de descărcare sexuală nu vor umple niciodată golul. Nici dacă acest Don Juan ar pretinde că o iubeşte, cum pretind de obicei bărbaţii, cu atâta convingere.La câte femei le-o fi spus Alec că le iubeşte şi câte vor mai veni? Voia să servească drept subiect pentru bârfelile picante?

Ridicându-şi capul, îi căută faţa, frustrată de această voce interioară care o zăpăcea.

— Nu cred că o noapte, cu un bărbat ca tine va fi vreodată suficient. Strângându-i trupul zvelt în braţe, Alec ar fi vrut să-i ofere lumea întreagă sau chiar tot universul. Deşi se ştia plin de păcate, îi

era teamă să-şi rişte inima. Acoperindu-i faţa cu sărutări, mai făcu doar un pas în teritoriul minat, spunând:

— Am multe nopţi de oferit, prinţesă. Am nevoie de tine. Şi *Woodbox* are. Fă-ţi casa aici. Rămâi. În momentul când înţelese sensul cuvintelor lui, trupul lui Bunny deveni rigid. Apoi se eliberă din braţele lui Alec.

— Alec Golightly, chiar încerci să mă seduci ca să salvez *Woodbox?*

Retrăgându-se cu un pas, Alec resimţi dureros respingerea, pentru că se folosea, de fapt, de *Woodbox* pentru a o seduce pentru el însuşi.

— Nu mă gândeam la componentele de mobilă în acest moment, spuse, ascunzându-şi dezamăgirea şi suferinţa. Dar pentru că veni vorba, lasă-mă să-ţi spun deschis un lucru: Da, mi-ar plăcea să rămâi şi să te ocupi de *Woodbox.*

Bunny se reculese.

— Alec, aş refuza să mă ocup de *Woodbox* chiar dacă n-aş fi furioasă pe tine, ca acum. Am toată simpatia pentru tine şi problemele angajaţilor tăi, sincer, dar nu vă pot ajuta să le rezolvaţi. Trebuie să-mi reclădesc întreaga mea viaţă. În plus, nu ţi-ai putea permite să-mi plăteşti onorariul. Nimic din ce i-a spus nu l-a surprins pe Alec. Frustrarea şi dezamăgirea, nicidecum înţelepciunea, îl făcură să zică:

— Nu mă poţi condamna că am încercat. Şi aşa era destul de rău că strălucitoarea Bunny începuse să devină o doamnă drăguţă. E mai uşor de uitat, dacă rămâi doar un trup de dorit. Cuvintele o loviră pe Bunny ca o palmă. Strângându-şi coatele cu palmele, replică.

— Ar fi cu siguranţă mai uşor şi pentru mine, dacă n-aş fi dat peste un Don Juan care îmi place! El îşi încrucişă braţele pe piept, bicepşii zvâcnindu-i.

— Ei bine, domnişoară Bernice Fletcher, ai un fel al dracului de nostim să-mi arăţi că mă placi.

— De unde ţi-a venit ideea că ar trebui să mă culc cu tine, pentru a-ţi demonstra că te plac?

— Nu asta am avut în gând.

— Atunci, ce ai avut în gând? Gâtul i se strânse oprindu-l să spună adevărul.

Murmură:

— Nu ştiu. Mâinile îi tremurau de enervare şi Bunny trebui să respire profund de câteva ori, pentru a-şi dobândi controlul.

— Nu ştiu de ce facem atâta caz din această problemă. Trăim la capetele opuse ale Coastei, astfel încât doar întâmplarea a făcut să ne întâlnim. Şi este clar că nu suntem făcuţi unul pentru celălalt, tu fiind ceea ce eşti şi eu ceea ce sunt. Aşa că asta-i tot.

— Presupun că da, spuse el, nefericit. Dorinţele lor, ce tremurau în aerul impregnat de mirosul pinilor, erau prea nebuloase pentru a fi rostite. Bunny îl privi o clipă, mângâindu-şi ţintele aurii de pe jachetă.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc la hotel. Am un avion mâine dimineaţă devreme. Poate le spui tuturor la revedere din partea mea.

Alec trebui să facă o sforţare pentru a se retine să nu o prindă în braţe.

— Îţi doresc mult noroc în viaţa minunată care te aşteaptă în sudul Californiei.

— Şi eu îţi doresc mult noroc, domnule

Golightly. După ce urmări cu privirea cum femeia frumoasă şi graţioasă se îndepărtează şi dispare în noapte, Alec îşi frecă faţa cu mâinile. Îşi permisese să spere şi acum se simţea mai golit decât fusese vreodată înainte. Fusese un nebun să viseze că ar putea să atingă o zeiţă de neatins.

CAPITOLUL 4

Când a doua zi dimineaţă, Bunny intră în casa tatălui ei din Beverly Hills, avu sentimentul acut că viaţa ei nu va mai fi niciodată la fel ca înainte. În două zile scurte, echipa „*specială*” îi intrase adânc în suflet. Îi plăcuseră şi ceilalţi oameni de la *Woodbox.* Bucuria lor simplă de a fi soţii şi mame o transformaseră din femeia sclavă a convenienţelor şi restricţiilor interioare, într-o femeie revoltată, care lupta să se elibereze. Şi apoi, Alec. Cum ar putea să-şi alunge din minte figura lui colţuroasă, dar atât de fascinantă? Lăsându-şi poşeta şi geanta-diplomat, intră în camera de zi. Găsise întotdeauna o mângâiere în covoarele gri-sidefate, în mobila franţuzească, cu nuanţe de albastru, şi în tablourile de Van Gogh, care puneau o pată de culoare pe tapetul în nuanţe pastel. Într-o vitrină din sticlă, se aflau amintiri din cariera tatălui ei: fotografiile actorilor pe care îi transformase în stele de primă mărime, scene din principalele filme etc. Câteva secunde mai târziu, însuşi tatăl ei intră în cameră, îmbrăcat, ca întotdeauna, într-un costum gri impecabil, cu cămaşă şi cravată perfect asortate. George era expresia celei mai desăvârşite stăpâniri de sine. Şi ea încercase să-i copieze calmul lui rece de când era o copilită.

— Ce plăcere să te am din nou acasă, pisicuţo, spuse, luând-o în braţe..

— Oh, am nevoie de îmbrăţişare, zise Bunny, lipindu-şi obrazul de umărul lui, dorindu-şi ca tatăl ei să-i poată rezolva problemele de astăzi, tot aşa de simplu cum îi alina durerile când era copil. Se aşează în fotoliul favorit şi, bătând cu mâna locul de lângă el, îi spuse:

— Vino, aşază-te aici şi spune-mi totul despre Oregon.

— Se spune Orygun, George: îi povesti depre problemele de la *Woodbox* şi cât de mult îi plăcuseră oamenii de acolo. Dar evită cu grijă să facă vreo referire la Alec, ştiind că tatăl ei dispreţuia bărbaţii care nu luptă să urce pe scara socială.

Tăcură amândoi şi se întrebă dacă i-ar plăcea să fie managerul unei fabrici mici.

S-ar putea să fie simulativ să-i convingă pe cei de la *Eleganté* să o menţină în viaţă, apoi, cu imaginaţie şi creativitate, s-o dezvolte şi... Imaginându-şi opinia tatălui ei despre acea fabrică, tresări şi zâmbi crispat.

— Experienţa mea la *Woodbox* a fost foarte interesantă, dar nu m-a ajutat deloc să-mi clarific intenţiile pentru viitor. George zâmbi cu ceva mai mult decât o încântare ascunsă.

— Cred că dilema ta s-ar putea să ia sfârşit. O voce nouă a apărut în scenă. Faline Morris ar vrea s-o contactezi. Bunny îşi ridică bărbia.

— Vrei să spui de Faline Morris care a produs *Norul fermecător?*

— Da, *Norul fermecător* şi alte câteva filme foarte aclamate, pe teme feministe.Ar vrea s-o

suni pentru a fixa o întâlnire.

Două zile mai târziu, Bunny se cocoţa pe colţul impresionantului birou din lemn de nuc al lui George, operaţie care a obligat-o să-şi ridice puţin fusta strâmtă a costumului ei din crep roz.

— Acum pot spune că am luat prânzul cu Faline Morris.

— Minunat, spuse George, aplecându-se în faţă. Cum a auzit de tine?

— Preston Mann, producătorul filmului lui Nick, i-a povestit ce minuni am făcut pentru el. Ea vrea un producător asociat, aşa că mi-a verificat toată cariera.

Nick, binecuvântat să fie, mi-a dat nota maximă.

Şi în timp ce îşi studia unghiile, Bunny realiză că durerea produsă de Nick trecuse ca o muşcătură de ţântar, datorită faptului că fusese preocupată de Alec şi de o durere nouă şi foarte proaspătă.

— Oricum, Faline vrea să mă pună la încercare şi, dacă o să reuşesc, voi intra în vâltoarea succesului ei. Tatăl ei, atât de calm şi de rece de obicei, aruncă în aer un teanc de hârtii şi spuse vesel:

— A intra în vâltoarea succesului ei înseamnă o poziţie de decizie în industria filmului. Poate că devii părtaşă la afacerile ei sau chiar producător independent? Bunny, pisicuţo, pentru asta am muncit amândoi încă de când ai învăţat să citeşti singură la vârsta de trei ani. O privi.Ai acceptat, bincânţeles.

Punându-şi mâinile pe genunchi, ea se încruntă.

— I-am spus că o să mă gândesc. Dar, te tog, nu te enerva, poimâine ne întâlnim din nou. Nu pot

lua o decizie ca asta, atâta timp cât raportul despre *Woodbox* mă apasă pe cap. Singurul lucru pe care îl pot face pentru oamenii aceia speciali este să mă concentrez în totalitate pe problemele lor.

Luându-şi geanta-diplomat, Bunny traversă camera spre biroul elegant al tatălui ei, întrebându-se cum s-ar simţi să stea în biroul mic şi sărăcăcios al lui Henry.

Să-l vadă pe Alec în fiecare zi. Să-l observe zburând din floare în floare…

— Oferta lui Faline este un vis care devine realitate, spuse George când ea ajunsese deja la uşă. Nu trebuie să întorci spatele unei ocazii care poate să apară doar o singură dată în viaţă. Privind în urmă, Bunny încuviinţă din cap, gânditoare.

— Da, ai perfectă dreptate.

Trei dintre angajaţii lui Alec erau absenţi în ziua aceea, iar el, nervos, căuta nod în papură, sperând că toate visele afurisite ale lui Bunny se realizau. Plecase de două săptămâni şi continua să fie prezentă în mintea lui, fie că dormea, fie că era treaz.

Parcă trecuseră o sută de ani. Un bilanţ trist pentru el, cu atât mai mult cu cât femeia fanteziilor lui îl respinsese. De atunci, era într-o dispoziţie rea, furios pe ea, pe el şi pe toată lumea. Nici munca îndârjită să-şi termine barca nu reuşea să-l calmeze. Şi, ca să pună capac la toate, şeful voia să-l vadă, imediat.

Cu mustaţa zbârlită, Alec intră ca o furtună în biroul principal. Stomacul i se strânsese când îl

văzu pe Henry gârbovit în spatele biroului, arătând cu zece ani mai bătrân decât în ziua precedentă.

— Ce s-a întâmplat?

— *Eleganté* închide fabrica. Avem trei luni pentru a satisface toate comenzile şi oamenii să-şi găsească alt rost. Împietrit, Alec rămase în picioare în faţa biroului.

— Dar Bunny spunea că îi poate convinge că fabrica are potenţial.

— Se pare că nu a reuşit. Vârându-şi cămaşa înflorată în blugi, se imaginã spunându-le celor treisprezece oameni handicapaţi, dar adorabili şi încrezători, că erau aruncaţi în stradă. Izbi cu pumnul în birou, frustrat şi neputincios.

— Maiestatea Sa trebuie să fi fost prea ocupată cu viaţa ei la nivelele înalte ale puterii, pentru a-şi bate capul cu micile noastre probleme. Se uită la Henry. Sper că nu laşi lucrurile aşa. Trebuie să te lupţi cu ei. Henry îşi frecă chelia.

— Ar fi o luptă cu Goliat, dar eu nu sunt David. Dacă ai prelua funcţia...?

Alec se duse la fereastră şi privi afară. Înainte, refuzase promovarea gândindu-se că echipa lui specială avea nevoie de el. Acum, ei aveau nevoie, în primul rând, de slujbe. Îşi dorea să fi putut discuta cu Bunny despre acceptarea acestei slujbe.

Din nefericire, actriţa câștigătoare a Premiului Academiei avea roluri mai mari în care să strălucească, decât cele de la *Woodbox.*

— În regulă, la dracu', spuse, îndreptându-şi umerii.

— Spune consiliului că poate să mă voteze ca

director general. Henry se ridică şi ocoli biroul.

— Au făcut-o deja, aşa că poftim, scaunul de şef te aşteaptă. Realizând că fusese tras pe sfoară, Alec se aşează morocănos în spatele biroului. Şi în timp ce se foia de colo-colo pe scaunul cu rotile, o senzaţie nouă îl năpădi: senzaţia de putere. Un zâmbet răutăcios îi înflori pe faţă.

— O să le facem viaţa un iad, Henry.

— Poate tu. Eu plec la pescuit.

În ultimele zile, Alec reuşise să doarmă doar câteva ore, autoinstruindu-se în tehnicile de management şi finanţe, sperând să găsească o soluţie simplă, dar nu exista niciuna. Perspectiva de a anunţa apropiata închidere a fabricii tuturor salariaţilor îi dădea fiori. Îşi scoase haina de la costum, îşi slăbi cravata şi se aşeză pe pervazul ferestrei, dorindu-şi ca ambarcaţiunea să fi fost gata şi el să poată dispărea în imensitatea aceea albastră, departe de toate necazurile.

Şi, în timp ce privea nepăsător cum un Bemmer negru, cu o bicicletă în portbagajul de pe capotă, intra în parcare, îi veni în minte ziua când sosise Bunny; şi atunci, ca şi acum, cerul era acoperit de nori. Furia îl apucă din nou întrebându-se dacă ea neglijase raportul, cu intenţia să-i pedepsească deoarece îi făcuse oferta pentru o legătură. Rănit profund şi condamnându-se pe sine, privea întunecat la femeia care ieşea din maşină. Părea foarte zveltă, era într-un costum-pantalon făcut dintr-o ţesătură crem, cu bijuterii în culorile curcubeului şi purtând o geantă-diplomat. Brusc, Alec realiză cine era persoana pe care o privea.

— Ce dracu, mai doreşte?

Complet epuizată după cele două zile de şofat, aproape fără întrerupere, din California de Sud, timp în care făcuse doar două opriri scurte şi moţăise puţin,

Bunny traversă cu greu parcarea. Dealurile molcome şi împădurite, norii pufoşi şi eterna putere a fluviului îi comunicară o senzaţie de pace şi de încredere în sine-această încredere în sine de care avea atâta nevoie acum, când încă era zguduită de izbucnirea fără precedent a lui George-o izbucnire de supărare şi dezaprobare. În interiorul corpului principal de clădiri, trecu pe lângă secretară şi se îndreptă spre biroul directorului.

— Am venit imediat ce am auzit că *Eleganté* plănuia să... O expresie de surpriză şi de tulburare i se aşternu pe faţă şi se opri în mijlocul frazei, când văzu că Alec şi nu Henry stătea în spatele biroului. Mustaţa frumoasă, ochii verzi ca marea, părul aspru şi întunecat căzându-i pe frunte, toate erau aşa cum şi le reamintea, dar ţinuta se schimbase în cel mai surprinzător mod. Arăta plin de autoritate în costumul gri, cămaşă albă şi cravată în nuanţe de albastru. Ea îşi împinse ochelarii pe creştetul capului.

— Ce faci aici?

— Aici mi-e locul acum, aşa că lasă-mă să-ţi pun aceeaşi întrebare. Alec şi-ar fi dorit să nu fie atât de frumoasă, aşa şi-ar fi regretat mai puţin visul imposibil.

Răspunzându-şi propriei lui întrebări, mârâi: N-am bănuit că vulturii se adună atât de repede să ne sfârtece cadavrele. Bunny îl privi o clipă, apoi îşi trase ochelarii pe nas. În obraji îi apărură pete

roşii.

— Vulturii? Despre ce vorbeşti? Alec se ridică în picioare şi îşi sprijini palmele de birou. Frustrarea, neliniştea şi teama, ţinute atâta timp în frâu, izbucniră.

— Nu contează că m-am complăcut în jocul tău de-a flirtul şi că am fost rănit. Pot să înţeleg de ce n-ai putut rămâne să ne ajuţi, ştiu că am fost lipsit de tact când ţi-am cerut-o. Dar n-ai putut să-ţi rup; puţin timp din programul carierei tale ca să scrii un raport corect? Dacă ţi-ai imaginat că trebuie să revii la mine, lasă-mă să-ţi spun că angajaţi: noştri merită mai mult.

— Nu sunt un vultur şi nu sunt răzbunătoare! N-am putut dormi noaptea gândindu-mă la oamenii tăi „*speciali*”. Scotocind în diplomat, Bunny aruncă un dosar pe birou, iată raportul excelent pe care l-am scris. Nici măcar nu l-au citit. *Eleganté* decisese deja că ce se fabrică aici nu se armonizează cu imaginea firmei.

Proptindu-şi palmele de birou, îşi înfipse privirea în ochii lui. Dacă aveai mintea unui ţânţar şi tot ţi-ai fi dat seama că am făcut tot ce se putea face, ţi-ai...

— Ai dreptate, numai o minte de ţânţar s-ar fi gândit că ai făcut tot drumul ăsta de plăcere. Eu... Dar ea nu-l mai asculta.

— Nu m-am jucat de-a flirtul cu tine! Circumstanţele au fost de vină.

Tu şi vinul tău şi mustaţa ta! Alec tresări, ştiind că ea avea dreptate.

— Bunny, eu...

— Sunt moartă de oboseală după ce am condus ca o maniacă tot drumul până aici. Ochii o usturau

şi clipi des. Buzele îi tremurau. Şi tata aproape că a făcut apoplexie pentru că am pus în cui o ofertă spectaculoasă pentru cariera mea, ca să încerc să vă ajut.

— Tot ce pot spune este că îmi pare teribil de rău, spuse Alec, amărât. În mintea mea, am emis tot felul de păreri greşite despre tine, pentru că aici lucrurile sunt foarte tensionate. Presupun însă că asta nu-i o scuză. Cu mâinile sprijinite pe birou, nas în nas cu el, Bunny simţi cum izbucnirea de mânie, atât de necaracteristică pentru ea, se evaporase tot atât de repede pe cât apăruse. Era atât de obosită şi de nervoasă, încât expresia de remuşcare a ochilor lui trişti i se păru extrem de caraghioasă. În ciuda efortului ei de a se controla, izbucni în râs.

Alec nu fu surprins că ea dăduse în isterie, după toate câte îi spusese. Nu ştia cum să procedeze. Aplecându-se, îi sărută gropiţa din colţul gurii. Rezultatul tratamentului a fost instantaneu. Râsul s-a oprit brusc, ca tăiat de atingerea mustăţii lui. Când ochii ei deveniră grei de dorinţă, el cedă ispitei şi-şi trecu limba pe linia catifelată dintre buzele ei. Venindu-şi în fire, Bunny se îndepărtă de el, ca arsă.

— Să fiu a naibii, Alec Golightly, mi-am jurat că n-o să mai intru în niciunul din jocurile tale, de data asta! exclamă, frecându-şi obrajii cu mânile tremurânde.

Când îşi văzu degetele murdare de rimei, fugi la toaletă, i-au trebuit douăzeci de minute ca să-şi calmeze emoţiile, să-şi refacă machiajul şi să reapară în birou, mestecând o gumă nouă. Alec o aştepta, crispat, în spatele biroului.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru acuzaţiile greşite şi pentru că te-am asemuit unui vultur.

— Sper să fie sincere, spuse Bunny, râzând. Cred că trebuie să-mi cer şi eu scuze pentru accesul de furie. N-am acţionat niciodată aşa în toată viaţa mea. Nu ştiu cum reuşeşti să-mi aduci toate emoţiile la paroxism.

— Toate emoţiile tale? Mustaţa îi dezveli zâmbetul ironic. Ăsta e un lucru interesant. Privindu-l, Bunny a trebuit să-i dea dreptate. Arăta plin de forţă şi cu o nuanţă de pasiune pe figura colţuroasă. Pentru ea, forţa fizică era un atribut erotic indispensabil la bărbat.

— M-am întors doar să vă ajut să ieşiţi din criză. Dacă aveţi nevoie de mine.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Alec îşi deschise larg braţele.

— Am nevoie de tine, de doresc, te vreau. Poţi să ai funcţia de director general, chiar din acest moment, dacă asta vrei. Râzând, Bunny ridică mâna.

— Nu, nu pentru asta m-am întors. Dar ai ce face cu un consilier?

— Poţi fi sigură. O privi lung. Cât vei sta?

— Am înţeles că *Eleganté* v-a dat trei luni. Acesta este şi termenul maxim pentru mine. Dacă rămân, vreau ca de data aceasta să vorbim deschis, ca să nu fie vreo ncânţelegere. Eu nu rămân definitiv, iar tu eşti, după câte îmi amintesc, un tip independent, fără restricţii, aşa că relaţia noastră va fi doar o relaţie de lucru.

— Hmm. Alec o găsea pe Bunny extrem de atrăgătoare când se comporta autoritar, şi nu avea de gând să facă nicio promisiune. Mulţumită că şi-

a spus punctul de vedere, trase puţin de dunga pantalonilor şi se aşează pe scaunul din faţa biroului.

— Ce s-a întâmplat cu Henry?

— S-a retras şi a plecat la pescuit. Acum eu sunt bossul şi cred că găseşti. Asta foarte amuzant.

— Deloc. Dacă îţi aminteşti, ţi-am spus de când ne-am cunoscut că îţi risipeşti talentele. Şi pot să-ţi afirm, după privirea din ochii tăi şi această bărbie încăpățânată, că vei fi un director bun. Râse când Alec îşi scoase bărbia în afară şi mimă o lovitură cu pumnul drept.

— Ce ai făcut până acum în privinţa ameninţării cu închiderea fabricii?

Respirând profund, el îşi netezi mustaţa cu degetul mare.

— Un avocat îmi lămureşte procedura ca angajaţii să cumpere fabrica. Să sperăm că *Eleganté* va fi de acord să vândă şi să ne susţină un număr „n” de ani, până când vom fi în stare să le plătim integral.

— Şi eu mă gândisem la aceată soluţie, murmură Bunny, jucându-se cu colierul de la gât. Împreunându-şi mâinile la ceafă, Alec se încruntă la tavan.

— Într-un fel sau altul, trebuie să-i conving pe salariaţii noştri să arunce suficienţi dolari în căciulă pentru plata cu bani gheaţă. Încă nu le-am spus ce se întâmplă.

Mă gândeam să le anunţ criza mâine dimineaţă şi să le expun planul.

Bunny simţi un val de simpatie, realizând cât de mult îi păsa de oamenii de la *Woodbox.*

— Dimineaţa de mâine va fi plină de emoţii.

— Poţi fi sigură, spuse, tresărind. În plus, se prea poate ca oamenii să nu dorească să-şi rişte vrabia din mână pentru cioara de pe gard, şi nu-i pot condamna, când mă gândesc că pot rămâne fără slujbă. Aşa încât această vânzare să nu fie posibilă.

— Da, înţeleg. Scoţându-şi ochelarii ca să-şi frece ochii obosiţi, Bunny şi-ar fi dorit să ştie cum să transforme un bărbat uşuratic într-unul serios, gata să-şi asume responsabilităţi, prin talente instinctive de femeie. Tot ce avea de oferit era perspicacitatea ei în afaceri, de care se părea că el n-avea nevoie.

Te-ai gândit deja la tot ce aş fi sugerat şi eu, aşa că goana mea până aici, ca să salvez, a fost prematură. Cred că ar trebui să fac stânga-împrejur şi să mă întorc acasă.

— Doamne Dumnezeule, nu cred că intenţionezi să ne părăseşti iar! spuse Alec, inima tresărindu-i speriată la gândul că ea o să dispară, fără ca ei doi să-şi fi explorat posibilităţile. Eu pot să am idei, dar nu ştiu cum să le selectez pe cele mai bune. Să nu mai vorbim despre renumele meu. Nimeni nu va împrumuta bani unui fluşturatic ca mine.

— Sau unui vultur, murmură ea, râzând, pentru că obţinuse ceea ce dorise şi de care avea atâta nevoie. În regulă, rămân şi-ţi împrumut serviciile mele în afaceri.

Gratis, pentru că mă îndoiesc că *Woodbox* îşi poate permite să mă plătească.

Punându-şi un cot pe birou, Alec o studie, încreţindu-şi ochii.

— Spune-mi, domnişoară Bernice Flatcher, spuse, punând la cale un plan foarte întortocheat

s-o lege cât mai mult de *Woodbox*, ce-ai face dacă cineva, cu pregătirea ta, ar intra în acest birou şi ţi-ar face o ofertă atât de generoasă? I-ai da mână liberă, fără să pui lucrurile clar pe hârtie, semnate, sigilate şi oficiale?

— Nici în visele tale cele mai fantastice, domnule Golightly, declară ea imediat, încântată că el nu-şi acorda încrederea cu uşurinţă şi se arăta mult mai înţelept.

Bine, bine. O să întocmesc un contract care să ne satisfacă pe amândoi. Şi, pentru că voi fi un angajat temporar, pot fi plătită în acţiuni ale fabricii, pe care o să ţi le vând mai târziu, când situaţia va fi mai bună. Cum ţi se pare?

— Pentru că trebuie să clarificăm toate lucrurile, vreau să subliniez un lucru: Ai scăpat ocazia de a deveni director general, ceea ce înseamnă că eu ocup această funcţie. Eu iau deciziile finale. Crezi că poţi trăi cu asta? Ea râse.

— Mă voi strădui să-mi amintesc că tu eşti şeful şi că eu sunt doar consilierul. Dar ar fi poate înţelept să scriem o regulă restrictivă în contract.

Respirând uşurat că, în final, lucrurile au mers aşa de bine, Alec se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi curios. Deşi asta îl făcea fericit, era totuşi ciudat ca o femeie, cu pregătirea şi talentul ei pentru afaceri, să renunţe la o mare parte din viaţa ei pentru o făbricuţă veche ca *Woodbox*.

— De ce era să facă apoplexie tatăl tău, când a aflat că te întorci aici?

Bunny îşi puse ochelarii pe creştet, se ridică şi se aşeză pe colţul biroului, picior peste picior.

— În legătură cu oferta care mi s-a făcut şi pentru care alţii ar face orice, chiar şi crime. Ştii

cine este Faline Morris?

— Producţiile Faline? El fluieră uşor, optimismul dispărându-i subit.

Deci, trebuie să repet ceea ce te-am întrebat de prima dată când ai venit:

Ce naiba cauţi într-un loc ca ăsta?

— Şi tata m-a întrebat acelaşi lucru, admise ea, sec. Dar am discutat problema cu Faline şi echipa ta specială i-a captat imaginaţia. A fost de acord să vin mai întâi aici, înainte de a spune un „da" sau un „nu" definitiv ofertei ei. Totuşi, George s-a înfuriat. Încruntându-se, Bunny îşi răsucea inelul cu piatră roşie pe degetul mijlociu. Nu-mi place să-l supăr de maniera asta. Mama a murit când eu aveam doi ani şi el a fost nemaipomenit cu mine. Suntem foarte apropiaţi.

Alec încuviinţă din cap.

— Tata a murit când eu aveam nouă ani, aşa că.. mama şi cu mine am devenit foarte apropiaţi.

— Serios? Atunci se cheamă că, totuşi, avem ceva în comun. O istorie asemănătoare.

— Aşa se pare, spuse gânditor, frecându-şi cicatricea care îi brăzda bărbia. Dar există încă o prăpastie, cât un camion, între noi, mai ales dacă vei lucra pentru Faline.

— Nu văd cum aş putea refuza oferta ei. Este un vis care devine realitate. Un gând apăru subit din acea prăpastie, aproape la fel de puternic ca o voce nerăbdătoare: „*Al cui vis*"? întrebarea nerostită o făcu să sară de pe birou. Sunt aşa de obosită încât mă simt cam bleagă. Mai bine îmi caut un hotel şi un pat.

Alec se ridică, la rândul lui, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

Acum, când reuşise s-o vadă legată de *Woodbox*, se putea gândi şi la el.

— Poți sta la mine pe toată perioada, dacă vrei. Simţind o undă de excitare, Bunny îşi coborî grăbită ochelarii pe nas.

— Aha, pot trăi cu tine, nu-i aşa? Ce comod!

— Este o ofertă foarte cuminte, fără gânduri ascunse, zise solemn Alec, minţind fără sfială. Am o căsuţă pentru oaspeţi, separată de casă. Poţi să stai acolo şi să fii cât de singură doreşti. Fiorul plăcut care îi săgeta trupul era o indicaţie pentru cât de singură îşi dorea să fie.Ar fi fost o nebunie să accepte; dar nevoia de a dormi imediat o făcuse mai credulă.

— O să fac o încercare. Alec răsuflă uşurat.

— Îmi oferi surpriză după surpriză, domnişoară Bernice Fletcher, spuse. M-aşteptam să mă trimiţi undeva. Punându-şi o altă pastilă de gumă în gură, Bunny îl ţintui cu o privire albastră de gheaţă.

— Dacă ai să-mi mai spui Bernice, o să-ţi spun unde te trimit şi cât de departe.

— Bunny, am vrut să spun Bunny.

CAPITOLUL 5

În *Bemmer-ul* ei negru, Bunny se ţinu după maşina lui Alec, dorind din tot sufletul să-şi poată odihni trupul şi mai ales ochii. Traversară podul şi o luară spre est, în susul fluviului. Găsea ciudat ca Alec să aibă un Mustang decapotabil.

Cum ciudat era şi faptul ca un bărbat cu pregătirea lui să-şi limiteze cariera aşa cum o

făcuse el. Făcuse un prim pas, acceptând să fie director general. Deşi şansele pentru *Woodbox* nu erau strălucite, s-ar putea ca el să prindă gustul puterii până când fabrica să se scufunde. Şi atunci, poate va dori să facă ceva mai important, iar ea avea pregătirea necesară pentru a-l ajuta să devină...

Gândul de a-l vedea pe Alec în goană după succes profesional o deprima, aşa că renunţă. Adevărul era că ea fusese împinsă toată viaţa dincolo de limite, zorită mereu să obţină succese. Nu ştia cum să încetinească ritmul. Era de-a dreptul trist să se gândească la nepăsătorul şi uşuraticul Alec, înhămat la o astfel de treabă.

Când ajunseră, casa i se păru un alt mister ce se cerea dezlegat: era la fel de grandioasă. Nava, încă neterminată, era tot în curtea din spate, iar parcul, la fel de frumos. Chiar cu un salariu de director, ar fi avut nevoie de un naş „*din poveste*" pentru a-şi permite aşa ceva. Realiză că viaţa lui Alec conţinea multe pagini albe pentru ea. Alec o conduse pe Bunny într-o cameră de zi micuţă. Privind în jur la praful care acoperea mobila, la ferestrele murdare şi la păianjenii din colţuri, îşi scarpină bărbia şi ridică din sprâncene.

— Cred că m-am cam grăbit, oferindu-ţi cabana. Nu m-am gândit că poate fi în halul ăsta. Nu poţi rămâne aici până nu se face curăţenie. Bunny era fascinată.

Cabana îi amintea de o căsuţă frumoasă de păpuşi, deşi nu se jucase niciodată cu păpuşile. Privind pe fereastră la dealurile împădurite, la muntele maiestuos şi la fluviul lat, încercă o senzaţie de izolare şi linişte. Se gândi că, în acest

loc, motorul ei interior poate să-şi domolească cursa şi să se relaxeze.

— Dacă aranjez puţin patul, pot rămâne peste noapte, iar restul casei o să-l curăţ tot eu, mai târziu. Alec se uită sceptic la costumul scump şi ţinuta ei regală.

— Pun pariu că n-ai dereticat niciodată o casă, în toată viaţa ta. Dar sunt de acord.

Bunny nu se simţea dispusă să-i dezvăluie cum George insistase că treburile gospodăreşti erau sub nivelul talentelor ei şi de aceea existase o menajeră care făcuse totul pentru ei.

— Am o minte şcolită, aşa că sunt sigură că mă voi descurca cu dereticatul unei căsuţe!

— Şi eu sunt sigur că minţile sclipitoare se pot plictisi, făcând menajul ca oricare, dar de ce să ne batem capul? spuse el, gândindu-se că nu i-ar plăcea ca femeia, care îl atrăsese tocmai pentru că era dedicată în întregime carierei, să manifeste gusturi domestice. Vino să dormi în casa cea mare, în noaptea asta.

Mâine o să pun pe cineva să cureţe păianjenii.

— Alec, rămân aici în noaptea asta, spuse ea, cu hotărâre. Simţind că lucrurile s-ar putea complica, el nu avu de ales şi cedă.

— Dacă eşti aşa de categorică, cred că ar fi mai bine să-ţi aduc cearceafuri şi prosoape. Îndreptându-se spre uşă, aruncă o privire peste umăr şi începu să înşire o mulţime de ustensile de dereticat, sperând să-i domolească aspiraţiile domestice.

— O să mai aduc cârpe pentru pardoseală, mături, perii cu coadă, perii de scândură, un aspirator şi soluţii de curăţat şi dezinfectat. După

ce el plecă râzând, Bunny inspecta camerele mici, căscând şi ferindu-şi de praf şi murdărie pantalonii crem.La sfârşitul inspecţiei, realiză că, în afară de a deschide ferestrele pentru a intra aerul curat, n-avea nici cea mai vagă idee cum ar trebui să folosească uneltele de curăţat pe care i le menţionase. Alec se întoarse purtând un şort alb şi un tricou albastru, oferindu-i o imagine interesantă a corpului său viguros.

Ascunzându-şi discret căscatul, Bunny îl urmări cu atenţie cum curăţă praful cu aspiratorul.

— Nu înţeleg de ce crezi că eu nu pot face aşa ceva.

— Eu nu înţeleg de ce crezi că poţi face aşa ceva, spuse, aranjând patul şi bătând pernele. Contemplându-şi opera, el era perfect conştient de prezenţa patului.

Spunându-şi că sunt gânduri tabu, se întrebă dacă ar putea să încalce unele dih restricţiile pe care şi le impusese. Privind-o, văzu că este prea obosită, chiar dacă rămânea la fel de tentantă.

— Probabil că nu este o idee prea bună să privim patul, Lady Bunny.

Cu buzele întredeschise, ea îşi plimbă privirea peste faţa senzuală şi peste trupul atât de viguros şi bărbătesc, apoi făcu un balonaş de gumă şi se îndreptă spre uşă.

— Ai dreptate, aceasta este doar o relaţie de afaceri.Mă duc să-mi aduc lucrurile.

Încântat că şi ea era vizibil atrasă de el, Alec o urmă pe Bunny afară şi se strâmbă la micuţul ei *Bemmer* negru.

— Ce-i cu gigantul acela de pe capotă? Ţi-a cocoşat maşinuţa..

— Nu râde de bicicleta mea de curse, răspuse ea, zâmbind. De obicei, nu am timp sau răbdare pentru gimnastică aerobică sau jogging, aşa că mă duc pe bicicletă la serviciu. Proptind capacul portbagajului, se aplecă să-şi ia geamantanul. Asta mă ţine în formă.

— Se vede, murmură Alec, studiindu-i silueta zveltă, înainte de a o da la o parte să

Scoată geamantanul. Dar casa mea se află la cel puţin douăzeci de mile de

Woodboox, prea departe pentru bicicletă.

— E doar o problemă de antrenament, spuse ea, în timp ce îi privea muşchii reliefându-se când soase geamantanul uriaş din portbagaj.

— Întotdeauna alergi ca un şoarece pe sârimă?

— Cine se mişcă repede, câştigă, recită ea, deşi era aşa de obosită, încât îi dădură lacrimile. Garderoba ei era aşezată pe umeraşe în partea din spate a maşinii.

Bunny luă umeraşele, le duse în casă şi le aşeză cu grijă în şifonier. După ce Alec aduse şi ultimul bagaj în dormitor, rămaseră în picioare uitându-se unul la altul.

Amândoi erau conştienţi de existenţa patului din cameră.

— Ce-ai zice să iei masa cu mine în seara aceasta? întrebă Alec, delicat.

Ea căscă din nou, ducându-şi mâna la gură.

— Sunt prea obosită ca să mănânc. Nevrând să părăsească compania ei încântătoare şi să se întoarcă în casa lui mare şi goală, Alec zăbovea, deşi ştia că trebuie să plece.

— Eşti sigură că n-o să-ţi fie teamă să rămâi singură?

Pasiunea ce se citea pe faţa lui îi spuse lui Bunny că ar fi luat-o în braţe şi ar fi iubit-o până la epuizare, dacă i-ar fi dat cel mai mic semn de încurajare. O înspăimânta să constate că îşi dorea aşa de mult acest lucru.

— Am lucruri mai importante de care să mă tem, decât să rămân singură în casă, domnule fluşturatic. Zâmbetul i se transformă în căscat. Mângâindu-i obrazul, o sărută uşor pe buze.

— În regulă, prinţesă, ţe las în pace dacă asta îţi doreşti. După ce el plecă, Bunny îşi atinse buzele cu degetele, dorindu-şi să ştie ce voia cu adevărat. Da, îşi dorea să coboare scutul şi să-l iubească pe Alec, să fie iubită, dar îi era teamă să nu fie din nou rănită. Venirea la *Woodbox* şi întâlnirea cu oamenii aceia o făcuseră să se gândească la căsătorie şi chiar la copii. Dar nu ştia dacă ar fi reuşit să fie, în acelaşi timp, o parteneră iubitoare şi o mamă bună. Şi cum s-ar fi potrivit soţul şi copiii cu munca ei pentru Faline? Trântindu-se pe pat, strigă în gura mare:

— Nu mai vreau să fiu o superfemeie!

Următorul lucru de care Bunny a devenit conştientă a fost că era dimineaţă.

Ridicându-se şi proptindu-se între perne, complet îmbrăcată, aşa cum adormise, privi la tapetul floral decolorat şi la lumina difuză ce se strecura prin storurile prăfuite. Nu adormise oare strigând că nu-i place să fie o femeie sclipitor de inteligentă şi de succes? Alec o făcea să se comporte într-un mod foarte bizar!

Dându-şi seama că probabil el plecase de mult la slujbă, îşi făcu rapid toaleta, îşi aranja părul într-o

cascadă de bucle şi îşi puse costumul supraelastic de ciclist: pantaloni până la genunchi şi jachetă în dungi fosforescente, albe şi verzi. Îşi împacheta hainele speciale şi puse pachetul în sacul de spate. Apoi se grăbi spre uşă. În faţa uşii, trona un carton pe care scria:

'Mneaţa, Frumoaso din Pădurea Adormită.Ai nevoie de combustibil în rezervor, ca să pedalezi douăzeci de mile. Alec

Bombănind că nu obişnuia să mănânce dimineaţa şi că Alec avea şi în această problemă o influenţă negativă asupra ei, Bunny se aşeză pe trepte şi devoră o jumătate de pepene, doi cârnăciori calzi şi o cutie cu brânză-cremă. După ce mai bău o ceaşcă de cafea din termos, îşi desfăcu o lamă de gumă, încalecă bicicleta şi o porni spre *Woodbox*. Atârnându-şi cascheta în cuier, Bunny găsi clădirea principală părăsită. Cu o undă de regret, îşi reaminti că Alec urma să-şi anunţe angajaţii despre decizia celor de la *Eleganté*, iar ea dormise în dimineaţa asta mai mult ca de obicei, lăsându-l să facă faţă singur.

Alergând peste peluze, apăru pe neaşteptate în autoservire. Toţi angajaţii se aflau acolo, aşezaţi la mese, şuşotind neliniştiţi între ei. Trupa specială era adunată într-un colţ îndepărtat al încăperii, privind în jur cu ochii candizi, zâmbitori, ca şi când ar fi fost invitaţi la o petrecere. Alec părea foarte singur. Purta un sacou în carouri, cămaşă şi cravată asortate şi avea o figură de înmormântare. Când se strecură lângă el, faţa i se destinse uşor.

— Mă bucur că ai venit.Mă simţeam foarte izolat. O privire la costumul ei strălucitor şi mulat

pe trup îi aduse un zâmbet anemic pe buze.

— Vrei ca noi, bărbaţii, să facem stop cardiac?

— Voi, bărbaţii, aveţi probleme mai importante decât mine, care să vă dea bătaie de cap.

— Aşa este. Trecându-şi mâna prin păr, spuse: Toată banda este aici, aşa că aş vrea să termin mai repede.

— Îţi ţin pumnii, murmură Bunny, în timp ce ei înainta spre mijlocul camerei.

Adunarea ascultă împietrită despre decizia celor de la *Eleganté* de a închide fabrica. Alec le descrise modalitatea ca salariaţii s-o cumpere. După ce le înşiră atât riscurile, cât şi avantajele, cei prezenţi acţionară ca şi când totul ar fi fost din vina lui, bombardându-l cu întrebări pe un ton acuzator. Atmosfera devenise inflamabilă. Emoţiile erau atât de puternice şi clare, încât echipa specială a început să se agite şi să facă atâta tapaj, încât noul şef de la ambalare a trebuit să-i scoată afară din încăpere. Faţa lui Alec era palidă şi transpirată, rezultat al efortului depus în faţa tirului de întrebări.

— Tot ce vă cer este să vă gândiţi la cumpărarea fabricii, pleda el.

Peste două zile, vom supune la vot dacă ne angajăm sau nu. Strângându-şi hârtiile, păşi cu demnitate afară din restaurant. Urmându-l, Bunny îşi simţi inima alături de el. Îşi dorea cu disperare să-l poată alina, dar nu prea ştia cum sau dacă el ar fi acceptat gestul acum, când mândria lui fusese rănită. Căutând consolare în stilul lui propriu, spuse:

— Mai bine mă duc să stau de vorbă cu trupa mea. N-au înţeles un cuvânt din ce-am spus. Tot

ce ştiu este că s-a petrecut ceva îngrozitor.Au găsit secţia de asamblare ticăind ca o bombă cu ceas. Majoritatea trupei se ciorovăia, făcând mare gălăgie, sfidându-l pe şeful secţiei şi pe supraveghetorul care încercau să-i potolească. Trei dintre ei, cu voci plângăreţe, cereau să plece acasă.

— Jake este gata să explodeze, spuse Alec. Vezi ce poţi face cu ceilalţi, în timp ce eu încerc să-l calmez. Bunny avea de-a face, pentru prima dată în viaţă, cu emoţiile oamenilor. Nu ştia cum să se comporte. Înfricoşată că ar putea să înrăutăţească lucrurile, nu reuşi decât să împartă zâmbete şi îmbrăţişări în stânga şi în dreapta.

— Sunt aşa de fericită că sunt din nou cu voi! Din fericire, noutatea costumului ei strălucitor le-a distras atenţia. Din nefericire, Dwight, creierul, trupei, refuza să plece singur.

— Despre ce a vorbit şeful Golightly acolo? A spus că nu facem o treabă destul de bună?

— Nu, faceţi o treabă fantastică, voi toţi. Cu toţi ochii fixaţi pe ea, Bunny se aşează pe colţul mesei şi încercă să le descrie criza în termeni pe care ei să-i înţeleagă.

Mulţumită că o urmăreau cu atenţie încheie astfel: Şeful Golightly a spus că angajaţii pot să cumpere fabrica şi să devină proprietarii ei. Oricine investeşte-plăteşte cu bani-poate să obţină o bucăţică din *Woodbox*. După ce ideea şi-a făcut loc încet în mintea lui, Dwight scoase un portmoneu din buzunarul de la spate, trase o bancnotă şi o aruncă pe masă.

— Vreau bucata cu maşina mea de ambalat.

— Nu, aşteaptă, nu aşa se rezolvă astfel de

lucruri! spuse Bunny, dându-i bancnota înapoi. Cu ochii doar la maşina lui de ambalat, Dwight n-o mai asculta.

Ceilalţi, imitându-şi liderul, îngrămădiră pe masă toţi banii care îi aveau în buzunare: bancnote mototolite şi monede. Cu faţa înfrumuseţată de machiaj, Tess aruncă şi ea două bancnote, radiind de încântare.

— Tu şi şeful Golightly o să vedeţi că noi O.K., da? În câteva minute, încăperea era liniştită, ca de obicei. Jake se aşează la masă să numere şuruburile, astfel că, atunci când îşi făcu apariţia, Alec râse fără veselie văzând grămada de bani.

— Ar fi trebuit să te las pe tine să le vorbeşti în autoservire.

— Nu glumi, mormăi Bunny. Cum o să-i conving să-şi ia banii înapoi?

— Dacă deţin o bucăţică din acţiuni, pentru un timp, vor avea ceva de care să-şi amintească, după ce vor descoperi că nu pot face minuni.

Când au ieşit afară, Alec îşi trecu mâinile peste faţa obosită şi demoralizată.

— Oamenii din fabrică nu vor cumpărarea acţiunilor, ceea ce înseamnă că s-a sfârşit cu *Woodbox*. Cum o să spun echipei mele că viaţa pe care o cunosc s-a sfârşit? Cu jale în suflet, Bunny îşi potrivi pasul după al lui, spre clădirea principală.

— Cineva a spus că nimic nu e sfârşit, până nu se sfârşeşte. Hai să aşteptăm să vedem ce va aduce votul.

— Speranţă deşartă, murmură el. Speranţă deşartă era şi faptul că se simţea reconfortat având-o pe Bunny lângă el. De prea multe ori, în

viaţa lui singuratică, dorise din tot sufletul să aibă pe cineva alături cu care să împartă suişurile şi coborâşurile. Dacă *Woodbox* va da faliment, Bunny se va întoarce la viaţa ei dintotdeauna. În birou, Alec se aşează pe pervazul ferestrei şi privi la dealurile învăluite de ceaţă. Cerul era plin de nori şi începuse să picure, era o vreme întu-necată ca sufletul lui.

— Dacă cel puţin mi-aş fi terminat ambarcaţiunea, aş fi putut...

Bunny se simţi copleşită de tristeţea de pe faţa şi din vocea lui. Se apropie de el, îşi lipi fruntea de tâmpla lui şi îi cuprinse umerii cu braţele.

— Ce-ai fi făcut dacă era gata?

— Nimic, cred. Cuprinzându-i mijlocul cu braţele, Alec îşi puse faţa pe umărul ei.

Era mişcat de suportul oferit de această femeie tandră, care apărea atât de rar din spatele faţadei strălucitoare. Este foarte dureros să-i văd pe toţi aceşti oameni, care au fost prietenii mei timp de unsprezece ani, că se întorc împotriva mea, aşa cum au făcut-o în restaurant.Aş fi vrut să fiu un supraom şi să le promit că totul va fi bine. Bunny îl strânse mai tare în braţe şi îşi puse obrazul pe părul lui buclat şi negru.

— Ai fost cinstit, ceea ce e mai mult decât să fii un supraom. Personal, nu înţeleg de ce nu sunt de acord cu ideea.Ai fost atât de convingător, încât puteai să muţi şi un munte din loc. Şi în mine ai aprins scânteia entuziasmului.

— Dacă a trebuit să aprind o scânteie în cineva, mă bucur că tu eşti aceea. De fapt, am aprins o scânteie şi treisprezece tăciuni stinşi în trupă. Şi pentru că Alec zâmbi, mustaţa lui, mângâindu-i

pielea catifelată din decolteul în formă de V al corsajului, o făcu pe Bunny să se înfioare de plăcere. Răspunsul trupului ei îi reaminti că ţinea în braţe o femeie frumoasă şi senzuală. Parfumul ei de mosc avea o uşoară nuanţă de transpiraţie, curată şi feminină.

Atingând cu limba valea sărată dintre sâni, aproape uită că viaţa lui devenise o ruină. Atingerea umedă trimise o undă de dorinţă până în cele mai secrete părţi ale trupului ei. Desfăcându-şi braţele, Bunny îi cuprinse capul între mâini şi îi ridică faţa.

— Cred că ţi-ai regăsit buna dispoziţie, domnule Uşuratic.

El îşi plimbă mâinile în jos pe coapsele ei, mulate în costumul alb cu verde.

— Nu, sunt încă foarte, foarte trist. Pretinzând că glumeşte, se aventură în teritoriul vulnerabil. Nu prea mai arată a fi o relaţie strict de afaceri. Trebuie să ne gândim la altă denumire.

— Acum te joci cu vorbele, fluturaş ce eşti! Sărutând-o uşor pe gură, ea se îndepărtă şi se aşează pe scaunul din faţa biroului. Desfăcu o lamă nouă de gumă fără zahăr.

Simţindu-se respins, Alec îşi slăbi cravata şi îşi deschise primii doi nasturi de la cămaşă. Se duse la birou şi răvăşi grămada de bani. Apoi râzând scurt, se aşează în spatele biroului.

— Şaisprezece dolari şi douăzeci şi patru de cenţi. În felul acesta, nu voi rămâne mult timp la conducerea unei întreprinderi minore. Aşezându-şi picior peste picior, cu un foşnet al costumului ei supraelastic, Bunny îl privi gânditoare. Oare acum, când prinsese gustul de a conduce, ar fi

interesat de lucruri mai importante şi mai bune? Ce ar putea să însemne asta pentru ei?

— Ce vei face dacă *Woodbox* va da faliment? încrucişându-şi mâinile la ceafă, el privi pe fereastră, la norii ameninţători.

— Nu m-am gândit niciodată să lucrez în altă parte decât la *Woodbox.*

Ea îl aprobă din cap, cu însufleţire.

— Din această cauză sunt şi eu dezorientată. Am crezut că *Wilderness Enterprises* va dura o veşnicie şi nu am avut pregătite şi alte alternative. Fiecare experienţă profesională te conduce spre alta şi, de asemenea, spre alte acţiuni noi şi interesante. Cu mâinile încă la ceafă, Alec îşi mută privirea la ea, în timp ce colţurile mustăţii i se ridicară a zâmbet.

— Cred că iar îl citezi pe tatăl tău. Dacă intenţionezi să-mi sugerezi că ar trebui să intru şi eu în cursa rapidă pentru succes, te rog să renunţi. Mai degrabă îmi cumpăr o maşină de curse dacă vreau viteză şi nu mă mai interesează casa.

— Ei bine, mie îmi place provocarea şi competiţia. Şi cred că, dacă ai fi sincer cu tine însuţi, ai recunoaşte că şi ţie îţi place. Zâmbetul lui Alec se stinse.

— Bunny, chiar dacă acest lucru ar fi adevărat, nu pot pleca acum. Echipa mea specială are mai multă nevoie de mine acum decât oricând, aşa cum merg lucrurile de prost. Vocea secretarei, izbucnind în interfon, îl făcu să sară de pe scaun.

— Alec, eşti acolo? Şefii de secţii vor să te vadă. O Nan masivă, datorită sarcinii avansate, conducea delegaţia, formată din trei bărbaţi. Jack

Budd, şeful secţiei „întreţinere”, era purtătorul de cuvânt.

— Oamenii noştri nu au nevoie de două zile ca să se gândească, Alec.Au discutat fiecare aspect la restaurant şi au votat. În unanimitate, pentru. Alec tresări când nodul nervos din stomac se destinse.

— Nu mă aşteptam ca ziua judecăţii de apoi să vină atât de repede. Dar, pentru că n-am putut spune că garantez succesul, n-am fost surprins că oamenii cu familii şi ipoteci n-au vrut să rişte. Jack îşi scoase pălăria ca să se scarpine în creştet.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.La început, au fost înnebuniţi şi exageraţi, dar, după ce fierbinţeala primelor clipe a trecut, au discutat propunerea ta. Toţi sunt entuziasmaţi şi hotărâți să lupte pentru *Woodbox*. Aproape toţi şi-au dat în scris acceptul şi au discutat despre suma care trebuie depusă în contul general, pentru ca să poţi face plata cu bani gheaţă, când va veni momentul. Îi arătă un teanc de hârtii împăturite. Unde să le pun? Alec se uită la hârtii, nevenindu-i să creadă.

Bunny râse triumfător şi sări să înhaţe teancul de chitanţe.

— Pune-le aici, împreună cu primele contribuţii, îi spuse, arătându-i cutia cu cei şaisprezece dolari şi douăzeci şi patru de cenţi.

Îndesând hârtiile în cutie, Jack făcu cu ochiul la pantalonii ei supraelastici.

— Bucuros că eşti alături de noi, domnişoară. Bărbaţii care te întâlnesc sunt în mare pericol să facă infarct. Bunny făcu şi ea cu ochiul.

— Atunci, să sperăm că va fi un bărbat cel cu care mă voi confrunta la *Eleganté* şi nu o femeie. După ce şefii de secţii părăsiră încăperea, Bunny

se aşează pe colţul biroului, cu picioarele de o parte şi de alta a genunchilor lui Alec. Prinzându-l de umeri, îl scutură.

— Trezeşte-te şi felicită-te! Ai dat o lovitură măiastră. Revenind la viaţă, el se uită lung şi pe îndelete la trupul zvelt, expus atât de tentant în faţa lui. Un zâmbet i se lăţi pe faţă şi o trase în poală, încolăcindu-şi braţele în jurul ei.

— Afurisit să fiu dacă nu ai dreptate, prinţesă. Eliberându-şi braţele din strânsoarea lui, Bunny îi apăsă mâinile pe obraji.

— Nu ţi-am spus că ai fost foarte convingător?

— Înainte n-am prins sensul mesajului, murmură Alec, ţuguindu-şi buzele. Crezi că poţi găsi o altă cale mai bună de aţi proba cât sunt de convingător?

— Cred că aş putea. Punându-şi ochelarii pe birou, îi încolăci gâtul cu braţele.

Cufundându-şi gura în mustaţa lui, îşi desfăcu buzele, invitându-l. Cu o imagine tentantă în minte a actului mai mare ce urma să vină, Alec începu să explorezem şi să-i guste cu limba interiorul gurii. Răspunsul trupului lui avu forţa unui val uriaş. Corpul ei era la fel de mlădios şi sinuos ca al unei pisici sălbatice, mulat pe formele lui, de la buze până la coapse. Şi pe măsură ce îi săruta obrajii, pleoapele şi lobul urechilor, respiraţia îi devenea mai sacadată.

— Prinţesă... Oh, Doamne, mi-am dorit să te sărut şi să te ţin în braţe ca acum, chiar din clipa în care te-ai întors.Ai un gust bun, miroşi frumos, eşti aşa de dulce în braţele mele.

— Alec, nu trebuie... începu ea, dar nu putu să continue din cauza tumultului din sufletul ei, când

mustaţa lui îi atinse buzele. Flăcări de dorinţă plecau din mâinile lui, alunecându-i pe şira spinării, făcându-i să vibreze fiecare nerv. Nu trebuie să facem asta, murmură ea, nu prea convinsă. El îşi mişcă mâna uşor în lungul coapsei, în sus, până la întâlnirea cu zona pelviană.

— Dacă nu mă vrei, tot ceea ce trebuie să faci este să pleci.

— Da... o să plec, şopti, îngropându-şi faţa în ecobitura gâtului lui.

— Dar nu vrei asta, nu-i aşa? zise, sondând cu două degete mai jos. Dar mă vrei aici, nu-i aşa, prinţesă?

— Nu, eu... Da! ţipă Bunny când el îi mângâie zona cea mai vibrantă a trupului ei. Pierzându-şi orice voinţă de a rezista, îl lăsă s-o întindă cu spatele pe birou, cu capul printre hârtii, cu genunchii peste marginea mesei.

Explorându-i gura cu limba, Alec îşi trecu mâinile tremurătoare peste corsajul mulat pe sâni, peste abdomen în jos şi se opri în zona fierbinte şi nerăbdătoare dintre picioare. Îndreptându-se, îi prinse şoldurile cu mâinile şi, uitându-se în jos la ea, îi cercetă faţa.

— Vreau atât de mult să fac dragoste cu tine, prinţesă, murmură cu o voce răguşită.

Eşti incredibil de frumoasă, o adevărată zeiţă a sexului.

— Zeiţă a sexului? repetă Bunny, devenind rigidă. Nu putea suporta ideea că el făcea dragoste cu imaginea strălucitoare pe care ea şi-o crease şi care nu o reprezenta în totalitate. Împingându-l fără menajamente, se dădu jos de pe birou şi se trase lângă fereastră, departe de

atingerea lui. E vina mea. Nu trebuia ca lucrurile să ajungă aici. Alec se uită la ea câteva clipe, apoi se lăsă să cadă înapoi în scaun. Îşi trecu mâinile peste faţă, ca pentru a le calma tremurul, întrebându-se cum naiba reuşise să ajungă în postura de a fi respins din nou.

— De ce nu mă pocneşti peste mutră şi să punem punct? Cel puţin spune-mi ce n-a fost în regulă. Punându-şi ochelarii, cu trupul încă tremurând de dorinţă, Bunny păşea prin cameră, simţindu-se mizerabil.

— Totul a fost perfect! Problema este că totul a fost perfect. Dacă în locul tău aş fi fost bărbat, aş fi mers până la capăt.

— Ah, mulţumesc mult, mormăi el. Asta mă face să mă simt bine.

Oprindu-se în faţa biroului, Bunny îl fulgeră cu ochii reci ca gheaţa.

— Cum crezi că mă simt când sunt tratată ca o zeiţă a sexului? N-am de gând să te las să te culci cu mine pentru nu ştiu ce trofeu din colecţia ta.

— Dacă tot ce-mi doream era un trofeu, ştii al dracului de bine că am avut ocazia perfectă să-l obţin.

— Ei bine, nu cred că acum ştii mai multe despre cum sunt eu pe dinăuntru, decât atunci când eram adormită. Alec întoarse capul, gata de ripostă, apoi, gândindu-se mai bine, realiză că avea dreptate. O văzuse aşa cum avea el nevoie să fie: o femeie strălucitoare, pentru care cariera însemna totul. Dar cum rămânea cu acel colţişor sensibil al sufletului ei, pe care îl ţinea ascuns pentru a nu fi rănită?

— Ai dreptate, nu te cunosc cu adevărat. Dar

nici tu nu ştii al dracului de multe despre mine.

— Asta şi vreau să spun. De ce să facă dragoste doi oameni străini?

Aşezându-se pe colţul biroului, privi la silueta splendidă cu umeri largi şi la faţa lui colţuroasă, dar atât de dulce.

— Dacă nu suntem în stare să evităm astfel de situaţii, cred că ar trebui să nu mai locuiesc la tine. Asta nu face decât să complice lucrurile. Ideea de a o vedea plecând îl îngheţă pe Alec; se întâmpla prea repede. Părăsind fereastra, se aşează pe birou lângă ea.

— Nu pleca, Bunny, te rog. Nu sunt atras doar de sex, sau pentru că eşti aşa de frumoasă. Ea îl privi intens, cu ochii ei albaştri, plini de speranţă.

— Atunci de ce, Alec? începând să transpire, el înghiţi de câteva ori, simţindu-şi gâtul uscat şi aspru.

— Pentru că am început să am sentimente profunde pentru tine. Respiră grăbit.

Crezi că există vreo şansă pentru noi să nu mai fim doi străini?

— Oh, Alec, sper din toată inima, şopti ea, fără ezitare. Dar trebuie să fim foarte deschişi şi sinceri unul cu celălalt.

— S-a făcut. Ridică mâna dreaptă ca pentru jurământ şi rosti: Promit că nu voi încerca să te seduc până când nu-mi spui că e momentul potrivit.

Privind cu coada ochiului la faţa lui senzuală, ea râse uşor.

— Am senzaţia că ar fi mult mai bine ca amândoi să fim cât mai ocupaţi. Avem şi norocul de partea noastră: trebuie să pregătim o ofertă cât mai

convingătoare pentru *Eleganté.*

CAPITOLUL 6

— Pentru doi străini, cum suntem, facem o echipă grozavă, murmură Alec, cu ochii

Strălucind de triumf, în timp ce-i cuprinsese obrajii în palme.

Ai fost fantastică, prinţesă.

— Nu eu, tu ai fost fantastic, şopti ea. Oftând cu egală satisfacţie, ea îi sărută palma aspră.Mă aşteptam să fii bun, dar n-am bănuit că ştii mutările adecvate, ca şi când ai fi fost născut pentru ele.

— Tu m-ai inspirat, spuse el, cu modestie. Purtând costumul acesta neobişnuit.

— Zdreanţă aceasta, creată de micuţul şi bătrânul designer francez? spuse ea, depărtându-şi braţele, cu geanta-diplomat într-o mână. Purta costumul care îi aducea noroc la întâlnirile de afaceri, o creaţie *Chanel* de culoarea coralului, cu o, bandă neagră în jurul gâtului şi în jos pe ambele părţi ale jachetei, bijuterii şi tocuri negre, iar părul pieptănat în sus, într-o coafură sofisticată.

Cot la cot, pătrunseră în liftul de la etajul şaisprezece al clădirii care adăpostea birourile de la *Eleganté*. Când uşile se închiseră în urma lor, ea îl măsură din ochi pe Alec.

— Pentru că a venit vorba de lucruri neobişnuite, nu ţi-am văzut costumul ăsta până acum.

— E doar o zdreanţă pe care mi-am comandat-o special pentru această ocazie monumentală, spuse el, zâmbind şi deschizând larg braţele, cu geanta-diplomat în mâna dreaptă, pentru a i se admira

costumul extrem de elegant, de culoare gri-antracit, cu dunguliţe subţiri, completat cu vestă şi cravată maro. Părul era bine aranjat şi mustaţa îngrijită. Apăsând pe butonul pentru parter, ea râse entuziasmată.

— Doi indivizi ca noi, puşi la şapte ace, au scos din joc şase vicepreşedinţi şi tot consiliul de administraţie.

— Am făcut-o, într-adevăr, şi abia suntem la amiază. Credeam că o să ne ia toată ziua, cel puţin. M-aşteptam să ne asculte propunerea, să ne lase în suspensie câteva săptămâni, apoi să ne trimită la plimbare. Dar au fost de acord şi mă simt ca şi când mi-au luat o greutate imensă de pe umeri.

— Şi eu la fel, aprobă Bunny fericită. Acum vom fi triumfători, proprietari ai fabricii *Woodbox.*! Alec se simţi emoţionat auzind-o vorbind atât de posesiv despre fabrică. Mângâindu-şi mustaţa, spuse pe un ton de glumă:

— Consiliul de conducere de la *Eleganté* era format numai din bărbaţi şi asta poate explica succesul nostru rapid şi remarcabil, i-ai topit ca pe nişte bucăţi de ceară.

— Totdeauna am spus că o înfăţişare plăcută îşi are avantajele ei, spuse ea, cu timiditate. Aşa că unii ar trebui să nu mai bombăne împotriva toaletelor, machiajului şi dorinţei de a avea succes în carieră. Privindu-i silueta zveltă şi elegantă, ieşind din lift Alec murmură:

— Nu sunt genul de bărbat căruia să nu-i placă toaletele sofisticate şi machiajul.

— Perfect. Îl luă de braţ şi traversară holul.

— Eu sunt specializată în finanţe şi marketing,

dar tu ştii fiecare colţişor al fabricii, ceea ce îţi permite să ai răspunsul tehnic corect la orice fel e întrebare.

Împreună, facem o echipă fantastică.

— Sunt în stare să pariez pe această echipă, pompletă el, înghesuindu-se cu ea în aceeaşi despărţitură a uşii turnante. Cu trupul aproape atingându-l pe al ei, se întrebă dacă n-ar trebui să mai ridice din restricţiile cu privire la relaţiile dintre ei. În ultimul timp, nu mai vorbiseră despre ei şi sentimentele lor, dar ea începuse să spună „noi” şi „a noastră” ori de câte ori vorbea despre fabrică. Cu fiecare zi ce trecea, ea se apropia şi mai mult de salariaţi. Îşi făcea socoteala că, dacă ea se va apropia aşa de mult de ei, nu va mai putea pleca atunci când criza va lua sfârşit.

— Personal, nu mă voi simţi în siguranţă decât atunci când voi vedea toate condiţiile scrise negru pe alb, spuse Bunny încruntându-se, în timp ce se aflau, în sfârşit, afară din clădire. Când lucrurile par prea frumoase ca să fie adevărate, de obicei nu se realizează. Unul lângă altul, s-au îndreptat spre parcare. Alec privi la soarele din Los Angeles.

— Eu, personal, sunt îngrijorat că o să mi se corodeze dinţii din cauza poluării, domnişoară Fletcher.

— Sigur că nu poţi avea încredere în aerul pe care nu-l cunoşti. Râzând, ea deschise portiera şi se strecură la volanul maşinii închiriate. Scoţându-şi haina, vesta şi cravata, Alec se aşeză pe locul pasagerului. Îşi suflecă mânecile cămăşii, pregătindu-se pentru o strategie foarte serioasă.

— Rezervările pentru avion sunt pentru cursa de la miezul nopţii, aşa că trebuie să sărbătorim

succesul făcând ceva grandios şi special. Ce zici de Disneyland?

Bunny îl privi cu bunăvoinţă.

— Asta-i cea mai bună idee care ţi-a venit? N-am fost niciodată în acest loc ţipător, superficial, drăguţ şi artificial. Nici când am fost copil. N-o să încep acum.

Abordând o expresie îngrozită, el întrebă:

— Cum poţi să spui o astfel de blasfemie? Dacă n-ai fost niciodată, atunci simt o dorinţă arzătoare să te duc eu şi să-ţi văd ochii strălucind de uimire şi încântare.

De fapt, consider că este de datoria mea să-mi dau seama cum reacţionezi la lucrurile magice. Bunny nu se putu împiedica să nu râdă.

— Nu fi ironic. Alec o trase uşurel de bucla de păr care îi căzuse pe ureche şi zise:

— Câți ani ai, de fapt? Niciodată nu mi-ai spus.

— Nu te priveşte, replică ea. Faptul că el era cu patru ani mai tânăr decât ea va rămâne pe veci un secret, dacă îşi va vedea de drumul ei.

Disneyland este pentru puştime.

— Ei bine, frumoasă doamnă, se întâmplă ca eu să fiu încă un puşti, cam mare e drept, dar totuşi un puşti declară el, în timp ce îşi plimba degetul arătător pe gâtul ei în jos, făcând o mică incursiune în decolteul bluzei negre. Cum ea tresări puternic, el îşi retrase degetul, mulţumit că aprinsese scânteia dorinţei. Hai să slăbim frânele şi să folosim ocazia.

Strângând volanul în mâini, Bunny lupta împotriva dorinţei de a gusta mai mult decât o simplă atingere. Femeia senzuală din interiorul ei complica lucrurile cerându-i să renunţe la viaţa ei

prea regimentată şi planificată.

— Poate că acolo, în Portland, ai putea să mă nvingi să fac nebunii, dar nu aici, în propriul meu teritoriu. Exasperat, Alec încruntă din sprâncene.

— Copilăria ta se pare că a fost mai lipsită de bucurii chiar decât a mea, dacă ai putut creşte gândind aşa nişte prostii. Când eram copil, aveam aşa de puţini bani, încât abia o scoteam la capăt. Dar mama a făcut economii la sânge ca să mă poată aduce la Disneyland. Fac pariu că nici nu ştii să te distrezi.

Uitându-se la el surpinsă, ea realiză că acţionase ca o proastă. Şi, de asemenea, că e1 îi permisese să arunce o privire în trecutul lui care îl lăsase cu un nas turtit, o bărbie cu cicatrici şi o teamă profundă de a-şi arăta sentimentele. Scutul ei de apărare se făcu bucăţele.

— Bine, merg, spuse ea, încetişor, apoi se întoarse să-l privească în faţă. Dar n-o să mă distrez. Ajunşi la destinaţie, Bunny îşi scoase jacheta, sperând din tot sufletul că atât bluza, cât şi fusta ei coral vor supravieţui acestei aventuri. Şi, mergând până la capăt, îşi puse ochelarii în diplomat, pe care îl încuie în portbagaj.

Punându-şi un braţ în jurul umerilor ei, Alec o conduse şi o sui în roata gigant.

— Acum, prinţesă, stai în spate şi fii atentă. Bătrânul Alec o să-ţi ofere o cursă a prăbuşirii cu *Fun 101*.

Soarele scăpata spre asfinţit, când Alec și Bunny ieşiră pe porţile orăşelului.

Bronzată, obosită, plesnind de cât mâncase şi băuse, se simţea înfrăţită cu mulţimea de oameni

de toate vârstele, care râdeau şi glumeau. De fapt, niciodată nu se simţise atât de fericită şi destinsă în toată viaţa ei. Trecându-şi un braţ după talia lui Alec, spuse fericită:

— Ai avut dreptate, iar eu am greşit. Mi-a plăcut la nebunie.

— Atunci e bine, spuse el, zâmbind. Apropo, ţi-am spus ce bine îţi stă cu şapca asta?

Zâmbind ca răspuns, ea îşi pipăi şapca cu reclama lui Donald Duck, pusă şmechereşte peste coafura ei sofisticată.

— A ta a fost special concepută pentru tine.

Aproape că se înecă cu vorbele, izbucnind într-un râs nestăpânit când privi la Goofy, cocoţat pe capul lui Alec, cu urechile lungi şi blegi atârnându-i de o parte şi de alta a obrajilor. Într-un sfârşit, reuşi să respire profund şi să articuleze:

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine.Mă simt ca beată, ca atunci în prima noapte, şi n-am băut decât limonada.

— Râsul sufocă, frumoasă doamnă. Alec îşi accentua strânsoarea în jurul umerilor ei. Nu minţise când spusese că era încă un puşti care iubea Disneyland-ul, dar văzând o frumuseţe de talia lui Bunny, transformându-se într-un copil fericit odată cu el, simţi o plăcere deosebită. Se simţea fericit cum nu se mai simţise de multă, multă vreme, poate chiar niciodată în viaţa lui.

— Şi eu mă simt uşor ameţit. Cuibărindu-şi capul în scobitura umărului lui, Bunny continuă să zâmbească.

— Ştii că ai fost foarte caraghios, făcând toate năzbâtiile alea? N-ai nicio inhibiţie?

El îşi pipăi buzunarele.

— La ultima verificare, n-am găsit niciuna.

— Trebuie să admit că, datorită mustăţii, te încadrai perfect printre piraţii din Marea Caraibelor. Deşi n-a fost o glumă să te arunci din barcă. Ea chicoti şi gura ei aflată pe cămaşa lui, îl transmise tot felul de senzaţii. El îi ridică şapca și o sărută pe creştet, apoi o puse la loc.

— Ei bine, ţi-ai avut şi tu partea de caraghioslâc doamnă.Ai cântat foarte fals în „*Lumea celei Mici*”. Nu ţi-am spus eu că doar câteva ore în acest loc topeşte orice aisberg?

— N-ai spus asta, dar nu locul este de vină, ci tu.Ai o influenţă groaznică asupra mea.

— Este chemarea mea să corup imaginea ta cea veche. Aplecându-se, o sărută pe ceafă când ea descuie portiera maşinii! Atingerea mustăţii lui îşi găsi imediat răspunsul în trupul lui Bunny. Punând portiera între ei, ea îl privi zâmbind senzual.

— Ce idei îţi trec prin cap, străine?

— Milioane. Ţinându-şi braţul pe portiera mașinii, Alec îşi spuse că îi plăcea nespus felui în care faţa ei se însufleţise de atâta râs şi că şapca făcea mai puţin intimidantă. În jur, lumea se scurgea râzând, maşinile porneau şi plecau din parcare, dar Alec era conştient doar de prezenţa lui Bunny, ca şi când ar fi fost singuri pe lume. În mod sigur, nu mai putem fi nişte străini după ce am râs şi ne-am jucat împreună.

— După experienţa de astăzi sunt o străină şi pentru mine. Asta îi aduse aminte de George şi o făcu să se încrunte. L-am sunat pe tata, aseară, să-i spun că trec să-l văd dacă o să am timp înainte de a lua avionul. Dacă vii cu mine şi-l cunoşti, mă

vei înţelege mai bine. Muşcându-şi buza, adăugă repede: îl iubesc din toată inima şi îl admir pentru că este un bărbat plin de succes şi agresiv, dar trebuie să recunosc că este al naibii de intimidant. Nu te simţi obligat să spui da.

— Consider că este un privilegiu să-ţi cunosc tatăl, spuse el, surprins şi recunoscător că-i deschisese o portiţă pentru a păşi în viaţa ei personală.

— Vezi, tocmai asta este problema. S-ar putea ca el să nu considere că este un privilegiu să te cunoască. Respirând profund, atinse cu degetul una din urechile lui Goofy. Mai ales dacă păstrezi asta pe cap.

Alec îşi ridică puţin şapca, lăsându-şi buclele negre să-i cadă pe frunte.

— Trebuie să înţeleg că îţi este teamă că marele George n-o să fie impresionat de prietenul tău de la ncânsemnata *Woodbox.* După ce atâția ani am lucrat cu oameni întârziaţi mintal, am avut de-a face cu o mulţime de probleme de atitudine.Ai încredere în mine! De altfel, am o piele tare şi pot să-mi port singur de grijă.

— Da, sunt sigură că probabil poţi, dar... Ea se aşează pe locul şoferului, cu sufletul chinuit pentru că nu mai ştia căruia dintre cele două lumi, atât de diferite, îi aparţinea cu adevărat şi dorindu-şi cu ardoare ca Alec să se adapteze vechiului ei stil de viaţă. După ce îşi puse centura de siguranţă, îl privi.

— M-aş simţi îngrozitor dacă George n-o să te aprecieze.

Descrierea pe care i-o făcuse despre tatăl ei nu reuşise să-i diminueze sentimentul de ncâncredere

pe care el îl avea faţă de toţi taţii, în general, în plus,

Bunny se temea că el n-o să corespundă standardelor lui George. Toate la un loc îi treziră încăpăţânarea. Trăgându-şi şapca cu Goofy pe frunte, Alec îşi încrucişa braţele pe piept.

— Nu-mi cere să fiu altul decât sunt. Nu pot să fac aşa ceva, nici chiar pentru tine.

— Nu asta am vrut să spun! îmi placi aşa cum eşti şi pentru ceea ce eşti. Bunny porni motorul, gândindu-se că trebuiau să prindă avionul, aşa că le rămânea un timp foarte limitat pentru întâlnirea cu George.

Autostrada era foarte aglomerată şi se făcuse aproape ora douăzeci, când ajunseră în apropiere de Beverly Hills, şerpuind printre colinele împădurite şi apoi, în sus, pe o alee lungă, mărginită de copaci. Oprind în faţa casei, se uită la Alec.

— Este ultima ocazie să dai înapoi. El scutură din cap, o ureche a lui Goofy atingându-i obrazul.

— Nici vorbă, ai reuşit să mă faci curios. Dacă el avea de gând să-şi păstreze afurisita aia de şapcă caraghioasă, nici ea nu avea încotro decât s-o păstreze pe a ei. Cu o grimasă, se întoarse spre casă şi se îndreptă spre porticul de la intrare, fără să-l mai privească.

— Mi-era teamă că n-o să mai vii, pisicuţo, o întâmpină George, deschizând uşa de la intrare, înainte ca ea să sune. În loc de cravată, purta o eşarfă înnodată, asortată la cămaşa albă de mătase, şi arăta foarte european. Ce naiba e chestia aceea de pe capul tău? spuse imediat, ridicând dintr-o sprânceană.

Izbucnind în râs, Bunny îşi săltă puţin şapca şi îngăimă o explicaţie:

— Am fost la Disneyland şi autostrada a fost aglomerată, aşa că ne-a luat mai mult timp decât ne-am aşteptat. Nu mai putem sta decât câteva minute, dar n-am putut pleca fără să te văd.

— Mă bucur că ţi-ai făcut timp, spuse, sărutând-o. Mi-a fost teamă că-mi porţi pică pentru tirada mea despre Faline.

— Deloc. Tu ştii ce am, George. Pentru o clipă, îşi apăsă faţa pe umărul lui, apoi se îndepărtă. Am adus pe cineva cu mine. Întorcându-se să-l ia de mână pe Alec, care stătea drept în spatele ei, Bunny avu o mare surpriză şi, uşurată, izbucni în râs.

— Tot eu sunt, îi reaminti el, strâmbându-se. Îşi scosese şapca cu Goofy şi îşi pusese haina, vesta şi cravata, înainte de a veni după ea.

— Îţi voi fi extrem recunoscătoare, şopti ea. Luându-i mâna, îl aduse în hol.

— George, ţi-l prezint pe Alec Golightly din Portland, Orygun. Alec, tatăl meu.

Ochii lui George puteau fi la fel de albaştri ca şi ai ei, când era nefericit de ceva, şi acum, când îi întinse mâna, erau de gheaţă.

— Bună ziua, Alec. Ce ocazie unică să te întâlnesc!

— Bună ziua, domnule. Alec zâmbi angelic în timp ce-şi dădeau mâinile.Aş putea spune acelaşi lucru despre dumneavoastră.

— Da. George o luă înaintea lor spre camera de zi.la loc, Alec, spuse, sprijinindu-şi umărul de consola şemineului. În afară că lucrezi la *Woodbox*, Bunny mi-a spus puţine lucruri despre

dumneata. Alec rămase în picioare pentru a se folosi de avantajul acelor zece centimetri cu care era mai înalt decât tatăl lui Bunny.

— Nu văd niciun motiv pentru care ar fi făcut-o, domnule. Dar, pentru că sunteţi interesat, trebuie să vă spun că sunt pe punctul de a-mi ţine jurământul făcut faţă de mine însumi, acela de a proiecta şi costrui, în curtea din spatele casei mele, un vas pentru navigaţie pe ocean. Cred că acest lucru mă rezumă.

Aşezată într-un fotoliu tapisat cu brocart, Bunny se strâmbă ştiind că George se aşteptase să-i copleşească, pe bărbatul mai tânăr, cu atitudinea lui superioară.

Încântată că Uşuraticul ei putea să-şi poarte singur de grijă, spuse cu o vădită plăcere:

— Alec este directorul nostru general şi astăzi s-a dovedit sclipitor, determinându-i pe cei de la *Eleganté* să ne lase să cumpărăm *Woodbox.* Făcând mutra unui om resemnat în faţa destinului, George o asculta cum îi relatează amănuntele.

— Da, pare minunat. Dacă aţi reuşit să faceţi ceea ce v-aţi pus în cap, înseamnă că vei veni acasă curând, nu-i aşa?

— Nu, voi rămâne până când se face prima plată-cea principală-cu bani gheaţă şi totul va fi în siguranţă.

— Înţeleg.

— În plus, interveni Alec, tocmai am început s-o învăţ pe Bunny cum să se bucure de viaţă. E greu de crezut că până acum n-a fost niciodată la Disneyland.

George făcu ochii mari; era evident surprins să-i fie atacate poziţiile.

— Disneyland nu părea deloc vital pentru o fată cu un intelect superior ca al ei.

I-am creat toate posibilităţile pentru a-şi dezvolta potenţialul nativ. Nimic nu a fost neglijat. Alec îşi descheie buzunarele vestei şi îşi vârî degetul mare de la ambele mâini în ele.

— Exceptând, poate, faptul că nu ştie să se relaxeze şi să se distreze. George înălţă dintr-o sprânceană.

— Vrei să spui că femeile nu sunt pregătite pentru a ocupa poziţii de primă mărime în lumea afacerilor? Alec zâmbi.

— Nu, din contră, eu am o înclinaţie deosebită pentru femeile de carieră, scânteietoare şi pline de succes.

— Sunt sigură că ai, mormăi Bunny, încrucişându-şi picioarele şi luându-şi de pe cap şapca cu Donald. Se îndoia profund că ar fi existat un astfel de bărbat şi îi purta pică pentru că glumea pe seama unui subiect aşa de amar. George îşi îngustă ochii, privindu-l pe Alec.

— Atunci, nu te opui ca Bunny să accepte postul şi poziţia oferite la Compania Faline, ceea ce o va face într-adevăr o femeie de succes. Alex îşi îngustă şi el ochii, privindu-l pe George.

— N-are nicio importanţă ce credem noi doi că ar trebui să facă Bunny. Este vorba de viaţa ei şi ea este singura în măsură să decidă. Un zâmbet spontan şi călduros lumină faţa lui George.

— Deoarece Bunny a găsit de cuviinţă să-mi spună atât de puţin despre dumneata,

Alec, sper să poţi înţelege că mi-am făcut griji. Sunt foarte fericit că am avut ocazia să te întâlnesc. Fiica mea este cea mai preţioasă fiinţă

pentru mine şi doresc tot ce e mai bun pentru ea. Zâmbetul îi ridică vârfurile mustăţii.

— Atunci, iată un lucru cu care suntem perfect de acord, domnule. Lăsându-şi capul pe spătarul fotoliului, Bunny se relaxa, uşurată. Cei doi bărbaţi, care contau cel mai mult pentru ea, păreau că sunt pe punctul de a se accepta unul pe altul. Cu timpul, s-ar putea chiar să se placă reciproc. Îşi reaminti că o relaţie serioasă cu Alec era încă un vis. Oftând, se ridică în picioare.

— Dacă voi doi aţi terminat de discutat despre mine, e timpul să prindem avionul.

După ce şi-au luat rămas bun, s-au întors pe autostradă şi Bunny şi-a înscris maşina într-un şir de automobile. Alec privi pe fereastră la traficul greoi ce se desfăşura spasmodic, cu douăzeci de mile pe oră.

— Nu crezi că m-am înscris şi eu în cursa rapidă pentru obţinerea succesului?

— Alec cel inteligent, spuse ea, apoi începu să râdă. Sărmanul George, nu este obişnuit ca cineva să-l contreze-asta te-a salvat. E greu de crezut, dar cu mine a fost mereu răbdător şi iubitor.

— Da, dar asta nu l-a împiedicat să te priveze de copilărie.

— A făcut cum a crezut că este mai bine. Bunny îşi strânse mâinile pe volan, conducând prin strălucirea continuă a neoanelor din acest oraş uriaş. Bietul de el, mama a murit într-un accident de maşină şi l-a lăsat cu un copil mic. Nu ştia nimic despre nevoile fetelor şi s-a concentrat - asupra inteligenţei mele. Iar eu am vrut să-i fac plăcere, deşi m-am simţit ca o ciudăţenie a naturii tot timpul programului pentru copiii supradotaţi,

mai ales că m-au trimis la UCLA când nu eram decât un copil. Am avut puţini prieteni şi niciun băiat nu i-a dat întâlnire lui Bernice-super-deşteapta de temut. Simţind un val de simpatie şi tandreţe, Alec îi puse o mână reconfortantă pe ceafă.

— Dar e clar că trebuie făcut ceva ca lucrurile să se schimbe.

Impresionată de simpatia lui, Bunny zâmbi uşor.

— Când George a realizat cât de singură sunt, m-a trimis la o şcoală specializată în crearea unei imagini fermecătoare, unde am învăţat să spun ceea ce trebuie să spun, în orice împrejurare, să zâmbesc încântător şi să arăt frumoasă, în orice situaţie. Mi-am făcut operaţie estetică la nas şi bărbie, am învăţat să mă machiez şi să mă coafez singură. Se strâmbă la el. Şi să mănânc fulgi de cereale şi muguri de bambus, să fac exerciţii de gimnastică şi să-mi înfrumuseţez trupul.

Alec îi studie profilul frumos, luminat de neonul de pe stradă.

— Bernice s-a dat la fund şi Bunny şi-a făcut apariţia. Te bucuri sau îţi pare rău că s-a întâmplat aşa?

— Să arăţi frumos şi să acţionezi sunt lucruri bune. Dar numai până în momentul în care oamenii, pe care vreau să-i cunosc, încep să se uite la mine ca la a opta minune a lumii. Şi ceea ce este şi mai rău este să mă trateze în consecinţă, adică cu veneraţie, dar şi îngroziţi.Pe de altă parte, cei care încearcă să se apropie de mine doresc, de obicei, să obţină ceva.

— Îmi imaginez, spuse Alec, gânditor. Dar lucrurile sunt complet diferite la *Woodbox*, nu-i

aşa?

— Absolut. Toată lumea e aşa de drăguţă. Încruntându-se, ieşi de pe autostradă.

Am stat în preajma unor femei obişnuite, dar rele şi m-am pomenit dorindu-mi ca mama să fi trăit şi să-mi arate partea feminina a vieţii. Îmi lipsesc atât de multe lucruri: să am o casă a mea, un soţ, copii în jurul meu. Alec îşi simţi inima tresărind de spaimă.

— N-am cunoscut niciodată o femeie atât de completă ca tine, spuse el repede. Eu am o slăbiciune pentru...

— Oh, te rog, nu mai spune aşa ceva! zise Bunny.Ai slăbiciune pentru femeile deştepte, care salvează *Woodbox.* Mi-ai spus doar că eşti un puşti mare şi nimic altceva. Ei bine, după câte îmi amintesc, băieţii de liceu nu caută decât temperament şi aspect plăcut la o fată, nicidecum minte. El râse mânzeşte.

— Sunt de acord, numai în parte, cu aşa ceva. Văd însă că tot ce spun este înţeles în mod greşit şi apoi folosit împotriva mea. După ce a predat maşina închiriată,

Bunny i se alătură lui Alec, la coadă, pentru verificare.

— Pentru că suntem la acest capitol, vreau să-ţi explic că, după metamorfoza mea, am avut probleme cu tipi care doreau să se culce cu o femeie fascinantă numai pentru... cum să-ţi spun... pentru a-şi însemna pe răboj o nouă cucerire.

Aproape imediat ce am venit aici, Nan te-a numit „fluturaş”, ceea ce m-a făcut să cred că erai unul din aceşti bărbaţi. Aşa că, ori de câte ori ai încercat să faci un pas, m-ai găsit în defensivă.

— Deoarece suntem la ora sincerităţii, mărturisesc că am avut două sau trei legături trecătoare, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să... să crestez pe răboj. Apoi faţa i se lumină cu un zâmbet ironic. În plus, nu eşti cea mai indicată să vorbeşti, când ţi-ai pierdut atâta timp iubind un computer.

— Şi de ce nu mi-aş iubi computerul? îmi este credincios, gata oricând să-mi îndeplinească orice dorinţă şi poate fi chiar un pic mai deştept decât mine. Ceea ce nu este cazul cu cei mai mulţi bărbaţi, după câte ştiu eu.

— Hâmmm! exclamă el, făcând planuri ca s-o îndepărteze de acest iubit şi să câștige mai mult timp pentru el.

CAPITOLUL 7

Era aproape două noaptea când Bunny pătrunse în căsuţă şi se aruncă pe pat.

Ceasul sună, ca de obicei, la patru şi jumătate. După numai două ore şi jumătate de somn, se sculă plină de entuziasm, minunându-se ce influenţă avusese asupra ei o zi de succes şi relaxare. Scrutându-şi treburile gospodăreşti se simţi mândră şi mirată că reuşise să-şi păstreze dormitorul şi baia strălucitor de curate, fără ajutorul nimănui. Restul căsuţei, lăsa totuşi de dorit: păianjeni, covoare pline de praf şi o bucătărie prea murdară pentru a putea fi folosită. Din fericire, Alec nu mai fusese înăuntru din prima zi când se instalase aici şi nu ştia cât de rău stăteau lucrurile, pe de altă parte, se simţea un pic proprietară şi era hotărâtă să facă singură curăţenie. Îndată ce a avea suficient timp. Punând

un costum de biciclistă de culoare roz prins, care rivaliza cu soarele ce răsărea din spatele muntelui Hood, încalecă pe bicicletă şi o luă în jos pe stradă. Aerul era atât de curat şi de puternic, încât i se urca la cap ca vinul. Păsărelele matinale ciripeau, fuioare de ceaţă se ridicau deasupra fluviului, pinii răspândeau un miros puternic Era atâta linişte şi erau aşa de puţine maşini pe străzi! Când va pleca acasă, or să-i lipsească dimineţile din Portland. Când? Dacă?

Ajunsă la *Woodbox*, îşi scoase casca şi îşi despacheta o lamă de gumă. Clădirile nepretenţioase erau complet pustii la ora cinci şi jumătate dimineaţa. O voce interioară o întrebă ce naiba face la o fabrică fără viitor, în timp ce gândul de a coordona cele mai importante filme feministe de la *Faline*, îi aprinse scântei în minte. Cu acest gând în cap, realiză că suferinţa ei post *Wilderness Enterprises* dispăruse fără să-şi dea seama. Privind prin ochelari, Bunny încercă să re pereze copacul cenuşiu şi căsuţa de pe malul abrupt de dincolo de fluviul ceţos. Dacă va refuza oferta de la *Faline*, va fi numai din cauza lui Alec. Să spunem, cântări ea doar ca speculaţie, să spnunem că sunt pe punctul de a mă îndrăgosti de el.Aş putea fi fericită cu un bărbat uşuratic ca Alec Golightly?

Nu că ar fi venit vorba despre ceva atât de permanent ca mariajul sau măcar despre o relație serioasă. Dar dacă Alec avea aşa ceva în mână trebuia să-i dezvăluie sentimentele lui cele mai ascunse, visurile şi trecutul. Poate că nu era cu adevărat uşuratic, dar pe de altă parte a admis că avusese câteva relaţii frivole, bazate numai pe sex.

Oare numai asta dorea de la ea? Gândul îi strânse inima atât de dureros, încât simţi durerea ca fiind provocată de un atac de cord.

Cu această senzaţie, pătrunse în clădirea principală. Schimbându-se într-un costum negru cu pantalon, se aşează în faţa computerului şi începu să evalueze vânzările de la *Woodbox*. Apoi cercetă pieţele apropiate cele mai adecvate. După ce întocmi lista, îşi schiţă un plan cu locurile cele mai importante care trebuiau vizitate şi îşi făcu toate aranjamentele de călătorie.

Alec apăru la ora şapte şi jumătate şi o chemă în biroul lui, pentru o sărutare clandestină de bună dimineaţa. Lăsându-şi la o parte îndoielile ea se lipi de trupul lui înalt, masculin şi tentant.

— De când eşti aici? murmură el, acoperindu-i faţa cu sărutări.

— De un oarecare timp, spuse ea şi adăugă: Leneşule! El îşi înălţă capul şi zâmbi în jos, la ea.

— Dar tu dormi vreodată?

— N-am mai avut nevoie de nimic după distracţia de ieri, răspunse ea, culcându-şi obrazul peste bătăile inimii lui. El îi atinse obrazul cu nasul.

— Iar eu mi-am dorit să fi durat zile şi chiar săptămâni, nu doar câteva ore. Bunny avu astfel confirmarea că Alec se gândea în termeni de zile sau săptămâni şi nicidecum pentru totdeauna. Se desprinse de el şi începu să măsoare biroul.

— Cu plata care trebuie s-o facem, nu ne permitem nici câteva ore.

Alec o urmărea cu privirea. Arăta atât de proaspătă şi de perfectă în costumul ei negru! Doar o umbră de cearcăne sub ochi. O adora că

era o femeie de carieră, dar ar fi vrut s-o vadă că nu-şi mai impune un program de lucru atât de obositor.

— Cu o oră sau două de relaxare, din când în când, n-o să se facă gaură în cer. Hai să mergem la Astoria, în weekend, să privim cum se varsă fluviul în ocean.

— Sunt convinsă că e grozav. Nedecisă, Bunny privi prin fereastră fluviul puternic, apoi înapoi îa Alec.Mă întreb dacă îţi dai seama câți bani o să ne ceară *Eleganté* pentru *Woodbox*: clădiri, pământ, stocuri. Şi nu ne vor face rabat la preţ tocmai acum când nu mai trebuie să plătească impozitul pe venit.

— Băiete, ai parte numai de bucurii în dimineaţa asta. Traversă biroul şi veni lângă ea. Dacă asta este realitatea, aş prefera un pic de fantezie

— N-am fost niciodată tare la fantezie.

— Oare de ce nu mă surprinde? Bunny observă autobuzul care se oprise în faţa secţiei de ambalare. Din el coborî trupa specială, care începu să umble de colo-colo fără rost, în aşteptarea supraveghetorului care să-i ducă înăuntru. Zâmbind, ea îşi puse mâna pe braţul lui Alec.

— Priveşte, Tess şi Dwight se ţin de mână. Chiar că este o fantezie. Zâmbetul i se stinse. Uneori îmi doresc ca viaţa mea să fie la fel de simplă ca a lor.

— Ar putea fi. Pot să pariez că ei doi nu-şi fac probleme dacă sunt sau nu străini.

— Nici eu nu mi-aş face, dacă tot ce intenţionăm noi doi ar fi să ne ţinem de mână, spuse Bunny, retrăgându-şi mâna. Oricum, nu pot merge la Astoria pentru că am făcut deja rezervările pentru

Garolina de Nord, unde trebuie să-l întâlnesc pe un tip, specialist în mobilă, pe care George l-a ajutat cândva. Inima lui Alec făcu un salt.

— Afaceri în timpul weekend-ului?

— Da, un fel de invitaţie la afaceri, dar într-un cadru mai puţin riguros. Cu un pic de strategie, aş putea să-l determin să mă înveţe o mulţime de lucruri despre mobilă, despre cum să creşti vânzările şi potenţialul fabricii. Apoi ce trebuie să facem ca să obţinem împrumuturile pentru prima plată, cea cu bani gheaţă. Toate acestea necesită multă, muncă şi multe ore extenuante. Ce părere ai? Alec o privi întunecat.

— În regulă.

Două săptămâni mai târziu, era o duminică însorită, foarte rară pentru acest început de iunie. Dwight se bălăcea în piscină, în aşteptarea lui Tess.

Jake stătea pe marginea bazinului, cu picioarele în apă, neobservând nimic. Alec era tolănit într-un şezlong, în slip de baie, ochelari de soare şi pălărie cu boruri mari, dorindu-şi ca Bunny să fi fost prezentă. El îşi replanificase campania de a o cuceri pe o perioadă mai lungă şi se hotărâse să aibă răbdare, dar pe Bunny o apucase dorinţa să facă lună în toată casa. Era atât de preocupat de furia lui neputincioasă, încât nu observă persoana care venise în curtea din spate. Simţi o sărutare pe obraz şi o voce seacă spuse:

— Dacă nu eşti prea ocupat cu ceea ce faci acum, am o oră la dispoziţie, până la următorul avion.

— Bună, mami, ce vânt te aduce, vizita lunară

sau altceva? Din poziţia tolănită în care se afla îşi sărută mama, bucuros s-o vadă îmbrăcată în negru şi cu bijuterii de jad.

— Nu-mi mai spune „mami”, zise blând France: Golightly. Trimestrul s-a terminat, aşa că sunt în drum spre San Francisco să întâlnesc un prieten cu care plec într-o excursie la Machu Picchu.

— Un bărbat?

— Sunt lucruri pe care un fiu nu trebuie să le ştie despre mama lui. Ea îi salută pe cei doi bărbaţi din piscină şi ei îi răspunseră încântaţi, pentru că o cunoşteau de multă vreme, chiar de la început. Apoi se întinse în şezlongul de lângă Alec.

— Cum se desfăşoară criza de la *Woodbox*?

— Un pas înainte, doi paşi înapoi. *Eleganté* a fixat o sumă a dracului de mare. Chiar dacă fiecare salariat îşi vinde şi sufletul, tot ne mai trebuie şi alte surse financiare. Ridicându-se în picioare, mângâie corpul vopsit în alb al ambarcaţiunii, care înghiţise cea mai mare parte din banii de care dispunea. Dacă nava ar fi fost gata, aş fi putut pleca, în loc să stau aici şi să înnebunesc de atâta incertitudine. Frances zâmbi cu înţelegere.

— Ai fi terminat de mult dacă ai fi depus tot atâta muncă, cât se depune acum în căsuţă. Am văzut toate covoarele puse pe verandă, iar prin ferestrele deschise ieşeau, efectiv, trâmbe de praf. Ţi-au sosit oaspeţi?

— N-am niciun oaspete. Bunny locuieşte în căsuţă pentru câteva luni.

Îl privi cu ochii îngustaţi, în timp ce briza îi răvăşea părul argintiu.

— Fiul meu s-a încurcat cu o femeie care se

cheamă Bunny?

În convorbirile lor telefonice, Alec considerase că o mamă nu trebuia să ştie prea multe despre atracţia fatală pe. Care o simţea fiul ei, aşa că pomenise destul de vag despre un expert venit la *Woodbox*, fără să dea vreun nume. Nu m-am încurcat cu ea, mormăi el, aşezându-şi picior peste picior. Din nefericire.

— Ah, da? Dacă luăm cabana ca exemplu, pare o persoană foarte energică.

— Aşa şi este! spuse, încrucișându-şi braţele peste pieptul gol. S-a înfuriat teribil pe mine că am insistat să se odihnească în weekend.

— Trebuie să înţeleg că fiul meu consideră normal să insiste ca o femeie să stea acasă pentru a face curăţenie?

— N-am insistat să facă aşa ceva! De când a venit aici, nu şi-a luat o zi liberă.

Douăsprezece ore pe zi stă închisă cu computerul ăla şi celelalte douăsprezece aleargă prin ţară să obţină împrumuturile necesare pentru prima plată. Eu sunt şeful, aşa încât n-o pot lăsa să se extenueze în halul ăsta, nu? Deşi Bunny nu dădea semne că este extenuată, Alec nu putea să-i mărturisească mamei lui că o dorea pentru el însuşi. Trebuie să admit că am fost puţin cam prea arogant, prea şef.

— Dă-mi voie să înţeleg corect. Vrei să spui că această Bunny este expertul despre care mi-ai pomenit?

— Ei bine, da.Ar fi vrut al nabii de mult să nu fi fost nevoit să susţină această conversaţie, ştiind că maică-sa avea idei foarte clare despre cum ar fi trebuit să fie viaţa lui personală.

— Îi sunt foarte recunoscător pentru ajutorul ei dar prea tratează fiecare lucru ca şi când a luat casa foc. De exemplu, afurisita aia de căsuţă. Pariez că acum o analizează piatră cu piatră, schițând deja un aranjament mai eficient, în loc să se relaxeze şi să-şi recupereze forţele. Tatăl ei e de vină că ea trăieşte aşa.

Frances îl privi amuzată.

— Acum ne învinuim părinţii pentru toate relele lumii ăsteia, nu-i aşa?

— Şi tu ai gândi la fel dacă l-ai fi întâlnit. George i-a trasat şi planificat viaţa din ziua în care s-a născut şi este evident că eu nu am loc în acest plan. Acest adevăr, pe care i-l mărturisise mamei, îl chinuia mult mai mult decât ar fi admis vreodată faţă de Bunny.

— Cred că îţi vine foarte greu să accepţi o atitudine paternă atât de călduroasă, după felul cum s-a comportat propriul tău tată. Frances se ridică nervoasă din şezlong. Dacă mă gândesc bine, poate că, totuşi, părinţii sunt cauza tuturor relelor de pe lume. El se aplecă şi o bătu pe umăr.

— Am crescut foarte bine, datorită ţie, mamă. Acum să lăsăm deoparte subiectul referitor la tatăl meu, îngropat cu el în mormânt.

— Eşti sigur că e suficient de mort acest subiect?

Uneori mă întreb dacă ai reuşit să te împaci cu ceea ce s-a întâmplat. Poate ţi-ar face bine dacă ai examina mai atent situaţia.

— Mamă, totul este în regulă, spuse, printre maxilarele încleştate. Deşi cu părere de rău, Frances renunţă şi schimbă subiectul.

— Greşesc dacă presupun că te-ai implicat într-o

relaţie de prietenie cu Bunny?

— Nu, nu greşeşti, spuse Alec, iritat, întrebându-se de ce nu putea mama lui să găsească un subiect mai neutru de discutat. Ea nu-şi rezervă timp pentru ca să mănânce şi să doarmă cum trebuie şi cu atât mai puţin să-mi dea ocazia s-o implic într-o… hâm… prietenie. Frances zâmbi enigmatic şi se ridică din şezlong.

— Atunci, dacă nimic personal nu este implicat, sunt sigură că nu ai obiecţii dacă mă duc la cabană. Mor de curiozitate să văd în ce stadiu se află curăţenia.

Alec o privi dispărând prin uşile terasei. Se simţea îngheţat la gândul că cele două femei, cu voinţe atât de puternice, fiinţele la care ţinea cel mai mult, se vor întâlni. Mai ales dacă una dintre ele va fi suficient de nebună să înceapă ostilităţile. Nu vedea deloc cum ar putea împiedica întâlnirea, aşa că sări în picioare şi se grăbi s-o prindă din urmă.

— Mai bine te însoţesc, mamă, pentru protecţia ta. S-ar putea să tabere pe tine cu aspiratorul. Bunny nu se putea abţine să nu râdă văzându-se murdară, transpirată, necoafată, nemachiată, ghemuită pe coate şi pe genunchi, lustruind linoleumul din bucătărie, dat cu ceară. Bluza roz din dantelă şi şortul alb din satin erau absolut neadecvate, dar nu avea altceva mai comod şi mai puţin costisitor de îmbrăcat. În ciuda acestui fapt, se simţea mândră că reuşise să facă lună toată casa, aproape singură.

— Aş fi fost pierdută fără tine, iubito, îi spuse lui Tess care era îngenuncheată lângă ea. Aceasta lucrase încet, ca un melc, contribuţia ei majeră

fiind cunoştinţele de bază în dereticat. Bunny mai bine s-ar fi aşezat la zid decât să-l întrebe pe încrezutul ăla de Alec cum să facă nişte lucruri atât de simple.

Ca şi cum gândul ei s-ar fi transmis în spaţiu, el apăru în uşa bucătăriei, arătând al naibii de frumos în slip. Alături de el se afla o femeie mai în vârstă.

— Ce naiba faci acolo? întrebă Alec, scoțându-şi ochelarii şi privind în jos la ea.

Vizita o încânta mai mult pe Tess decât pe Bunny. Am venit să ţi-o prezint pe mama, continuă el. Frances Golightly. Mamă, aceasta este Bernice Fletcher, cunoscută mai bine ca Bunny.

— Mama ta? Minunat! Trăgând de şort ca să-l mai lungească, Bunny l-ar fi decapitat cu cuţitul de bucătărie. Afișând un zâmbet, întinse o mână murdară spre Frances.

— Încântată să vă cunosc, doamnă Golightly.

Alec mi-a spus că l-aţi ajutat la decorarea casei.

Şi tot atunci a descris piesele minunate, cu care aţi mobilat-o, cu expresia *„contemporan sau cam așa ceva.”* Frances îi strânse mâna lui Bunny, cu ochii strălucind de curiozitate.

— Şi eu sunt încântată să te cunosc şi sunt un pic nedumerită. Fiul ăsta al meu are un obicei de a prezenta lucrurile, încât, după spusele lui, m-aşteptam la o făptură dărâmată de muncă. Fierbând pe dinăuntru, Bunny îi zâmbi asasin lui Alec, apoi se întoarse spre Frances.

— Când fiul acesta al dumitale m-a văzut prima dată, a făcut greşeala să gândească că o femeie trebuie să-şi poarte creierul la vedere, ca să ştie lumea că e capabilă să facă o treabă bună. Sper,

sincer, că nu veţi face aceeaşi greşeală, doamnă Golightly.

— Niciodată, draga mea, şi te rog spune-mi Frances, zise cu un zâmbet încântat.Mă întreb dacă acest fiu al meu ţi-a spus cu ce mă ocup.

— Acest fiu al dumneavoastră nu mi-a spus nici cel mai mic lucru despre familia lui, zise Bunny, săgetându-l pe Alec cu privirea. Suntem încă nişte străini perfecţi.

Alec îşi trase pălăria pe ochi şi îşi sprijini umărul de tocul uşii.

— Nu te mai osteni să-l vâri în conversaţie pe acest fiu. Dar pentru că eşti curioasă, mami este...

— Sst, lasă-mă să ghicesc.

— Şi nu-mi mai spune „mami”! Bunny socoti că femeia trebuie să aibă vreo cincizeci de ani; avea faţa marcată de suferință, amabilitate şi umor.

Îndesată, îmbrăcată nepretenţios, în fustă şi bluză, cu bijuterii simple, cu sandale fără tocuri, era imaginea tipică a unei o femei casnice. Totuşi nu purta verighetă, iar Bunny se feri să o judece în grabă.

— Ceva creator cred. Artizant, poate olărit? Frances râse amuzată.

— Se ştie că fac şi artizanat şi olărit când predau antropologia la Universitatea din Washington, iată de ce nu mă pripesc să trag concluzii despre alte femei. Bunny făcu ochii mari.

— Formidabil, cu adevărat! Sunt teribil de impresionată. Alec zâmbi.

— Mami are tot atâta minte şi curaj ca tine, prinţesă.

De-asta îmi plac femeile deştepte şi de succes. Poate că acum îţi vei reconsidera unele din ideile

tale preconcepute. Apropiindu-se de el, Bunny îl împunse cu unghia degetului arătător în bicepşii ce se reliefau pe braţele lui încrucişate.

— Ideile mele preconcepute nu depind de mintea mamei tale, ci de atitudinea ta.

Urmărindu-i cu interes, dar şi amuzată, Frances spuse:

— Înţeleg că Alec te-a lăsat să cureţi singură căsuţa asta murdară.

— N-am lăsat-o să facă treaba asta, mami, spuse, ochii lui verzi scânteind de mânie.

— Nu-mi mai spune „mami”.

— Mămico, scumpo, murmură el printre dinţii încleştaţi, trecându-şi un braţ pe după umerii lui Bunny şi strângând-o puţin cam brutal, i-am propus să chem pe cineva să deretice. M-am oferit s-o fac chiar eu.

Întinzând o mână spre pieptul lui, Bunny îl trase ameninţător de părul cârlionţat de pe piept.

— Într-adevăr, s-a oferit, Frances. Dar a trebuit să-l dau afară pentru că a fost prea autoritar şi mi-a zis că sunt încăpățânată ca un catâr. Alec i-a desfăcut mâna şi i-a pus-o pe umărul lui.

— Contractul nostru prevede că eu sunt şeful, aşa că, atât timp cât lucrezi la *Woodbox*, binele tău intră în responsabilitatea mea, prinţesă. Vreau să te odihneşti, nu să munceşti. De fapt, acum o voia orientată mai mult spre carieră, decât spre lucruri domestice. Bunny îşi păstră zâmbetul dulce, dar prin ochi îi trecu o lucire tăioasă.

— Ai dreptate că tu eşti şeful şi că am nevoie de odihnă, dar ţi-ai depăşit autoritatea atunci când ai insinuat că nu mă pot descurca cu treburile casnice. Dacă n-ar fi mama ta aici, ţi-aş arăta toată

casa, ca să-ţi dai seama ce greşit m-ai judecat.

Frances urmărea cu interes acest schimb de cuvinte.

— Dacă mă primiţi şi pe mine, aş vrea să văd şi eu acest miracol.

Bunny se desprinse de braţul lui Alec şi un zâmbet de mândrie îi lumină faţa.

— Perfect, mi-ar face plăcere să vă arăt. Pare prostesc, dar mi-a făcut cu adevărat plăcere să-i redau acestei căsuţe aspectul ei firesc. Simţindu-se exclus şi părăsit,

Alec le urmă pe cele două femei prin casă, ascultându-le discutând despre decorarea interiorului, ca două gospodine. Nu-l interesa că Bunny spălase tapetul de pe pereţi şi că aspirase covoarele de nu ştiu câte ori, încât acum erau mai luminoase. De fapt, îşi dădea seama că mai bine o lăsa la computerul ei, decât să o pasioneze o casă. În bucătărie, pusese perdele vaporoase, în baie atârnau prosoape brodate cu dantelă, iar duşul avea o perdea violetă, în dormitor, pe patul acoperit cu o cuvertură mătăsoasă, erau aruncate câteva perne.

Sfârşind turul de inspecţie în camera de zi, Bunny se întoarse spre el şi spuse:

— Ca să crezi, trebuie să vezi. Eşti dispus să-ţi ceri scuze, domnule Golightly?

Trântindu-se pe canapea, Alec zise morocănos:

— Dacă n-ar fi mama aici, aş cădea în genunchi şi mi-aş cere cu umilinţă iertare.

— Te rog, nu te jena de mine, murmură Frances, aşezându-se într-un fotoliu.

Râzând, Bunny se aşează pe canapea, la oarecare distanţă de Alec.

— Ei bine, ai iertarea mea. De fapt, ai avut dreptate, n-aş fi ştiut de unde să încep fără ajutorul lui Tess, care a trebuit să-mi arate cum să pun în funcţiune aspiratorul. Situaţia părea deja mai optimistă, aşa că el o bătu uşor pe obraz.

— Ce spui, mami, ai întâlnit până acum o femeie ajunsă la o vârstă atât de matură, care să nu ştie cum se deretică o casă?

— Stai puţin, nu sunt de „*o vârstă atât de matură*”, spuse Bunny, retrăgându-se spre colţul canapelei. Şi nu-i mai spune mamei tale,” mami”. Frances râse încântată.

— Cred că am găsit o minte care-mi seamănă. Apoi, uitându-se de la unul la altul, adăugă: Am înţeles corect că tu şi Alec sunteţi parteneri de afaceri?

— Nu sunt partener, doar consultant temporar.

— Fiule, n-ar fi o idee bună s-o convigi să rămână definitiv? *Woodbox* are nevoie de sânge proaspăt, plin de energie.

— Mami, eşti transparentă ca sticla. Alec se ridică şi se duse la fereastră. Categoric că... hâm, *Woodbox* ar fi fericit ca Bunny să rămână aici definitiv şi Dumnezeu mi-e martor că am încercat s-o conving.

— Da, aşa este, dar... Bunny privi încurcată la trupul lui senzual, apoi îşi puse coatele pe genunchi. Dacă nu fac un pas aşa de mare, ca să rămân la *Woodbox*, e pentru că trebuie să fiu absolut sigură că este lucrul cel mai bun pentru mine. Pentru că, dacă mă duc acasă, am şansa de a fi producător-asociat la compania *Faline*.

— Dumnezeule. — *Faline*! exclamă Frances. Ce mi-am dorit să fi văzut filmele ei, care trezesc

conştiinţele, cu mulţi ani în urmă, când eram doar o gospodină neânsemnată, veşnic în aşteptarea domnului şi stăpânului meu. Lucrurile ar fi decurs altfel în familia noastră. Bunny o privi curioasă.

— Nu mi te pot imagina răsfățându-ţi domnul şi stăpânul.

— Într-o reîncarnare anterioară. Dar să lucrezi cu *Faline* este o şansă ce se iveşte o singură dată în viaţă. Alec se întoarse de la fereastră şi se strâmbă.

— E, într-adevăr, o decizie greu de luat, nu? De ce ar opta pentru bani, strălucire, prestigiu, când poate avea-ar fi vrut să spună pe mine-când poate avea *Woodbox*.

Frances îl privi cu atenţie.

— Această filosofie ţi se aplică şi ţie, fiule. Mai sunt şi alte orizonturi. Ridicându-se,

Frances se îndreptă spre uşă.

— Acum, că m-am amestecat suficient în vieţile voastre şi sper că mă veţi ierta, trebuie să prind avionul. Prietenul meu şi Machu Picchu mă aşteaptă.

După ce îl sărută pe Alec, o îmbrăţişa pe Bunny.

— Draga mea, cunoscându-te, mi-am dat seama ce grozav ar fi să am din nou o fată. Ei, rămâneţi cu bine! Stând în curte, urmăriră cu privirea maşina lui Frances până când nu se mai văzu.

— Acum, dacă ai terminat cu afurisita asta de curăţenie, am putea să înotăm şi să ne distrăm cele câteva ore care au mai rămas din weekend?

— Sună dumnezeieşte. Îmi pun costumul şi ne întâlnim la piscină.

CAPITOLUL 8

Când Bunny apăru în cadrul uşii de pe terasă şi se îndreptă spre piscină, Alec se topea deja de dor. Costumul alb de baie îi lăsa spatele şi coapsele complet descoperite. Partea din faţă, plină, se termina cu o baretă după gât. Era un costum cuminte, după standardele moderne, dar ea era atât de frumos modelată şi de suplă, încât ar fi arătat sexy şi cu un sac pe ea.

— Cum de reuşeşti să arăţi mereu atât de magnific?

— Cu ciclism, salate şi muguri de bambus. Îl privi de sus până jos, privirea ei zăbovind pe părul negru şi cârlionţat de pe piept. N-am putut să~ţi spun de faţă cu mama ta, dar arăţi grozav, domnule Golightly. El se bătu cu mâna peste abdomenul plat şi zâmbi.

— Pizza, hamburgeri şi gogoşi.

— Tu şi pasiunea ta pentru mâncare bună. Nu-i drept ca tu să mănânci tot ce-ţi doreşti şi să nu te îngraşi nici măcar un gram. Ferindu-se de mâna lui care încerca s-o prindă, Bunny se îndreptă spre piscină. Dwight şi Tess călcau apa la celălalt capăt al bazinului, cufundaţi în a se uita unul la altul, fără să simtă nevoia să vorbească sau să se joace. Jake şedea pe margine.

— Ce faci, dragule? întrebă Bunny.

— Privesc. Tânărul frumos privea absent un gândac săltând pe valurile clipocitoare. Întrebându-se de ce toţi trei păreau aşa distraţi, Bunny plonjă şi înotă viguros, un timp, apoi se caţără pe marginea piscinei şi începu să-şi usuce părul bogat şi cârlionţat.

Înotând spre ea, Alec urmări cu privirea picăturile de apă care alunecau pe sânii fermi, pe

taliasubţire, pe coapsele rotunde, în lungul picioarelor superbe. Îi zâmbi.

— Fiecare din noi îl cunoaşte pe părintele celuilalt. Mai suntem străini?

— Da. Te găsesc foarte străin. Îl plesni cu prosopul. Mai ales după ce m-ai pus în faţa unei mame misterioase, fără să-mi spui o vorbă. Ce scenă! Eu în şort, cu fundul în sus, frecând podelele.

— Ah, a fost o privelişte care nu poate fi uitată, spuse el, zâmbind ştrengăreşte. Dar entuziasmul mamei a rămas intact. Sper că insinuările ei nu, te-au ofensat. E de aceeaşi părere cu tine că-mi irosesc potenţialul la *Woodbox,* şi crede că însurătoarea m-ar determina să fac lucruri mai mari şi mai bune.

— Şi nu crezi? întrebă Bunny, aşezându-se lângă el pe marginea bazinului şi lăsându-şi picioarele să atârne în apă.

— S-ar putea să nu aflăm asta niciodată. Se uită plin de dor la ea. Numai o femeie cu totul deosebită, chiar unică, s-ar putea gândi să se mărite cu mine.

Întrucât cele spuse sunau mai mult ca un avertisment decât ca o deschidere a sufletului, Bunny îşi întoarse ochii spre gândacul roşu ce sălta pe valuri.

Privindu-l fascinată se întrebă cât timp îi va trebuită traverseze piscina.

— Întâlnirea cu Frances m-a făcut să-mi dau seama cât de mult mi-a lipsit o mamă în viaţa mea.

— Da, mama este un om deosebit, dar mie mi-a lipsit un tată. Alec îşi sprijini coatele pe genunchi şi privi încruntat la copacii veşnic verzi de dincolo

de piscină. Agitându-şi picioarele în apă, pentru a grăbi progresele gândacului,

Bunny se întoarse la propriile ei gânduri.

— Dacă aş fi avut o mamă ca Frances, probabil că nu m-aş purta prosteşte, încercând să hotărăsc ce să fac cu viaţa mea. Probabil că ar trebui să-mi întemeiez un cămin şi să fac, în sfârşit, lucruri femeieşti. Conversaţia luase o întorsătură care nu-i plăcea, dar Alec nu se putu opri să nu se gândească la cât de fără ieşire era întreaga situaţie.

— Să devii tu însăţi mami, presupun.

— N-aş putea să spun nimic despre aceste lucruri. Dacă n-am avut niciodată o mamă, cum aş putea fi eu una? Pare un fel de înşelăciune. Privi în sus la el. Te-ai văzut vreodată în postura de tată?

Aplecânduse, cu o lovitură de palmă aruncă afurisitul de gândac afară din apă.Ar fi vrut să-şi deschidă sufletul şi să-i mărturisească totul lui Bunny, dar cuvintele nu reuşiră să treacă dincolo de gheara care îi strângea gâtul.

— Oamenii aceştia speciali, din echipa mea, sunt copiii mei. Numai acest gen de tată pot fi.

— Da, înţeleg cum simţi. Privi la Dwight şi Tess, săltând pe valuri, şi la frumosul Jake, de pe marginea bazinului, Bunny înţelese ce înseamnă a proteja şi se întrebă dacă era acelaşi lucru cu sentimentul matern. Un gând îi veni în minte şi-l dezvălui: Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? A murit?

— Da, când crescusem deja, spuse Alec. Un alt gând îi traversă mintea.

— Ce-a vrut mama ta să spună că ar fi minunat să aibă din nou o fată?

Ai avut o soră? Furios pe el pentru lipsa lui de

abilitate în a răspunde la întrebările ei simple, Alec spuse:

— Ce naiba te preocupă atât trecutul meu cenuşiu? Aruncându-şi ochelarii şi pălăria, plonjă în piscină.

Împietrită de reacţia lui neaşteptată, Bunny îl văzu îndepărtându-se. Era aproape îndrăgostită de un bărbat care fie nu avea încredere în ea, fie nu-i păsa suficient de ea pentru a-şi deschide sufletul. Dificultăţile i se învârteau în minte. În fond, ce şi-a dorit? O relaţie? O căsătorie? Cu sentimentele pe care le încerca ea pentru Alec, ar putea suporta să-l părăsească pentru a lucra cu *Faline*?

Sărind în picioare, alergă spre căsuţă şi îşi făcu bagajul pentru vizita de prospectare a pieţii de la Cleveland. Avea nevoie de cele trei zile de stat departe, pentru a-şi analiza sentimentele.

Înjurând printre dinţi, Alec cercetă piuliţa blocată care nu-i permitea să fixeze patul metalic în interiorul navei. Nimic nu mergea cum trebuie. Bunny plecase de două zile şi el se simţea mai singur, încât venise de la serviciu, se schimbase în blugii lui vechi, îşi pusese un tricou zdrenţuit şi se cufundase în măruntaiele vasului, pentru consolare. Nu se mai putea minţi; se îndrăgostise de zeiţa lui de neatins. Şi tocmai acum se aruncase cu capul înainte, ca un berbec, punându-şi in pericol visul pe cale de a se împlini. Numai cel mai înrăit ticălos ar fi procedat ca el; mai întâi, încercând pe toate căile o apropiere, ca apoi s-o repeadă brutal, când ea şi-a permis o simplă întrebare despre trecutul lui. Dispreţuindu-se din toată inima, realiză că se comportase ca unul din

bărbaţii aceia despre care îi vorbise Bunny, acei bărbaţi pe care nu-i interesează decât numărul femeilor cu care se culcă. Ei bine, nu se va mai întâmpla niciodată, îşi jură sieşi, forțând cheia fixată pe piuliţa înţepenită. Dacă îi va mai da o şansă, va fi foarte sobru. Indiferent cât de tentantă este sau cât de mult o doreşte.

— Eşti acolo? se auzi o voce îngerească, uşor răguşită. Te-am căutat peste tot.

Alec sări în picioare, cheia alunecă, dar nu simţi când şurubul îi zdreli încheietura. Copleşit de sentimente mai importante, privi în sus, la capul înconjurat de un nimb auriu ce apăruse în deschizătura tambuchiului.

Uşurarea, bucuria, speranţa şi încă ceva pe deasupra îl făcură să tremure şi se lăsă, moale, pe spate.

— Te-ai întors acasă!

— O deducţie genială, domnule. Capul dispăru şi o pereche de sandale începu să coboare scara, urmată de două gambe zvelte şi frumoase, de două coapse tentante, strânse într-un şort alb, de o talie subţire şi doi sâni obraznici, mulaţi într-un tricou înflorat, în sfârşit, de faţa minunată a lui Bunny. Fără ochelari. Fără gumă de mestecat.

— Maşina ta e afară, aşa că am ştiut că trebuie să fii şi tu prin preajmă. Pentru prima dată, după, mult timp şi din anumite motive, îşi pusese puţin roşu în obraz.

Te-am căutat prin toată casa, dar aproape uitasem de navă. Oprindu-se lângă el, zâmbi ironic. N-am realizat că tu chiar te-ai înhămat la treaba asta. Am crezut că doar vorbeşti despre ea.

— Numai uneori, când lucrurile merg prost,

spuse Alec, rezistând tentaţiei de a se uita în sus, din poziţia în care se afla, la priveliştea încântătoare de deasupra. Nu te aşteptam decât mâine.

— Am terminat cu treburile mai devreme, spuse ea, aşezându-se într-un genunchi lângă el. Şi mi-am dat seama ce vreau de la viaţă.

— De la viaţă...? Cu imaginea încântătoare, aflată acum la nivelul ochilor, viaţa nu apărea în prim-planul minţii lui. Ridicându-se de pe spate, încercă să rămână ferm în hotărârile ce le luase în lipsa ei. Ce ţi-ai dat seama?

— Oh, îţi sângerează mâna! exclamă Bunny, lăsându-se în genunchi lângă el.

Cum s-a întâmplat?

— N-am nici cea mai vagă idee. Îşi privi mâna ca şi când aparţinea altcuiva, apoi îşi şterse sângele cu poalele tricoului. Nu-i decât o zgârietură Nu-i nimic.

— Cum nimic? Eşti tu şi tu eşti totul, spuse ea, dulce. Despre asta mi-am dat seama.

El ridică ochii şi o privi.

— Poftim?. Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

— Vreau să fiu totul pentru tine. Luându-i mâna mare în mâinile ei delicate şi moi, îşi puse buzele pe încheietura sângerândă, atingând rana cu limba, în cercuri din ce în ce mai largi. Atingerea umedă şi caldă se transmise ca o flacără prin trupul lui Alec.

— Încă nu sunt sigur că am înţeles exact ce spui, prinţesă, replică el, cu o voce răguşită.

— Spun că toată viaţa am complicat lucrurile şi am despicat firul în patru despre ceea ce îmi doresc; până acum. Nu intenţionez să continuu,

domnule Golightly.

Întorcându-i mâna cu palma în sus, ea continuă să descrie cercuri cu limba pe partea interioară a încheieturii.

— Oh, pentru Dumnezeu, nu mai face asta, dacă nu vrei să... întrebându-se ce naiba s-a întâmplat cu fecioara de gheaţă, Alec se ridică în genunchi şi o cuprinse în braţe.

— Nu ştiu ce dracu se petrece, dar sunt sigur că-mi place. Arcuindu-se spre el,

Bunny îi înconjură gâtul cu braţele şi îl privi râzând.

— Am avut suficient timp să mă gândesc la ce s-ar întâmpla dacă aş pleca abandonând totul, să analizez ce simţim fiecare din noi şi ce s-ar întâmpla dacă eu aş face cutare lucru şi tu cutare lucru. M-am gândit, de asemenea, la cum m-ai învăţat să mă amuz în Disneyland şi m-am întrebat dacă a face dragoste cu tine ar putea semăna cu mersul într-un parc de distracţii.

— Cred că seamănă mai mult cu mersul într-un magazin de jucării. Mustaţa îi tremură uşor, în timp ce ochii i se transformară într-o mare tropicală. Te-ai gândit la toate astea?

— Chiar mai mult.La faptul că tot ce avem în viaţă sunt momente. Câte unul; din timp în timp. Eu vreau să-mi petrec cu tine momentele ce-mi sunt rezervate în această viaţă, învățând cum să te amuz. Zâmbetul lui se accentua.

— Ai nevoie de un ghid pentru a face un tur complet prin magazinul de jucării?

Desfăcându-şi o mână de pe gâtul lui, Bunny îi atinse cu degetele buzele pline şi senzuale.

— Acum ai înţeles foarte bine. Iar tu eşti expert

în tururi magnifice.

— Poţi să pariezi, şopti Alec, strivind-o de pieptul lui. Mi-ai lipsit atât de mult, prinţesă.Ai fost atât de rece şi tăcută înainte de a pleca! Am crezut că eşti furioasă pe mine.

— N-am fost furioasă, doar confuză în ceea ce îmi doream cu adevărat. Şi tu mi-ai lipsit tot atât de mult, poate chiar mai mult. Presându-şi obrazul de umărul lui, inspiră cu nesaţ mirosul unui bărbat care muncise. Am visat tot timpul, cât am fost plecată, la clipa când trupul tău se va lipi de al meu. Zilele când suntem împreună sunt un cadou şi nu trebuie risipite.

— Să fiu cu tine aici, în acest moment, este cel mai preţios cadou pe care l-am primit vreodată. Ridicându-şi bărbia, Alec o privi adânc în ochi. Şi cum rămâne cu străinii din noi? M-am purtat ca un ticălos când nu ţi-am răspuns la întrebarea despre sora mea şi despre trecut. De atunci, mă condamn tot timpul.

— La Cleveland, mi-am dat seama că ştiu despre tine tot ce am nevoie să ştiu. Eşti un bărbat dulce şi iubitor. Cu vârful degetelor îi urmări conturul muşchilor pe sub cămaşă. Zâmbi. Şi de când ai preluat conducerea la *Woodbox*, acţionezi viguros şi dinamic, încât de fiecare dată mi se înmoaie genunchii. Una peste alta, eşti incredibil de sexy. Alec simţi cum se aprinde la faţă de plăcere şi dorinţă.

— Dacă vei continua să vorbeşti în felul ăsta, prinţesă, va trebui să fiu la înălţime şi să-ţi arăt cât de dinamic pot fi. Apropo, am o sticlă de şampanie în frigider, cearceafuri curate pe pat şi tot ce trebuie pentru ca această ocazie specială să

devină ceva de neuitat. Cred că aş putea găsi chiar şi câțiva trandafiri în grădină.

Hai să mergem în casă.

Bunny privi în jur la cabina intimă şi elegantă, cu podeaua din lemn lustruit şi pereţii proaspăt vopsiţi în culoarea mierii. Lumina palidă a înserării pătrundea prin ferestrele dreptunghiulare. Patul era doar pe jumătate fixat, dar salteaua ce zăcea pe jos părea o invitaţie.

— Aici este locul perfect pentru prima noastră întâlnire de dragoste.Pe corabia visurilor tale. Învaţă-mă să navighez liberă, domnule Fluşturatic.

Alec îşi simţi inima umflându-i-se, gata să-i sară din piept.

— Acesta este cel mai frumos şi singurul vis pe care îl am, murmură el, cufundându-se în albastrul ochilor ei şi înregistrând fugar obrajii coloraţi de pasiune-tu şi cu mine, făcând dragoste, primul bărbat şi prima femeie, pentru eternitate.

Apoi, coborându-şi capul, îi acoperi gura cu gura lui. Simţi un tremur în tot corpul când limba lui îi atinse interiorul buzelor moi, explorând mai adânc în paradisul dulce şi cald. În genunchi, faţă în faţă, el îşi strecură cu gingăşie mâinile sub tricoul ei, îi prinse talia subţire, apoi, alunecând în sus, îi prinse în căuşul lor sânii liberi şi fermi, frecându-i uşor sfârcurile cu degetele mari.

— Ai avut dreptate când ai spus că Disneyland este o iluzie ieftină pentru copii.

Acum trăim un act real.

— Oh, da... oh! Inima lui Bunny bătea nebuneşte şi respira sacadat. O flacără, pornită din sfârcurile sânilor, pătrunse în fiecare fibră a corpului ei. Nu

mi-am imaginat că o simplă atingere poate fi atât de minunată, de nedescris. Trebuie să fie ceva magic între noi.

— Adevărata magie va apărea când vom începe să explorăm lumea jucăriilor.

Ciupind uşor fiecare sfârc deja întărit, zâmbi şi îşi împinse genunchii lui între picioarele ei, frecându-l uşor de părţile ei cele mai intime şi sensibile. Îţi place, iubito?

— Da... da, îmi place! Cuprinzându-i umerii.. îşi aruncă capul pe spate, gemând de dorinţă. Alec, te rog...

— Da, prinţesă, şi eu te vreau... atât de mult. Vreau să te privesc. Retrăgându-se puţin, îi scoase tricoul. Senzaţia degetelor lui descheind nasturii, trăgând fermoarul, scoţându-i şortul şi slipul, explorându-i fiecare părticică a trupului, chiar şi cele mai secrete, era aproape de neîndurat. Ridicând-o în picioare, o eliberă de şort, slip şi sandale. Ochii lui ardeau sălbatic, mângâindu-i fiecare curbă, fiecare linie zveltă a trupului.

— Eşti atât de incredibil de frumoasă, Bunny, iubita mea. O femeie de-a dreptul uimitoare. Bunny simţea cum corpul i se mistuie sub focul privirii lui şi cum acest foc mistuia şi temerile ei de a fi iubită numai pentru imaginea pe care. Şi-o crease. Nu mai conta.

— Dacă sunt frumoasă, sunt pentru tine, spuse ea, încet. Vreau şi eu să te privesc şi să te ating. Un zâmbet maliţios îi ridică colţurile gurii. N-am avut încă ocazia să văd comorile pe care le cumpăr. Cu faţa luminată de veselie, Alec îşi desfăcu braţele.

— Iată-mă, prinţesă, gata pentru inspecţie.Ai

nevoie de un cărucior pentru cumpărături? Bunny râse încetişor.

— Dacă văd ceva ce-mi doresc, o să-l iau cu mâinile mele. Cu inima bătându-i nebuneşte, îi trase cămaşa peste cap, încântată de părul cârlionţat şi negru de pe pieptul musculos. Respiraţia lui se acceleră când ea îi sărută sfârcurile, apoi dunga de păr ce cobora spre talie. Mâinile ei coborâră, trecură peste catarama centurii şi prinseră în căuşul lor umflătura din spatele șiiţului.

— Ce avem noi aici?

— E un mister şi pentru mine, spuse Alec, înecându-se şi trecându-şi degetele prin părul ei. N-a fost acolo până când nu i-ai dat tu atenţie. Tremurând de nerăbdare, cu obrajii în flăcări, ea desfăcu catarama, desfăcu fermoarul, apoi îi trase blugii şi slipul în josul gambelor lungi, până când el îi împinse cu piciorul. Privindu-i sexul puternic, ea suspină.

— De ce, egoistule, ai ţinut numai pentru tine cele mai fascinante jucării?

— Ce vrei să spui? Am încercat să le împart cu tine din prima zi când ne-am întâlnit. Râzând, arzând de dorinţă, Alec îi prinse mâinile şi o aşează pe saltea. Şi ard de nerăbdare să ţi le ofer acum.

— Mi le oferi şi cu instrucţiuni?

— Eu îţi voi da instucţiunile. Ea râse tremurat când mustaţa lui o mângâie de la gât, până la triunghiul cârlionţat al sexului ei. Apoi aproape că ţipă de plăcere când el îi supse, pe rând, sfârcurile întărite. Mustaţa lui între sânii ei era o tortură minunată. Devenit dintr-o dată serios, Alec se ridică în picioare şi o privi îndelung, de la vârful

picioarelor, până în creştetul capului învăluit în cununa de bucle de culoarea chihlimbarului.

— Sub toată această strălucire se află o femeie dulce, caldă şi unică, adevărata Bunny care s-a pierdut undeva, pe drum. Cu această femeie, voi face dragoste acum. Bunny simţi cum lacrimile îi vin în ochi şi cum toate îndoielile i se spulberă în vânt. Îşi puse mâinile pe pieptul lui şi-i simţi inima bătând puternic pentru ea.

— Ah, iubitul meu, nu-ţi pot descrie în cuvinte cât de minunat eşti că îmi spui aceste lucruri.

— Să te aud spunându-mi „iubitule" este la fel de minunat, murmură el, cu o voce răguşită.Că suntem aici, acum, în acest fel, şi că tu îmi aduci atâta bucurie, înseamnă un miracol.

— Iubitule, iubitule, iubitule. Prinzându-i braţele, îl trase spre ea. Vreau să-ţi dau toată bucuria şi fericirea din lume. Înfometată, îi acoperi trupul cu mângâieri şi sărutări. Înnebunit de dorinţă, el îi prinse mâinile şi o ţinu imobilizată în timp ce trezi în ea valuri de plăcere cu un talent de vrăjitor. Îi gustă cu limba fiecare părticică a trupului, până când ea ţipă:

— Alec, nu mai pot aştepta, ia-mă acum! Proptit în mâini, privi în jos la faţa ei, apoi coborî şi o pătrunse dintr-o singură zvâcnire.

— Eşti a mea acum. Suntem o singură fiinţă, prinţesă.

— Oh, iubitule... Aproape că nu putea vorbi de fericirea de a-l avea înăuntrul ei şi de a se mişca împreună cu el, într-un ritm al plăcerii. Gâfâind şi gemând, cu faţa îngropată în gâtul lui, ea atinse apogeul. Chiar înainte ca spasmele ei să se potolească, el îşi arcui capul spre spate şi scoase

un strigăt, în momentul când se eliberă în ea. Murmurând cuvinte de dragoste, se lăsă peste ea şi îşi cuibări faţa în scobitura gâtului ei. Respirând sacadat, Bunny îi ţinea strâns în braţe trupul mare şi viguros, fericită să-i simtă inima bătând pe pieptul ei. Lumea de afară dispăruse, nu mai exista decât în interiorul acestei cabine micuţe din măruntaiele unei ambarcaţiuni, populată doar de ea şi de acest bărbat minunat, care încă tremura din tot corpul. Câteva clipe mai târziu, care părură o eternitate, Alec îşi ridică capul, purtând în ochi o mare de sentimente şi un zâmbet pe buzele tremurătoare. Atingându-i faţa cu buzele, el îi contura fiecare trăsătură ca şi când ar fi vrut să-şi imprime ceva foarte preţios în memorie.

— Cred că tocmai am vizitat paradisul.

— Paradisul... Şi cum îi privea faţa dulce şi colţuroasă, Bunny realiză că vidul interior, pe care l-a resimţit de atâta vreme, dispăruse. Ce ciudat, murmură ea, m-am dăruit fără să aştept nimic şi mă simt împlinită pentru prima dată în viaţa mea.

CAPITOLUL 9

Paradisul, lumea magică, lumea jucăriilor, cerul. Alec le vizitase pe toate făcând dragoste cu Bunny. Acum dorea ca ele să dureze toată viaţa. Visul imposibil. Cea mai fantezistă dintre fantezii, încă uniţi într-un singur trup, îi sărută buzele, obrajii, pleoapele, vârful nasului. Apoi se aventură precaut zicând:

— Cred că aproape m-am îndrăgostit de tine.

— Cred că, sub impulsul pasiunii, faci o declaraţie neobişnuită pentru tine, domnule

Uşuratic. Urmărindu-i cu degetul arcurile

sprâncenelor, apoi linia de-a lungul nasului turtit, ajunse, în final, să-i atingă buzele şi zâmbi nesigur.Sub impulsul pasiunii, şi eu aş putea spune că aproape m-am îndrăgostit de tine. Ce părere ai despre cuvântul „*neobişnuit*”? Nu era sigur dacă ea făcea o încercare pentru a-şi dezvălui sentimentele, aşa cum încercase el, sau pur şi simplu îl tachina. Cel puţin nu-i respinsese tentativa.

— O declaraţie neobişnuită şi o zi neobişnuită, care vor rămâne întipărite pe vecie în mintea mea. Se ridică şi se aşeză pe o parte, cu un braţ şub cap, privind-o. Se pare că am ajuns la un punct aproape interesant în relaţia noastră. Bunny se întoarse cu faţa spre el, se sprijini într-un cot, iar cu mâna liberă îi contura umerii şi muşchii pieptului.

— Iubitule, murmură, savurând cuvântul. Iubitule, trebuie să admit că relaţia noastră este o relaţie de afaceri unică în felul ei. Zâmbind, el îi atinse cu degetul sfârcurile roz ale sânilor, îndreptate obraznic spre el.

— Afaceri amuzante, într-un magazin de jucării. Un zâmbet de răspuns lumină faţa lui Bunny, iar mâna ei alunecă mai jos, pe trupul lui.

— Pun pariu că jucăria favorită, în copilăria ta, a fost pistolul, nu-i aşa?

— Poţi să pariezi. Sigur că m-am jucat de-a hoţii şi vardiştii cu cei mai buni, dar jur că nu mi-am crestat niciodată aventurile pe patul pistolului. Tu cu ce te jucai când erai mică? Bunny începu să râdă.

— Cred că nu te surprinde să auzi că jucăria mea favorită a fost un calculator. Nu se spune

oare că cei mai mulţi oameni, când îmbătrânesc trăiesc o a doua copilărie? Ei bine, tu mă ajuţi sa mi-o trăiesc pe prima. Cu trei luni în urmă, aş fi fost îngrozită dacă cineva mi-ar fi sugerat că o să mă comport aşa cum am făcut în seara asta, când am venit pe vas.

— Ei, să spunem că ai suferit o influenţă rea. Alec îşi puse mâna lui mare în scobitura taliei ei. Şi eu eram aici, ocupat cu treburile mele, încercând să fixez un pat, când ai apărut tu cu sacul plin de jucării şi alte cadouri. Ce ţi-a venit?

Încruntându-se gânditoare, ea îşi privea degetele jucând-se cu cârlionţii umezi de pe pieptul lui.

— Am dormit foarte puţin la Cleveland, tot gândindu-mă la atracţia magică dintre noi doi, la cât de diferite sunt ţelurile noastre în viaţă şi la faptul că probabil nu vom fi împreună pentru mult timp. Totul pare lipsit de speranţă.

— Da, încuviinţă Alec, nefericit. Să sper că ai găsit o soluţie?

— Nu, din nefericire. Şi am început să mă gândesc la Dwight şi Tess, cât de fericiţi sunt împreună, doar să se privească şi să se ţină de mână. Sunt sigură că nu-şi pun întrebarea dacă relaţia lo o să ţină sau nu, pur şi simplu se bucură de ea. Ei m-au făcut să realizez că mă înşel pe mine însămi, analizând fiecare lucru. Am hotărât să trăiesc clipa şi să las ca ziua de mâine să-şi aibă grijă de ea însăşi. Geniul a învăţat ceva de la trupa ta specială.

— Ei au o logică sănătoasă, care ne lipseşte nouă, în goana noastră de a şti cât mai multe. Alec îşi privea mâna urcând şi coborând în ritmul

respiraţiei ei, conştient de faptul că ea ajunsese la punctul în care avea încredere în el şi vorbea deschis, fără s-o mai intereseze trecutul lui. În faţa sincerităţii ei, nici el nu mai voia să rămână un străin. Inima i se strânse dureros, privind-o cât de frumoasă era. Înghiţi în sec, simţind cum mărul lui Adam se convulsionează.

— Pentru că -veni vorba de echipa specială, n-ar fi trebuit să te reped pentru că m-ai întrebat despre sora mea. Bunny îl mângâie pe gât.

— Nu-i nevoie să-mi spui, dacă îţi este greu să vorbeşti despre trecutul tău, iubitul meu.

— Dar simt nevoia să-ţi spun.

— Atunci, ascult. Întorcându-se pe spate, Alec rămase tăcut un timp, cuvintele nu reuşeau să iasă. Se ridică şi spuse, în sfârşit:

— Pare prostesc, dar nu pot vorbi despre asta decât îmbrăcat.

— Nu văd deloc de ce ar fi prostesc, zise Bunny, încetişor.La o adică, eu sunt maestră la îmbrăcat, îţi aminteşti?

— Corect. Eşti un adevărat talent. Ridicându-se în picioare, îşi puse slipul şi blugii, apoi tricoul zdrenţuit. Cu picioarele goale, se aşează pe podea lângă pat şi caută cheia mecanică. Alungându-şi orice emoţie din minte, cuvintele îşi făcură loc spre suprafaţă:

— Sora mea s-a născut când eu aveam cinci ani. Când a împlinit trei ani, devenise deja evident că este înapoiată mintal. Testele au arătat că este o boală congenitală, preluată din cromozomii tatălui meu. Jake este şi el genetic şi îmi aminteşte de ea.

— Ah, Alec, ce trist! îmbrăcându-se la rândul ei, Bunny se aşează lângă el, pe podea.

Încordându-şi muşchii, Alec forţă din nou cheia pe piuliţa înţepenită, bombănind, pentru că ajunsese la partea cea mai grea a povestirii.

— Tatăl meu era avocat şi absolvise Magna cum laude la Harvard. N-a putut să suporte ideea că, din punct de vedere genetic, avea defecte şi mai ales să fie confruntat, zi de zi, cu acest adevăr. Aşa că, atunci când aveam nouă ani, a plecat. Nu l-am revăzut niciodată.

— Vrei să spui că ţi-a întors spatele? Dar asta a fost o cruzime!

— Cred că dorea să pretindă că nimic nu se întâmplase. Fiind avocat, a aranjat astfel lucrurile încât mama să primească un suport financiar minim, care s-a dovedit insuficient, deoarece Carol avea şi alte probleme congenitale care necesitau tratament medical. Scoase o exclamaţie furioasă. Piuliţa cedase şi cheia îi scăpase din mână.La dracu'!

Fără să ridice privirea, a pus piuliţa la locul ei şi a strâns-o, apoi a continuat:

— În ciuda tuturor pronosticurilor, mama a reuşit să-i fie reatestată diploma de profesor, să prevină înfometarea noastră şi chiar să ne crească cu dragoste. Am iubit-o pe Carol şi mi-am luat în serios rolul de frate mai mare, bătându-mă cu ticăloşii care strigau: „*Toanta, toanta*”. Privi la Bunny şi îşi pipăi nasul spart şi cicatricea din bărbie. N-am câștigat toate bătăliile, după cum vezi.

Mutându-se la celălalt capăt al patului, introduse un şurub şi îl înşuruba. Ea îl urmă, îngenunche lângă el şi-i puse o mână pe umăr.

— Nici tu n-ai avut copilărie, nu-i aşa?

— Cel puţin eu am fost la Disneyland. O privi şi zâmbi crispat, apoi se uită în jos, căutând cheia. Când am început să lucrez la *Woodbox*, am avut mai mulţi bani şi situaţia a devenit mai uşoară. Carol a murit când eu aveam şaptesprezece ani.

Bunny îşi puse braţul după gâtul lui şi îşi culcă obrazul pe umărul bărbătesc.

— Ai iubit-o foarte mult, nu-i aşa? El încuviinţă.

— Când a murit, s-a stins o steluţă în lumea mea.

— Aşa că ai reaprins alta, cu echipa specială.

— Da, s-ar putea spune şi aşa. Alec împinse patul din lemn de tek la locul lui.

Bătrânul a murit de infarct acum cinci ani şi mi-a lăsat toate bunurile lui pământeşti, inclusiv casa şi Mustang-uL.Ea îi studie profilul răvăşit.

— Nu pare ca o palmă peste faţă, acest gest atât de târziu?

— Dar testamentul mi-a dat libertate financiară, aşa că m-am putut reconcentra asupra problemelor unei echipe de oameni înapoiaţi mintal, care de asemenea este o palmă peste faţă, nu crezi?

Alec îşi făcu de lucru cu o altă piuliţă, încercând să-şi adune curajul pentru a spune şi restul. Testele făcute au arătat că moştenise genele tatălui lui şi că ar putea să transmită defectul copiilor pe care îi va avea. În plus, l-au lăsat cu sentimentul că este pe jumătate bărbat, cu convingerea că singura lui şansă de fericire ar fi legătura cu o femeie dinamică, de carieră, ca Bunny, căreia nu-i pasă de copii şi nu-şi doreşte să fie mamă. Privindu-i faţa frumoasă, simţi că nu este sigur de ea pentru a-i dezvălui deficienţele

lui.

— Cred că... asta-i tot.

— Mă bucur că mi te-ai destăinuit, iubitule, spuse ea, zâmbindu-i tandru.Ai avut genul de copilărie care, de obicei, face dintr-un puşti un dur şi un derbedeu. În schimb, tu ai crescut bun şi plin de iubire, încât ţi-ai luat răspunderea echipei speciale.

— Nu sunt bun, îmi place să-i bat pe ticăloşi. Asta este chemarea mea în viaţă, în afară de a te corupe pe tine. Şi să construiesc o corabie de vis. Vrei să ţi-o arăt?

Bunny aprobă din cap, simţind că el îşi dorea să se îndepărteze de povestea atât de tristă pe care o spusese, fără pic de emoţie, ca şi când ar fi fost străin de ea.

— Mi-ar face plăcere. Alec lăsă cheia din mână şi se ridică în picioare. Afară era noapte, iar becul instalat să-i permită lucrul pe timpul nopţii era singura lumină.

Şi această lumină făcea să le danseze umbrele pe pereţii de lemn.

— În termeni marinăreşti, ferestrele unei nave se numesc hublouri, podeaua se numeşte talpa cabinei, iar uşa este tambuchi.

— O să trec toate aceste denumiri în banca mea de date, murmură ea, zâmbind amuzată.

— Sper, domnişoară Fletcher. Luând un felinar, Alec îşi începu explicaţiile: Aici vin încastrate masa şi scaunul, confecţionate dintr-o singură bucată, imediat vine bucătăria. Motorul se află în spatele acelui perete etanş şi în spatele celuilalt este prova-sau toaleta pentru cei neiniţiaţi. Cu ochii scăpărând, Bunny îşi ridică nasul aris-

tocratic.

— Nu-mi trebuie nici prova, nici toaleta de pe nava ta.

— Atunci, va trebui să faci pipi peste balustradă, spuse el, chicotind. Sau tu nu faci pipi?

— Nu-i treaba ta.

— Oricum, în colţul acela va fi masa navigatorului.

— Cine este navigatorul?

— Cine? Brusc, visul lui imposibil prinse conturul unei fantezii, în care el şi ea erau singuri pe nava lui frumoasă, navigând de la o insulă tropicală la alta şi iubindu-se. Zâmbi şmechereşte.

— Slujba este disponibilă pentru oricine îşi manifestă interesul. Punându-şi mâinile în şolduri, ea aruncă o privire cercetătoare în jur.

— N-am avut niciodată de-a face cu ambarcaţiunile. Ce înseamnă a naviga?

Alec încercă să se gândească ce minunat ar fi să câștige o femeie ca Bunny pentru navigaţie.

— Navigatorul foloseşte diagrame de curenţi, maşini, hărţi oceanografice, îşi trasează ruta şi potecile pe mare, citeşte stelele cu ajutorul instrumentelor şi face o groază de calcule. Adică, tot felul de lucruri pe care o femeie deşteaptă le poate învăţa din cărţi sau de la un marinar cu experienţă.

— Ah, ah! Şi când ai căpătat tu această experienţă?

Zâmbind cu nostalgie, el îşi trecu degetele prin păr.

— Unul din colegii mei de şcoală provenea dintr-o familie de marinari. Şi, în vacanţe, m-au luat

întotdeauna cu ei în excursiile pe ocean. Acolo, în largul oceanului, nimeni nu depindea de mine şi m-am simţit, pentru prima dată, tânăr şi liber. Aşa că am construit acest șlep pentru mine, cu gândul să-mi recapăt libertatea. Îşi răsuci colţul mustăţii. Şi acest vis m-a ajutat să trec prin toate problemele de la *Woodbox*.

— Ah, aproape am uitat! exclamă Bunny, apucându-l de braţ. Pentru că a venit vorba de *Woodbox*, cu minunile trăite aici, nu ţi-am spus veştile bune.

Alec naviga încă în visul lui.

— Veşti?

— Din Cleveland! Expertul tău în Public Relations i-a convins pe cei de la Piceroad să expună produsele de la *Woodbox* în toate magazinele lor de desfacere. Asta este cu adevărat o piaţă mare, domnule Golightly. Până acum aţi vândut numai pe Coasta de Vest, dar *Piceroad* are sute şi sute de magazine, de la un capăt la altul al ţării.

— Da, asta-i într-adevăr o afacere mare, spuse el, întunecat. Dar nu putem asambla mii de produse când nu ştim dacă vom mai exista după două luni. Nu sunt deloc sigur că putem să strângem suma necesară primei plăţi, până la termenul limită.

— Dragul meu, nu vezi întregul tablou. Bunny îşi încolăci strâns braţele după gâtul lui. Cu un contract de lucru aşa de solid, vom putea împrumuta banii necesari.

El se gândi o clipă, apoi respiră adânc.

— După toate, se întrezăreşte puţină lumină la capătul tunelului, nu?

— Aşa se pare, domnule Golightly, şi nu m-am mai simţit atât de bucuroasă să închei o astfel de afacere de nu ştiu când! zise ea, apoi zâmbi, în timp ce ochii ei albaştri se aprinseră de pasiune. Exceptând, bineînţeles, plimbarea mea prin magazinul de jucării, dar acesta din urmă nu se poate compara cu nimic.

— Absolut adevărat, prinţesă! spuse Alec, ochii lui întorcându-i pasiunea. Din întâmplare, am o sticlă de şampanie în frigider, ca să toastăm pentru acest început bun. Hai să închinăm un pahar.

— Mi-ar plăcea, dar nu ştiu dacă trebuie, spuse ea, în timp ce urca scara spre punte.

Îţi aminteşti ce s-a întâmplat ultima dată când am toastat?

— Noaptea aceea a rămas gravată în memoria mea, spuse Alec, cu ochii la fesele rotunde ce se conturau sub şort. Te previn că nu mai am de gând să mai fac pe sfântul dacă te îmbeţi din nou. Ieşind în aerul nopţii, Bunny privi în jos prin tambuchi, râzând.

— De fapt, nu îmi plac deloc sfinţii.

Era aproape ora nouă dimineaţa când Bunny se urcă pe bicicletă, dar nu-i păsa de oră. Plutind pe un nor mai argintiu decât cei de pe cer, nu prea lua în seamă peisajul din jur care o încântase în fiecare dimineaţă. Cântecul păsărilor, parfumul randafirilor şi splendoarea fluviului ajungeau, cu greu la ea. Mintea şi sufletul îi erau pline de naginea lui Alec, de trupul lui lipit de al ei, de faţa și râsul lui, de toată bucuria lumii. Strecurându-şi bicicleta de curse prin traficul intens de la acea oră, simţea nevoia să zâmbească şi să-i salute pe

toţi conducătorii auto pe lângă care trecea. Se părea că femeia prizonieră îşi sfărâmase lanţurile şi încerca un sentiment magnific de libertate.

La *Woodbox,* Alec îi lăsase un mesaj prin care îi spunea că va fi plecat toată ziua, ca să vorbească cu bancherii despre împrumut. După ce îşi schimbă costumul supraelastic, Bunny se îndreptă spre secţia de ambalare pentru a-i saluta pe cei din echipa specială. Această vizită devenise obiceiul ei de dimineaţă, acum că Alec era aşa de ocupat cu problemele manageriale.

Când intră în sala de asamblare, Tess şi Dwight erau deja în aşteptare, nerăbdători să aibă o discuţie particulară cu ea. Cu ochii strălucitori şi plini de speranţă, o întrebară pe Bunny dacă ea crede că se pot căsători ca toţi oamenii.

Luată complet prin surprindere, nu le-a putut răspunde pe loc.

Îşi continuă inspecţia, oferind fiecărei persoane un cuvânt sau o mângâiere.

Iubirea sinceră şi încrederea pe care le citea pe feţele lor o făcură să înţeleagă exact de ce Alec se simţea obligat să le facă viaţa sigură.

În timp ce se întorcea la biroul ei, Bunny plutea din nou pe norul ei fermecat.

Trecu pe lângă Nan doar zâmbindu-i în chip de salut şi se aşeza la biroul pe care şi-l amenajase singură, în fata computerului. Îşi scoase ochelarii şi privi languros în gol.Pe ecranul întunecat al computerului apari o clipă imaginea lui Alec, făcând dragoste cu ea. Abia o luă în seamă pe colega ei de birou care îi puse ceaşca cu cafea în faţă şi i se adresă:

— Eşti bolnavă sau s-a întâmplat ceva?

— Poftim?

— Mă întreb dacă să chem un doctor sau nu.

— Cum? Bunny privi la bluza tricotată care abia cuprindea corpul deformat al lui Nan. Cine are nevoie de doctor? Nu cumva ai...?

— Nu eu, tu! N-am văzut niciodată pe cineva atât de năuc ca tine şi nici nu te-am văzut până acum îmbrăcată aşa. Ce a intrat în tine?

— Ce a intrat în mine? Pete roşii îi apăruseră în obraji înainte să realizeze că nu era o aluzie, ci doar o figură de stil. Avea febră, categoric, dar nu pentru că era bolnavă. Hainele mele? îşi privi blugii albi, bluza albastră de bumbac şi sandalele.

Am făcut cumpărături la Cleveland şi mi-am cumpărat lucruri de gata, pentru prima oară în viaţa mea. Am vrut să par mai abordabilă. Vreau să spun că toată lumea de aici este atât de neceremonioasă încât... Ei bine, înţelegi.

— Hâmm, hâmm, murmură Nan, cunoscătoare.

— Mai bine mă apuc de lucru, spuse Bunny, prudent, nevrând ca „afacerea" ei să facă înconjurul fabricii. De data aceasta nici computerul nu reuşi să-i distragă gândurile. Alec le domina. Declarase că oamenii nu pot avea decât momente de fericire, ; dar ea îşi dorea mai mult. Luni, ani, pentru totdeauna. Căsătorie? Din nefericire, se gândi la Dwight şi Tess şi se întrebă dacă ea şi Alec ar putea forma o echipă pe termen lung. El era managerul acum, dar niciodată nu va putea fi egalul ei ca experienţă, instruire şi potenţial de carieră Nu-i păsa de lucruri ca „poziţie" şi „statut sociar dar se părea că bărbaţii au nevoie să domine.

De câteva ori, în viaţa ei, fusese părăsită şi

suferise din cauza acestui orgoliu masculin, şi totul culminase cu Nick. Sentimentele ei pentru Alec erau mult mai intense. N-ar putea suporta să-i vadă că, odată trecut focul primei pasiuni, îi ia în nume de rău capacităţile ei şi îi întoarce spatele.Ar fi dispusă să facă orice ca acest lucru să nu se întâmple. Dar ce era acest „orice”?

Sărind în picioare, Bunny începu să măsoare biroul, oprindu-se în faţa lui Nan şi privind fotografiile de familie, aşezate pe masă; inclusiv cea a unui soţ cu o figură rotundă şi zâmbitoare. Nedorind să-şi dezvăluie dilema, aborda subiectul lateral:

— Căsătoria trebuie să fie un lucru tare complicat, dacă judecăm după câte se termină cu un divorţ. Nan se lăsă pe spătarul scaunului, ridicându-şi întrebător sprâncenele.

— Nu pot dezbate această problemă.

— Dacă nu vrei să-mi răspunzi, spune-mi să-mi văd de treaba mea. Dar cum reuşeşti să-i faci pe ai tăi fericiţi? Nu sunt probleme că soţul tău este plătit cu ora, iar tu ai o poziţie socială mai bună şi câștigi mai mulţi bani?

— Dragă, ai deschis o cutie cu mulţi drăcuşori. Chuck este un bărbat sută la sută şi crede că locul femeii este la cratiţă. Dar nu ne putem descurca fără salariul meu. Şi asta creează probleme, bineînţeles.

— De asta mi-era teamă, murmură Bunny. Şi cum te descurci?

— Tot ce fac este ca acasă să fiu numai femeie, din respect pentru sentimentele lui. Dar chiar şi aşa, am avea probleme mari dacă n-am vorbi deschis şi sincer despre sentimentele noastre şi n-

am avea simţul umorului, când unele probleme nu pot fi rezolvate.

— Înţeleg. Bunny puse fotografia la loc şi se întoarse la locul ei, făcând balonaşe de

Gumă şi jucându-se cu pixul. După un timp, se trezi mărturisind:

— Principala mea problemă este că n-am învăţat niciodată să fiu femeie. Şi niciunul dintre noi nu prea ştie să discute deschis şi sincer. Amintindu-şi că trebuia să menţină discuţia la modul impersonal, adăugă repede: Totul este teoretic, se înţelege.

— Ah, da, bincânţeles, aprobă Nan, modificându-şi poziţia pe spaun. Dar, dragă, faci din ţânţar armăsar. A fi deschisă şi sinceră înseamnă să vorbeşti, iar a fi femeie înseamnă să hrăneşti instinctele primare ale bărbatului tău: sex, slujba, stomacul şi mâinile. Răsucind pixul în mână, Bunny încercă să-şi imagineze figura lui Alec, în cazul în care ea s-ar transforma într-o astfel de femeie. Oare ar reuşi? O privi din nou pe Nan.

— Doar teoretic, reţine, cred că mă pricep la sex, dar nu ştiu nimic despre corăbii şi sunt sigură că nu pot găti.

— Ei, asta-i acum, sunt tone de cărţi despre bărci şi de două ori mai multe despre arta culinară. Sunt foarte sigură ca eşti suficient de deşteaptă ca să citeşti şi să pui în aplicare o reţetă. Nan zâmbi cu timiditate. Teoretic vorbind, salariaţii se amuză aşteptând să-l vadă pe fluturaşul de Alec pus la ham. Deja se fac pariuri la cât timp va avea nevoie să te prindă în plasă. Dă-le ceva amuzant, la care să se gândească în aceste vremuri grele. Bunny aruncă pixul şi începu

să râdă.

— Minunat, exact de ce aveam nevoie! Pentru că nu pot sta locului şi nu pot lucra, mai bine mă duc să caut o librărie. Bine dispusă, Bunny îşi puse din nou costumul supraelastic şi, încălecând pe bicicletă, dispăru în căutarea unei cărţi de bucate. După ce a studiat cu seriozitate meniul ales, s-a oprit de câteva ori în drumul spre căsuţă. Despachetând cumpărăturile în bucătăria cochetă, îmbogăţită cu splendide vase de aramă atârnate pe pereţi, şi împodobită cu violete africane pe pervazul ferestrei, Bunny se apucă să creeze o seară specială pentru bărbatul ei.

CAPITOLUL 10

Alex se întoarse la *Woodbox* cu veşti bune, după expediţia lui pe la bănci. S-a simţit dezamăgit şi surprins să descopere că Bunny părăsise fabrica şi plecase acasă, înainte de prânz. Împătimită cu munca cum o ştia, acest fapt, fără precedent, îl nelinişti. Spera să nu fie bolnavă. Alungă din minte gândul că poate începuse să regrete că făcuse dragoste cu el şi acum voia să-l evite, i-ar fi zdrobit inima, pentru că, într-o singură zi dumnezeiască, ea devenise vitală pentru exis-tenţa lui. A trebuit să-şi înfrâneze îngrijorarea, până după ora optsprezece, când, în sfârşit, şi-a terminat toate treburile. Grăbindu-se spre casă, în *Mustang-ul* lui roşu, răsuflă uşurat când văzu bicicleta lui Bunny rezemată de cabană. Maşina ei era în garaj, dovadă că nu împachetase şi nu plecase. Inima aproape îi sări din piept de fericire când ea apăru în uşă, să-l întâmpine.

— De ce ai plecat de la birou? îi strigă. Eşti

bolnavă?

— Nu, am venit acasă să-mi aştept domnul şi stăpânul, îi răspunse, zâmbind maliţios.

— Dar plecarea asta, în mijlocul dimineţii, nu ţi se potriveşte deloc.

— Hotărăşte-te, iubitule. Îţi reamintesc că m-ai criticat, cu puţin timp în urmă, că muncesc prea mult, iar acum mă critici că mi-am permis puţin timp liber.

— Ei bine, domnişoară Bernice Fletcher, nu-mi amintesc să-mi fi urmat vreodată instrucţiunile, fără luptă.

— Am întors o nouă pagină, spuse ea, apoi adăugă: Şi nu-mi mai spune Bernice.

Deşi se părea că acest lucru n-o mai deranja, începea să se simtă ca o Bernice.

— Bunny, Bunny, Bunny, scanda el, punând piciorul pe prima treaptă de la intrare.

O briză uşoară de la apus îi înfăşură fusta scurtă, vaporoasă şi galbenă, în jurul coapselor, şi îi flutură dantela bluzei care îi lăsa umerii goi. Părul îi era încă ud şi încreţit de la duş, strâns în coadă de cal. Nici urmă de ochelari sau gumă do mestecat. Înregistrând toate aceste detalii, dintr-o singură privire, Alec se simţi stingherit, fără să ştie de ce.

— Îmi place să te văd atât de ispititoare şi bună de luat în braţe, dar ce s-a întâmplat cu -hainele tale impresionante?

— Am hotărât să-mi creez o nouă imagine, domnule Uşuratic, spuse, încântată să vadă cum complotul pus la cale îl nedumerea şi îl zăpăcea.

— De ce ai nevoie de o nouă imagine? Ea îşi desfăcu larg braţele.

— De ce nu urci să afli?

— Plăcerea e de partea mea, prinţesă. Urcând treptele, Alec o luă în braţe şi o sărută.

Nu poţi să-ţi imaginezi cât de mult mi-ai lipsit toată ziua.

— Şi tu mi-ai lipsit, iubitule. Îşi încolăci braţele după gâtul lui. De-asta am şi plecat de la birou, pentru că nu reuşeam să fac nimic, decât să mă gândesc la tine.

Uitându-se la faţa ei, care era chiar mai frumoasă fără machiaj, el murmură:

— Îmi place să vin acasă şi să fiu primit astfel, dar niciodată nu m-am imaginat în postura de domn şi stăpân al unui cămin.

— Dar arăţi incredibil de autoritar, spuse Bunny, retrăgându-se puţin pentru a-i mângâia mânecile costumului gri-închis. — Cămaşa albastră şi pentru a-i strânge nodui cravatei argintii. Se vede şi din hotărârea de pe faţa ta, arăţi ca un magnat care încheie tranzacţii importante.

— Din nefericire, asta şi fac, spuse, zâmbind strâmb.

Woodbox e pe cale să devină un alergător de curse, chiar dacă în miniatură.

— Dă-i înainte, se vede că îţi place să manevrezi şi negocieziÂi atinse cu degetul faţa cu trăsături dure și hotărâte. Pot să-ţi citesc pe figură cu uşurinţa cu care citesc un raport trimestrial

— Nu te arăta prea deşteaptă cu domnul şi stăpânul tău, spuse, zâmbind triumfător.

Magnatul amabil, care îţi este vecin, a convins o bancă să ne împrumute fără dobândă, dacă putem strânge jumătate din suma ce trebuie s-o plătim la început cu bani gheaţă. Cerşim, împrumutăm sau

furăm, dar trebuie s-o facem.

— E minunat, dragule.

— Poţi s-o mai spui! Evenimentul se cere sărbătorit, doamnă. Aşa că, înapoi la hainele tale de înaltă clasă. Vom ieşi în oraş să mâncăm şi să bem şampanie.

Bunny începu să râdă, încântată că planul şi surpriza ei se potriviseră atât de bine.

— Nu-i nevoie să ieşim la restaurant ca să sărbătorim, am totul pregătit în cuptor şi toastul stă la rece în frigider-nu e şampanie, doar un vin alb excelent. Intră deci în casă, tu domnul şi stăpânul acestor locuri.

— Ai gătit? Râse pentru a-şi ascunde neliniştea care luase locul stingherelii de la început. Şi ce ai pregătit? Cartofi prăjiţi? Zâmbetul lui Bunny se stinse. Nu asta era reacţia la care se aşteptase. Încrucișându-şi braţele pe piept, bătu din picior.

— Ai de gând să faci acelaşi tapaj ca atunci când n-ai crezut că sunt în stare să fac singură curăţenie?

— Nu, nu, am învăţat lecţia, spuse Alec, repede, ridicând mâinile în semn de predare.

Doar că ideea de a te vedea trebăluind, pe lângă un cuptor încins, a fost o surpriză, atâta tot. În rest, am cea mai bună părere despre talentele tale.

— Ei bine, aş vrea să cred asta. Siguranţa lui Bunny era simplă bravadă pentru că acum, când el o ironizase, începea să se îndoiască de calitatea preparatelor ei.

Întorcându-i spatele, deschise uşa. Hotărăşte-te! Intră, dacă vrei.

— Vreau, prinţesă, crede-mă, vreau. Alec nu mai

fusese în căsuţă din ziua când Bunny făcuse curăţenie generală. Neliniştea i se amplifică văzând îmbunătăţirile aduse interiorului, toate în stilul popular din zonă. Apăruseră perne brodate, o cuvertură cu păr lung, pe sofa, perniţe din in, pe balansoar, şi tablouri florale, pe perete. Perdelele albe şi vaporoase erau strânse pe părţile laterale ale ferestrelor.

În bucătărie, masa era acoperită cu o faţă de masă albastră, pe care erau puse şerveţele asortate, albastre cu cercuri florale albe, şi lumânări. În aer se simţea un miros delicios. Îi plăcea teribil cum arăta căsuţa, ca un cămin adevărat, dar firescul cu care Bunny trecuse la viaţa domestică era mortal de îngrijorător. Mai întâi, curăţenia, acum, gătitul; următorul pas logic nu ar fi dorinţa de a vedea câțiva copii agățându-i-se de fustă? Inima i se strânse dureros când o văzu că-şi pune un şorţ alb. Neliniştea îl făcu să vorbească tăios:

— Un şorţ! Ce ţi-a venit? Degetele ei îngheţară pe nodul ce încerca să-l facă la spate.

— Şi ce este aşa deosebit la un şorţ de bucătărie? întrebă ea, în defensivă, rănită dar şi nedumerită de reacţia lui negativă.

— Nu pot să înţeleg obsesia ta pentru dereticat şi gătit. Descheindu-şi haina şi vesta, el îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor. Te porţi ca şi când ai pune la cale ceva. Lui Bunny îi trecu prin minte că, în fond, el se purta ca un fluşturatic, A căruia îi era teamă că a fost prins în capcană. Încercă să-şi reia vechea ei imagine glacială, de protecţie, dar îi era dificil, îmbrăcată cum era, ca pentru o întâlnire de dragoste. Drept pentru care

îşi puse ochelarii ce îi lăsase pe cartea de bucate.

— Nu mi-am dat seama că a pregăti masa pentru un bărbat care-mi place, se cheamă obsesie. Vocea îi suna aspru, iar ochii îi deveniră de gheaţă. Cel puţin am crezut că-mi place, până acum câteva minute.

— Nu, n-am vrut să spun asta. M-am exprim greşit. Din cauza şorţului. Vreau să spun că prea multe talente ca să te iroseşti în bucătărie.

— Hai să vorbim deschis. Vrei să spui că pe: pentru tine e firesc să-ţi construieşti o navă, să visezi că pleci departe, pe ocean, când viaţa devine de nesuportat, dar eu să fiu o femeie de carieră, în fiecare minut, o femeie care să nu aibă timp pentru o comportare normală? Privind în jur la bucătăria micuţă, se întrebă de ce micul plan prostesc eşuase aşa de lamentabil. Umerii i se lăsară ca şi când toată greutatea lumii ar fi apăsat pe ei. Am obosit să tot fiu în lumina reflectoarelor şi să corespund unei anumite imagini, ca tu şi George să vă vedeţi visurile devenind realitate. Gemând, Alec îşi scoase mâinile din buzunare şi le trecu peste faţă.

— Oh, Doamne, ai dreptate, m-am comportat ca tatăl tău! îmi pare atât de rău, iubita mea.Ai dreptate, te-am împins în colţul ringului din motive personale şi egoiste.

Bunny îl privi câteva clipe.

— Nu, tu ai dreptate, e o prostie să pretind a fi ceva ce nu sunt. Un şorţ trebuie că arată caraghios pe mine. Îşi duse mâinile la spate şi desfăcu nodul. Şi nu te mai scuza, fiecare din noi a avut motivele lui egoiste de a se lăsa antrenat în această poveste de dragoste. Alec o luă în braţe şi

îi înodă la loc şorţul.

— Îmi place cum îţi stă cu şorţul, Bunny. Îmi place cum ai aranjat casa şi îmi place mirosul acesta, indiferent de ce se află în cuptor. M-am purtat ca un neisprăvit, pentru că mi-e teamă că n-am să corespund... visurilor tale.Pe faţa lui apărură broboane de sudoare şi un amestec de emoţii: teamă, dorinţă şi, da, iubire pentru ea. Bunny îi înconjură gâtul cu braţele.

— Iubitule, eşti aşa de încuiat! Visul meu este ca tu să-mi împărtăşeşti visul.

Ţinându-şi respiraţia, Alec îi închise gura cu o sărutare, apoi îşi ridică capul.

— M-ai făcut foarte, foarte fericit, dragostea mea.

— Mă bucur, domnule Fluşturatic, spuse ea, zâmbind. Sper, de asemenea, că eşti şi foarte, foarte flămând, pentru că masa este gata. Şi chiar dacă nu garantez rezultatele, ar fi păcat ca atâta muncă să se irosească.Ai destul curaj să încerci?

— Până acum s-ar fi cuvenit să ştii că mâncarea mă interesează foarte mult, spuse Alec, ridicându-şi nasul ca să adulmece, Şi ca o părere de cunoscător în materie, acest miros delicios vine de la nişte cartofi prăjiţi. Râzând uşurată, deoarece criza, chiar dacă nu trecuse, fusese pusă sub control, ea scoase o sticlă din frigider.

— Acum, Alec, încetează să mai faci pe grozavul şi toarnă vinul. E timpul să toastăm.

— Corect. Deschise sticla şi turnă vinul, apoi îi întinse un pahar şi îl ridică pe al lui. Pentru noi şi pentru clipa de faţă. Ciocnindu-şi paharul de al lui, Bunny sorbi o înghiţitură. Se gândi că încercarea ei de a fi o femeie completă se soldase cu un fiasco

şi se întrebă dacă pentru ei doi exista un mâine.

— Minutele din urmă au arătat cât de greu ne este să fim deschişi şi sinceri unul cu altul. Suntem încă nişte străini, când e vorba să ne înţelegem unul pe celălalt.

Alec se încruntă îngrozitor.

— Totuşi, se pare că am făcut câțiva paşi înainte spre a ne înţelege pe noi înşine, dacă nu unul pe celălalt. Cel puţin eu mi-am dat seama că nu este corect să-ţi impun visurile mele.

— Şi eu am încercat să manipulez lucrurile, dar numai pentru că suntem atât de diferiţi, iar ţelurile noastre în viaţă se află la poli opuşi. Jucându-se cu piciorul paharului, râse uşor. Cazul nostru nu pare la fel de lipsit de speranţă ca situaţia lui Tess şi Dwight. Când m-am dus azi-dimineaţă la secţia de ambalare, amândoi m-au întrebat ce cred despre ideea lor de a se căsători. Le este teamă să discute problema cu familiile lor. Alec meditase îndelung asupra propriilor lui dorinţi privitoare la căsătorie, aşa că ideea îl făcu să ridice din sprâncene.

— Şi ce le-ai răspus? Bunny îi dărui un zâmbet de scuză.

— Să te întrebe pe tine.

— Mulţumesc mult! spuse, apoi dădu din cap. O să vorbesc cu părinţii lor să văd care le este părerea. Sorbindu-şi vinul, ea îi privea faţa senzuală şi trupul viril.

— Ştiu că sunt foarte îndrăgostiţi, dar nu cred că simt la fel... cum să spun... simt ceea ce facem noi.

— Numai mintea le este limitată, celelalte sisteme le funcţionează chiar minunat, spuse Alec,

punându-şi haina şi vesta pe spătarul unui scaun.

Dar pentru doi oameni, cu capacităţi limitate ca ale lor, nu va fi uşor să-şi facă o viaţă împreună. Bunny luă un castron cu salată din frigider şi îl puse pe masă, gândindu-se cât de drăgăstos se purtaseră Tess şi Dwight unul cu celălalt, de dimineaţă, apoi la căsnicia lui Nan.

— Se pare că pentru nimeni nu este uşor.

— Cred că ai dreptate, prinţesă. Alec se aşeză pe scaun, picior peste picior, şi se aventură pe o cărare personală. Te-ai gândit vreodată să te căsătoreşti?

Un zâmbet strâmb arcui buzele lui Bunny. După felul în care el reacţionase la eforturile ei, nu părea să-i spună că plănuise această cină, gândindu-se la căsătorie.

— Nu ştiu. M-am gândit întotdeauna că nu sunt bine pregătită pentru căsătorie. Dar tu?

— Eu sunt chiar mai puţin bine pregătit pentru căsătorie decât tine, având în vedere toate aspectele. Rezemându-se de spătar, îşi plimbă un deget pe buza paharului.

Dar să trăieşti cu un bărbat?

— Cine nu se gândeşte la astfel de lucruri? Punându-şi mănuşi, Bunny scoase o cratiţă din cuptor şi o puse pe masă, aruncându-i o privire. De ce întrebi?

Respirând adânc, Alec plonjă cu capul înainte.

— Odată, de mult, am dus-o pe frumoasa mea, ca pe Frumoasa din Pădurea Adormită, într-o cameră de hotel şi de atunci am visat s-o aduc în castelul meu şi s-o sărut în fiecare dimineaţă, la trezire. Inima lui Bunny făcu un salt.

— Este o invitaţie? El se mişcă, jenat.

— Un fel de. Da. După ce se gândi o clipă, ea i se aşeză în poală şi îi încolăci gâtul cu braţele.

— Castelul tău este foarte tentant, iubitule, dar Frumoasa Adormită abia a descoperit cine este cu adevărat într-o căsuţă ca un turn de fildeş. De ce să nu lăsăm lucrurile aşa cum sunt, pentru moment, cu menţiunea că prinţul poate veni să ne viziteze. Adesea. Alec îşi puse o mână pe ceafa ei şi o apropie pentru un sărut.

— Te avertizez, eu nu sunt omul să renunţ. O să muncesc ca un ocnaş, dar tot a mea vei fi.

— Aş fi dezamăgită dacă n-ai face-o. Zâmbi şi îl sărută la rândul ei. Dar pentru că ai de gând să munceşti din greu, trebuie să mănânci şi să-ţi întreţii forţele.

Ridicându-se, Bunny mai aduse două crătiţi din cuptor şi le puse pe masă.

Ridicând capacele, servi salată de spanac, piept de pui glasat cu portocale, sufleu de caşcaval şi pilaf de orez. Aşezându-se, spuse nervoasă:

— Acesta este momentul adevărului.

— Totul arată interesant, spuse Alec, precaut, şi începu să mănânce. Bunny îl privea cu atenţie. Dacă doar o să pretindă că-i place, expresia feţii o să-l dea de gol.

Numai că faţa lui a fost în deplin acord cu spusele:

— Adevărul este că nu m-am aşteptat la o mâncare adevărată. E delicios!

Ea râse cu timiditate.

— Pentru Dumnezeu, chiar ai crezut că o să-ţi dau cartofi prăjiţi?

— Mi-ai fi dat prilejul să te ironizez. Spre delectarea lui Bunny, el termină primul fel şi, cu

entuziasm, îl începu pe al doilea. Bunny începu şi ea să mănânce cu poftă, simţindu-se uşurată şi mândră. În timpul mesei, au vorbit şi au râs, trecând în revistă ce le place şi ce nu le place să mănânce. După ce Alec termină de mâncat şi îşi şterse gura cu şeveţelul albastru, ea spuse timidă:

— Am menţionat oare că toate reţetele de astăzi le-am luat dintr-o carte de bucate pentru începători, specializată în meniuri pentru întreţinerea sănătăţii? Totul are un conţinut scăzut în grăsimi.

— Am ştiut! exclamă el, râzând.Ai vrut să mă pedepseşti.Ai vrut să pompezi sănătate în mine, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Ea îşi puse coatele pe masă, zâmbind. Vreau să fiu sigură că vei rămâne în forma minunată pe care ai demonstrat-o ieri.

— E adevărat? Alec îşi puse şi el coatele pe masă, în timp ce privirea caldă a ochilor lui verzi îi mângâia sânii ce se ghiceau prin bluza vaporoasă, întrucât te preocupă sănătatea trupului meu, ai pregătit şi un desert la fel de sănătos, ca să nu îngraşe?

— Există un gen de desert, foarte dulce, care nu îngraşă şi care îmi place foarte mult, zise Bunny, privindu-i umerii puternici şi mâinile îndemânatice. Şi numai gândindu-mă la el sjmt cum toate celulele din corpul meu intră în alertă.

— Ce coincidenţă! Anumite celule specializate din corpul meu au devenit rigide din cauza alertei. Zâmbi şi se mişcă fără astâmpăr. Spălăm vasele acum şi apoi gustăm desertul acela minunat?

— Vasele pot aştepta, murmură ea. Alec îşi plimbă un deget pe buza ei inferioară.

— Ai citit ceva uşor, ca poveştile, în copilăria ta? Bunny îi prinse vârful degetului între dinţi.

— Mi-am petrecut multe ore în biblioteci, citind toate părţile de poveşti pe care le-am găsit.

— Ăsta-i cel mai promiţător lucru pe care îl aflu despre tine. Degetul lui alunecă mai jos, conturându-i decolteul bluzei. Atunci, trebuie să ai o poveste favorită.

— Cea mai recentă este Frumoasa din Pădurea Adormită, spuse, cu o voce răguşită.

Dar îmi place orice poveste în care există un Prinţ Fermecat.

Drept aşa ceva te consider din momentul în care mi-ai apreciat talentele culinare. Râzând, Alec se ridică în picioare şi o trase la el, apoi îi gustă buzele şi o sărută mărunt pe toată faţa, mângâindu-i obrajii cu mustaţa.

— Poate că ai sărutat o broască şi n-ai observat că nu s-a întâmplat nicio schimbare.

— Un prinţ rămâne un prinţ, indiferent ce nume poartă, domnule Fluşturatic, şopti Bunny, privindu-i faţa dură şi pasionată. Care este plăcerea ta?

Vocea lui Alec devenise mângâietoare, iar ochii lui, de un verde tropical, ardeau ca o flacără.

— Simt o dorinţă fierbinte să joc rolul Lupului cel Rău.

— Vai, dorinţa ta mă face să tremur din tot corpul. Bunny râse răguşit. Scufiţa Roşie are un coş cu bunătăţi pe care abia aşteaptă să le împartă cu cineva.

A doua zi de dimineaţă, când sună ceasul, Bunny se trezi şi apăsă butonul soneriei, înainte să-şi dea

seama că, în pat cu ea, se afla un bărbat gol. Şi ea era goală. Ridicându-se într-un cot, ea privi în jos la Alec. În somn, arăta foarte tânăr şi lipsit de apărare, cu buzele întredeschise şi genele lungi şi negre aruncând umbre pe obraji.In acelaşi timp, era şi un mascul superb, aşa cum i se dezvăluia în faţa ochilor ei, cu cearceaful alunecat până la talie, dezvelindu-i pieptul acoperit de păr cârlionţat. Muşchii puternici se reliefau pe braţele cu care îşi acoperea faţa. Nimic din ce trăise până acum nu se compara cu fericirea ce o simţea de a-l avea în viaţa ei. Refuza să asculte vocea aceea micuţă din mintea ei, care îi spunea că nimic nu e real. Nu era oare timpul să trăiască şi ea un vis? Viaţa ei fusese prea dirijată şi prea logică până în acest punct. Nicio bucurie. Bunny îl sărută uşor pe buze.

— Scoală-te şi zâmbeşte la soare, leneşule. E timpul să mergi la slujbă. Alec deschise ochii şi privi în sus la ea. Iubirea profundă ce se citea în ei, îi încălzi inima.

— 'mneaţa, frumoasă doamnă, murmură el, întinzându-şi braţele şi cuprinzându-i faţa în mâini. Visez sau este adevărat că te afli aici în pat cu mine?

— Dacă e un vis, sper să nu mă trezesc niciodată. Un zâmbet îi arcui mustaţa şi Alec o trase spre el pentru un sărut.

— Noaptea trecută a fost cea mai frumoasă din viaţa mea, iubito.

— Şi pentru mine la fel, dragostea mea. Bunny îşi cuibări faţa pe umărul lui, jucându-se cu degetele prin părul de pe piept. Care era numele Frumoasei din Pădurea Adormită? Aurora? Prin

iubirea ta, ai trezit-o la viaţă, ai făcut-o bună şi pregătită să guste clipele magice.

— Aş fi vrut ca noaptea trecută să nu se sfârşească niciodată.

Amândoi tresăriră când ceasul sună pentru a doua oară. Bunny se desprinse din îmbrăţişare pentru a-l opri. Alec îşi privi ceasul şi mormăi:

— Ce-ai spune ca data viitoare, când vei dori o clipă magică, să nu fim nevoiţi să ne sculăm ca să mergem la muncă? Mâna lui Alec îi mângâie coapsa, apoi sânii şi se strecură sub cearceaf pentru a-i excita restul corpului.

— Nu este păcat că nu avem mai mult timp să aflăm dacă lupul mai are puterea să fie mare şi rău, după ce toată noaptea s-a înfruptat din bunătăți?

Cuprinsă de febra dorinţei, Bunny râse şi atinse cu degetul ţăruşul care ridica cearceaful ca pe un cort.

— De unde stau eu, lupul arată uimitor de mare şi de rău. Şi pentru că tu eşti bossul nu trebuie să dai explicaţii de ce vii mai târziu la slujbă. Ridicându-şi buza superioară pentru a-şi arăta dinţii, mârâi.

— Hai să mai aruncăm o privire bunătăţilor acelea, Scufiţă Roşie.

Întorcându-se pe o parte, Alec îi luă buzele, îşi strecură limba printre dinţii ei, gustând-o. Se ridică în genunchi şi îi sărută sfârcurile sinilor, muşcându-le uşor, mângâindu-i pielea cu mustaţa.

— Iubeşte-mă, Fluşturaticule, suspină Bunny, în timp ce mâinile ei nesăţioase îi explorau trupul viguros, latră-mă din nou.

— Da, te vreau, prinţesă, murmură el, răguşit.

Uniţi într-un singur trup, se supuseră ritualului străvechi, până când Bunny simţi nevoia disperată de a se elibera. În final, agățându-se de braţele lui, scoase un strigăt de extaz când atinse punctul culminant. Câteva clipe mai târziu, Alec gemu şi se cutremură în momentul când se eliberă şi el. Încet, tandru, se ridică într-un cot şi îi zâmbi cu ochii plini de mirare.

— Frumoasă doamnă, eşti un miracol. Te vreau în braţele mele şi mâine şi în toate zilele ce vor urma. Bunny îi puse un deget pe buze.

— Sst, să nu ne gândim la ziua de mâine. Să gustăm fiecare clipă frumoasă.

El îi sărută vârfurile degetelor.

— Dar după noaptea care a trecut, mă voi simţi îngrozitor de singur în castelul meu. Bunny se gândi un moment, apoi zâmbi.

— Trebuie să admit că a fost minunat să fiu trezită cu o sărutare în această dimineaţă.

— Dacă îmi amintesc bine, de data asta prinţesa l-a trezit cu o sărutare pe prinţ, iubito, murmură Alec, cu o voce plină de iubire.

— Este vreo diferenţă?

— Nu. Îi atinse vârful nasului cu degetul.

— Perfect, pentru că mă gândesc că mi-ar plăcea ca prinţul să doarmă, în fiecare noapte, în turnul meu de fildeş.

— Grozavă idee, prinţesă. O strânse în braţe şi o sărută. De ce te-ai răzgândit? Noaptea trecută mi-ai refuzat invitaţia.

— Ştiu, dar mutarea în casa cea mare înseamnă viaţa reală, spuse ea, gânditoare.Pe când această căsuţă, turnul meu de fildeş, este locul perfect pentru puţină fantezie.

Ce părere ai?

— Cred că ai perfectă dreptate. Alec îşi ascunse faţa în părul ei, râzând prosteşte de atâta fericire. După câteva clipe îi şopti: Te iubesc, Frumoaso cu Scufiţă Roşie.

Inima lui Bunny tresări de fericire, auzindu-l mărturisirea, chiar dacă era în joacă.

— Şi eu te iubesc, Prinţ Fermecat. Sărutându-i umărul transpirat, ea spera ca dragostea să nu fie numai o mare fantezie.

CAPITOLUL 11

Alec începu să trăiască împărţit între casa elegantă, din piatră cenuşie, unde nu se simţea acasă, şi cabana care devenise adevăratul lui cămin, datorită metamorfozării lui Bunny dintr-o femeie dinamică de carieră, într-o gazdă dulce şi plină de atenţii. Treptat, hainele lui poposiră în şifonierul ei, iar aparatul de ras şi alte obiecte de toaletă, în baia ei. Şi zilele treceau, fără ca ei să observe că iulie era pe sfârşite; erau preocupaţi doar de fericirea lor, râzând, glumind, jucându-se, într-o lume a himerelor, înotau în piscină, îşi împărţeau treburile gospodăreşti şi gătitul, mâncau când într-o casă, când în cealaltă, dar dormeau întotdeauna în cabană. Era o viaţă de vis, seducătoare şi plină de iubire. Lui Alec i se părea că se joacă de-a căsătoria, ca nişte copii.

Îşi dorea ca relaţia lor fragilă să dureze, dar timpul se scurgea nemilos. Dacă nu vor reuşi să facă primul vărsământ, până la sfârşitul lui august, vor pierde cu siguranţă *Woodbox.*Pe de altă parte, tot atunci sfârşea şi contractul lui Bunny.

Spectrul celeilalte vieţii a ei, cea reală, rezumată prin asocierea la *Faline*, atârna ca o sabie deasupra capului lui. Şi, cu tot acest sfârşit care se apropia cu paşi repezi,

Alec nu se putea hotărî s-o ceară în căsătorie, pentru că asta impunea să-i dezvăluie tot adevărul despre el însuşi. Faptul că nu putea să-i ofere viaţa completă pe care ea, cu siguranţă, şi-o va dori ca femeie.

Ori de câte ori programul de la *Woodbox* le permitea, lucrau împreună la cabina de pe șlep.Ca parte a planului pe care îl concepuse, ca s-o determine pe Bunny să rămână, Alec instala, în primul rând, masa navigatorului şi umpluse sertarele cu hărţi şi cu diagrame, un compas şi un sextant. Se simţi plin de speranţă când ea începu să studieze cărţi de navigaţie, vădit fascinată.

Într-o seară, Alec tocmai terminase de fixat modulul cu masa şi băncile încastrate.

— Ce părere ai despre aşa ceva? Punându-şi ochelarii pe hartă, Bunny se ridică şi veni spre el, arătând frumos în şortul alb şi cu părul strâns în jurul capului.

— Seamănă cu cea din bucătăria de la cabană, îmi place. Se aşează pe una din bănci, bălăbănindu-şi picioarele sub masă. Şi e şi foarte, confortabilă.

Alec se aşează pe banca opusă şi se sprijini în coate.

— Sunt două săptămâni de când studiezi toate cărjile astea. Te-ai decis unde o să navigam, mai întâi?

— Nu m-a preocupat unde, ci cum. Ea îşi împleti degetele cu ale lui. Tu unde ai vrea? El îi privi faţa, la fel de impecabil de frumoasă, cu foarte

puţin ruj şi fard pe pleoape, ca şi atunci când era machiată complet.

— Nu-i o alegere foarte grea. Tahiti. Chiar de când te-am întâlnit, mi te-am imaginat pe o plajă curată şi albă, cu valuri înspumate care se rostogolesc dintr-un ocean imens, albastru. Eşti îmbrăcată în sarong şi în păr ai flori care miros a scorţişoară.

— Sună într-adevăr minunat. Bunny îi privi tricoul negru, bine întins pe umerii largi. Şi tu ce ai purta?

— Nu m-am gândit la mine, spuse. Cum ţi-ar plăcea să fiu îmbrăcat?

Un zâmbet îi arcui buzele frumoase şi ea murmură:

— Doar o floare după ureche.

— Ah, ah! Dacă aşa stau lucrurile, atunci trebuie să-i dau bătaie şi să termin nava.

Alec îi sărută vârful degetelor.Ai călătorit vreodată în afara ţării, undeva peste ocean?

— Nu cu o corabie sau un vapor şi nici în Tahiti, dar George m-a luat în Europa de câteva ori. Numele tatălui ei o aduse cu picioarele pe pământ. Vrând să şi-l îndepărteze din minte, se ridică şi privi spre partea unde urma să fie bucătăria, care în prezent nu era decât o îngrămădire de conducte şi sârme. Nu putea să nu se gândească la viaţa care o avusese înainte.

— George a vrut să-mi dea ocazia să văd diferite tehnici de filmare. Aşa că am urmărit cum se face un film în Italia, altul, în Franţa şi câteva la BBC, în Anglia.

Strâmbându-se, el îşi dori să nu fi pus întrebarea.

— Sunt convins că George ştie să scoată mult folos dintr-o vacanţă.

— Da, aşa obişnuieşte. Bunny se întoarse la masa navigatorului. Dar, ca să fiu corectă şi obiectivă faţă de el, trebuie să spun că a face ur film mi s-a părut fascinant, iar excursiile acelea deşi obositoare, mi-au plăcut foarte mult. Şi ca să spun lucrurilor pe nume, filmele sunt o pasiune pentru mine, ca şi profesia mea.

Inima lui Alec se strânse.

— Probabil, dar nu ţineam cu tot dinadinsul să mi-o reaminteşti acum. Visul meu e să navigăm noi doi, doar tu şi cu mine, fără George, fără filme.

Bunny veni spre el şi îşi puse braţele pe umerii lui, lipindu-şi fruntea de pieptul lui.

— Sper din toată inima ca acest lucru să se întâmple, iubitule.

— Se va întâmpla, prinţesă. Rugându-se în gând să aibă dreptate, o prinse de talie.

Deşi era conştient că închidea ochii în faţa realităţii, Alec era nespus de fericit să fie cu Bunny douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în fiecare zi, la serviciu şi acasă. Şi pentru că şi ea era la fel de fericită, a fost imposibil să-şi ascundă de ceilalţi salariaţi atracţia pe care o resimţeau unul faţă de celălalt. De fapt, nici nu mai încercau. Într-o vineri, el stătea în restaurantul fabricii, mestecând un sandviş şi bând o cola. Bunny, alături, mânca un iaurt.

Ea prospectase piaţa şi Alec se gândea că era prea frumoasă pentru a-i aparţine.

Purta un costum negru, o bluză albă din dantelă şi bijuterii din aur. Femeia de carieră reapăruse şi

totul era din nou în regulă.Au fost brutal întrerupţi de Jack, şeful secţiei de condiţionare, care se aşează la masa lor, scoțându-şi pălăria galbenă de pai.

— Ştiţi că s-au făcut pariuri cu privire la cât timp o să vă mai trebuiască să admiteţi ceea ce noi toţi ştim deja? întrebă el, cu ochii sclipind de veselie. Ei bine, cu toţii am hotărât că persoana care câștigă este obligată să depună toţi banii la fondul comun pentru primul vărsământ.

— Oh, e oare corect? mormăi Alec, mângâindu-şi mustaţa. Lângă el, Bunny râse încurcată.

— Da. Şi v-am fi recunoscători dacă ne veţi anunţa momentul când se va produce ceva serios. Jack făcu cu ochiul. Relaţia asta a voastră ne ţine pe toţi suspendaţi, prea multă nehotărâre, vă daţi seama?

— Îmi dau seama, aprobă Alec, din toată inima.

— Presupun că ştii că, la început, banii s-au strâns foarte repede, dar, mai târziu, ritmul a scăzut considerabil.

— Problema mi-a trecut prin cap o dată sau de două ori. Alec mai muşcă din sandviş, uitându-se la graficul de pe perete, unde era expusă situaţia la zi a strângerii fondurilor. Avem optzeci şi şapte la sută din sumă, ceea ce ne aduce mult mai aproape de ţelul nostru, decât eram cu câteva săptămâni în urmă.

Jack aprobă din cap.

— E adevărat că salariaţii de rând au început să spună că ultimile treisprezece procente sunt imposibil de strâns. Niciunul dintre noi nu mai putem adăuga nimic la fondul deja strâns. Nu mai avem de unde.Ne întrebăm dacă voi doi aveţi

vreun plan cum să faceţi rost de aceşti bani.

— Bunny şi cu mine asta şi facem: căutăm.

— Toţi ştim asta, spuse Jack. Dar dacă n-o să reuşiţi, am vorbit între noi şi avem o idee cum să strângem fondurile. Am fost desemnat să comunic această idee doamnei de faţă. Bunny puse paharul cu iaurt pe masă şi se uită la el, încurajându-l din priviri.

— Care este ideea voastră?

— Cei mai mulţi dintre noi mergem la biserici şi cluburi din jurul acestor zone şi ne întrebăm dacă ar fi legal să organizăm tombole cu produse de la *Woodbox*, pentru a strânge bani în plus şi să mai stimulăm depunerile.

Dând la o parte iaurtul, Bunny se rezemă de spătar, acordându-i toată atenţia.

— Nu am niciun fel de experienţă în privinţa tombolelor şi loteriilor, aşa că va trebui să mă consult cu avocatul corporaţiei în legătură cu ce e legal sau nu, înainte de a mă pronunţa. Se întoarse spre Alec. Ce părere ai?

Alec se scarpină în cap.

— Cu tot respectul pentru produsele noastre, foarte îngrijit confecţionate, dar chiar crezi că mulţi oameni ar da bani pentru un bilet ca să câștige o piesă de mobilier pe care să şi-o asambleze singur? Jack îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Cred că oricine are o casă, poate găsi util un dulap pentru garaj. Dar lăsând asta la o parte, cred că toţi oamenii din această zonă ar putea să cumpere un afurisit de bilet, doar pentru a ajuta *Woodbox* să iasă din faliment. Când zâmbi, cutele de îngrijorare de pe faţă i se adânciră. Mai ales

dacă această frumoasă doamnă de la Public Relations va trece pe la toţi şi le-o va cere. Cine ar putea să te refuze, domnişoară Fletcher? Bunny îşi scoase ochelarii cu ramă de aur şi ridică întrebător o sprânceană.

— De ce nu tu, limbă-dulce? Cred că eşti unul dintre bărbaţii care ştiu cum să ameţească o femeie. În regulă, dă-mi o listă a bisericilor şi cluburilor şi, dacă găsesc că este uşor, o să-i conving. După plecarea lui Jack, Bunny împinse cât colo resturile prânzului şi părăsi restaurantul. Începuse să plouă, aşa că ea alergă sub streaşină clădirii principale.

— Lucrurile nu merg prea bine pe ziua de astăzi, strigă Alec, alergând în urma ei, ţinându-şi sacoul sport deasupra capului, ca pe o umbrelă.

— Sincer, spuse ea, intrând pe uşă, nu-mi amintesc să fi mers ceva bine la *Woodbox* de când am venit.

— Vino în birou să analizăm situaţia. Atârnându-şi sacoul ud pe un umeraş, Alec îşi suflecă mânecile cămăşii albe şi se aşează în fotoliu.

— Jack are dreptate, mai avem doar o lună şi nu am strâns suma necesară. Ştii cumva o metodă de a jefui o bancă?

— Nu, nu e domeniul meu, îmi pare rău. Bunny se aşează graţios pe scaunul din faţa biroului şi îşi încrucişa picioarele zvelte. Dar dacă am vinde acţiuni publicului?

— Doar ca o ultimă alternativă. Urăsc ideea ca şi cea mai mică parte din *Woodbox* să ne alunece printre degete sau, chiar mai rău, cineva străin să controleze fabrica.

Alec privi la duplicatul graficului cu situaţia

strângerii fondurilor. Crezi că biletele de tombolă ar putea aduce o sumă considerabilă?

— Să fim realişti, domnule Fluşturatic, te agăţi de un pai. Câți bani ar putea să aducă un lucru aşa de limitat? Am fost de acord cu Jack pentru că asta dă salariaţilor speranţa de care au nevoie acum, când situaţia nu arată prea bine.

— Mulţumesc, aveam nevoie de încurajare, mormăi el, strâmbându-se la ea. Când lucrurile încep să meargă rău, în general vor merge şi mai rău. Numărul unu: am pierdut încrederea salariaţilor; şi doi: plouă. Îl aştept pe al treilea.

— Ai răbdare, lucrurile se vor limpezi, spuse Bunny, desfăcând o lamă de gumă.

Nimic îngrozitor nu se va întâmpla. Chiar atunci sună interfonul.

— Nan vrea să vorbească cu tine, Alec.

— Ţi-am spus eu? lată-l pe al treilea, murmură el, apăsând butonul. Las-o să intre.

Nan intră legănându-se.

— Întrerup ceva deosebit?

— Nu, doar un priveghi. Alec îi arătă un scaun. Ia loc şi descarcă sacul. Ce s-a întâmplat?

— Prefer să stau în picioare, mulţumesc. E prea greu să mă ridic din nou. Doctorul mi-a spus că nu mai am mult timp până la naştere, aşa cum am crezut şi că tensiunea e cam mare. Am contat pe încă două săptămâni, în care s-o învăţ pe una din fete să-mi preia activitatea până mă întorc, dar doctorul insistă să stau acasă, în pat, cu picioarele mai sus decât capul. Nu-mi place să vă creez probleme tocmai acum, dar... Alec o întrerupse, ridicând mâna.

— Niciun cuvânt în plus, Nan. Binele tău este

mai important decât orice altă treabă la birou. Eşti în concendiu prenatal chiar din clipa asta. O să preluăm noi treburile tale, până te întorci. Bunny se ridică şi o sărută pe Nan pe frunte.

— Nu-ţi face nicio problemă. O să preiau eu totul şi o să învăţ pe cineva. Dar, ca plată, aştept de la tine să mă anunţi imediat ce ai născut, fie că e zi sau noapte. De acord?

— De acord, promit. Mulţumesc mult, dragilor. Sunteţi grozavi. Zâmbi şi adăugă cu timiditate: Ştiu că lucrurile merg rău, dar o să vă întorc această favoare.

Trecându-şi mâna prin păr, Alec mormăi un comentariu neinteligibil, sfârşind cu o înjurătură:

— La dracu cu lucrurile rele, apar ca muştele. Imediat după plecarea lui Nan, Bunny strigă fericită:

— Oh, e minunat! Niciodată până acum n-am ţinut un copil în braţe. Crezi că Nan o să mă lase?

— Nu m-ar surprinde, pentru că văd că femeile au o pasiune de a le molipsi pe celelalte. Alec bătea pe birou toba cu degetele, încercând să se gândească cum să explice problema lui unei femei care, foarte probabil, în curând va dori să aibă copii. Şi ca să pună sare pe rană, interfonul bâzâi din nou.

— Dwight este aici, Alec. Vrea să-ţi vorbească. El sări de pe scaun şi se uită la Bunny cu sprâncenele ridicate de surpriză.

— Dwight n-a venit niciodată aici, până acum. Ce crezi că vrea?

— De ce nu-l inviţi înăuntru să-ţi spună? El apăsă pe buton.

— Pofteşte-l. Dwight năvăli în încăpere şi se

propti în faţa biroului; era un tânăr scund şi îndesat, de douăzeci şi cinci de ani. Deşi nu era tot atât de întârziat mintal ca alţii, totuşi faţa lui era marcată de sindromul Down. Se uită rugător la Alec, cu ochii plini de lacrimi, şi bolborosi:

— După ce ai vorbit cu familia mea şi a lui Tess, am crezut că ne vom căsători. Am plănuit astfel încât să putem trăi într-un loc unde oamenii pot să ne supravegheze. Am păstrat banii de la *Woodbox*, ca să cumpăr ce ne trebuie. Pot să fac faţă la schimbări şi la tot. Dar familia ei s-a răzgândit. Mi-au spus: *„Stai departe de Tess”.*

— Oh, asta doare, nu-i aşa băiete? Alec ocoli biroul şi îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Dwight. Ei o ocrotesc foarte mult pe Tess, aşa că nu-ţi face prea multe speranţe, dar o să vorbesc din nou cu ei, dacă asta vrei de la mine.

— Mulţumesc mult, domnule Golightly. Faţa lui Dwight se lumină de recunoştinţă.

O să-i spun lui Tess că o să aranjezi totul. Imediat ce uşa se închise după el, Alec îşi înfipse mâinile în păr, gemând.

— Nu pot să aranjez nimic! Nu pot rezolva nici măcar propriile mele probleme! De ce crede toată lumea că pot face minuni? Nu ştiu că am picioare de lut?

Bunny îşi petrecu braţele după gâtul lui.

— Tot ce poţi face este să-ţi dai toată silinţa, dar lumea n-o poţi schimba.

— Patru lucruri rele au apărut deja. Pot să mai apară şi altele?

Cuvintele nu se stinseseră încă pe buzele lui, când interfonul bâzâi din nou.

— Alec, domnişoara Fletcher este căutată la

telefon. El apăsă butonul.

— Da. Ridică receptorul şi-l oferi lui Bunny. Ea luă receptorul, spuse „Alo”, apoi:

— George, ce surpriză să te aud! Alec se aşeză la birou, ascultând posomorât convorbirea telefonică care părea mai animată la celălalt capăt al firului.

Punând receptorul în furcă, Bunny zise:

— George mi-a spus că-i lipsesc aşa de mult, încât mâine se suie în avion şi vine să ne facă o vizită de o zi. O să plece furios. Faţa ei se contractă. Cele trei luni de garanţie pe care mi le-a acordat *Faline* sunt pe sfârşite, aşa că-mi imaginez că el intenţionează să mă convingă să accept oferta ei.

— Trebuie să fie una din legile lui Murphy. Nu contează cât de frumos este un vis, realitatea îşi va arăta totdeauna faţa urâtă. Alec îşi trecu mâna peste faţă, gândindu-se că viaţa lui cea nouă şi fericită atârna de un fir de păr. Cred că mai bine m-aş duce acasă să îndepărtez din cabană orice urmă de-a mea.

Înainte de a părăsi biroul, Alec o chemă pe Rosie, una din persoanele mai puţin atinse de înapoiere mintală, care îi făcea curăţenie o dată pe săptămână în casa cea mare şi care era şi o bucătăreasă excelentă. Din fericire, era liberă a doua zi şi putea să pregătească şi să servească cina. Apoi el şi Bunny au plecat acasă să aranjeze căsuţa. O oră mai târziu, Alec stătea în baia micuţă, îmbrăcat într-un tricou roşu decolorat şi o pereche de blugi vechi, retezaţi deasupra genunchilor.

Strângându-şi obiectele de toaletă într-o cutie, avea presimţirea sumbră că nu se va mai întoarce niciodată în cabană. Bunny purta şi ea un tricou şi blugi retezaţi, dar ale ei erau noi, cumpărate din magazin. Stând în uşa băii, ea zâmbi privind cum trupul înalt şi viguros al lui Alec făcea încăperea şi mai micuţă. Părea de-a dreptul incredibil, profilat pe perdeaua de culoare violet a duşului şi pe prosoapele fine, în nuanţe de verde.

Priveliştea îi aduse aminte de ziua când intrase prima oară în cabană şi cum gândise că aceasta seamănă cu o casă de păpuşi. Nu putea să ignore faptul că ea şi Alec trăiseră o viaţă de vis în ea. Nu îşi dorea decât o minune care să transforme visul în realitate. Curând, va trebui să ia o decizie majoră privind viitorul. Dar nu încă; deocamdată nu suporta gândul ca orice urmă a lui Alec să fie îndepărtată din casă. Viaţa ar deveni, din nou, nespus de goală.

— Pune-le la loc, iubitule, spuse, liniştită. El privi peste umăr, ridicând sprâncenele.

— N-am înţeles.

— Am spus să pui la locul lor, în dulăpior, aparatul de ras şi after-shave-ul. Şi nu-ţi lua hainele din dulap. Bunny îşi îndreptă umerii, îşi ridică bărbia, consolidându-şi decizia. E de-a dreptul prostesc să te muţi numai pentru că vine tata.

Surprins de ultimile ei cuvinte, Alec se aşează pe capacul de toaletă, acoperit cu pluş în aceleaşi nuanţe de verde, şi îşi puse cutia pe genunchi.

— I-ai spus lui George despre căsuţă şi cum ai aranjat-o, aşa că va găsi ciudat dacă nu i-o arăţi. Şi când o s-o faci, nu-i va plăcea să-şi găsească

fiica în pat cu mine, vorbind la figurat, bineînţeles.

— Cred că asta îl priveşte, nu-i aşa? Luând cutia şi punând-o pe podea, Bunny i se aşează pe genunchi. Ceea ce contează este că îmi place să fii aici, domnule Fluşturatic, şi că vreau să rămâi.

— Şi mie îmi place, prinţesă. Alec îi înconjură talia cu braţele şi zâmbetul îi ridică colţurile mustăţii. Dar luând în consideraţie cât de neliniştită erai, în sudul Californiei, dacă tatăl tău îl va accepta pe prietenul tău de la bătrânul *Woodbox* din Oregon, această nouă atitudine a ta este o surpriză.

— Ca să fiu sinceră, este o surpriză şi pentru mine. Încruntându-se, îl cuprinse cu braţele.

— Aşa excentric cum este, îl iubesc pe George din toată inima şi de aceea sunt emoţionată de vizita lui. Dar de la ultima noastră întâlnire cu el, am învăţat ceva de la tine. Este o prostie să pretind că sunt altcineva decât sunt. Şi Dumnezeu ştie că sunt destul de mare pentru a hotărî singură.

— Foarte bine pentru tine, doamnă, murmură Alec, fericit s-o audă că făcea un pas important spre a-l alege pe el şi nu trecutul. Pentru că a venit vorba despre vârstă-ştii că am douăzeci şi şapte de ani, dar încă nu mi-ai spus ce vârstă ai tu.

Ce se întâmplă cu egalitatea în drepturi?

— Să-ţi arăt ce se întâmplă. Zâmbind strengăreşte, trase apa la toaletă. Pot să-ţi spun doar atât: că sunt destul de în vârstă ca să nu am nevoie de permisiunea nimănui ca să mă culc cu tine când vreau şi unde vreau.

— Pot să-ţi spun doar atât: că m-ai făcut foarte fericit, declarându-ţi independenţa.

Aplecându-şi capul, Alec o sărută pe gură, apoi îi despărţi buzele cu limba şi gustă paradisul. Strecurându-şi mâinile sub tricoul ei albastru, murmură:

— Vorbind de independenţă, prinţesă, te-ar interesa s-o sărbătoreşti ca pe Ziua naţională de 4 Iulie? Bunny râse încetişor.

— Vrei să spui, cu jocuri de artificii şi... Ea îşi înghiţi vorbele ca urmare a senzaţiilor ce i se răspândeau în tot corpul sub mângâierile experte ale degetelor lui. Da... da, aş vrea!

— Şi să fluturăm steaguri, murmură Alec.

— Ai nişte idei fantastice, tu, domn şi stăpân al meu! Bunny îi scoase tricoul roşu, îl aruncă peste cap, gângurind ca un copil, apoi îi prinse cu gura, unul după altul, sfârcurile pieptului..

— Pocnitorile, murmură el. Fii atentă că te joci cu pocnitorile, iubito, şopti Alec, cu respiraţia accelerată. Pot exploda. Îi trase tricoul peste cap şi îi desfăcu părul care căzu sălbatic pe umeri. Apoi o luă în braţe şi o duse în dormitor, fredonând printre dinţi *Îmi place Parada* şi făcând din buze ca trombonul.

Puse câte un tricou pe fiecare stâlp al patului şi trase cuvertura, dând la iveală cearceafurile albe. Erau ca două steaguri, unul roşu, altul albastru, iar cearceafurile, un câmp alb. Îi scoase pantalonii şi, vibrându-şi buzele pentru a imita sunetul trombonului îi palpă fiecare porţiune de piele pe care o dezvelea, după care începu să se înfrupte din bunătăţile picnicului.

— Eşti un nebun, ţipă ea, încurcându-şi mâinile în părul lui, când el îngenunche în faţa ei.

— Pot să fac şi lucruri sănătoase şi decente,

iubito, spuse, cu o voce răguşită, privind în sus la ea. Orice doreşti.

— Şi tu şi eu suntem nişte nebuni. Îl ridică în picioare, îi scoase şortul, se dădu înapoi şi râse. Văd că ţi-ai prins propriul catarg pentru steag. Cu mâinile în şolduri, Alec privi în jos.

— Nu e catarg, e o rachetă cu fitil de aprindere, gata de explozie. O privi, şi Bunny se simţi scăldată de privirea lui fierbinte şi plină de dorinţă. Alec o culcă pe spate şi se întinse lângă ea. În timp ce mâinile şi gura lui îi dezmierdau trupul superb, dorinţa îi devenea mai sălbatică şi mai intensă. Ea îi răspunse cu aceeaşi ardoare, ca şi când, prin pasiune, ar fi putut evita inevitabilul. După ce ultimile focuri de artificii se stinseră, Alec continuă să o ţină strâns în braţe, cu trupul lipit de al lui şi cu capul pe umărul lui.

— Te iubesc atât de mult, prinţesă, murmură el, în părul ei auriu.

— Şi eu te iubesc, dragostea mea. Ea îşi plimbă degetele pe muşchii lui, fiecare din ei aşa de familiar şi de drag. Netezimea pielii lui şi fiecare cicatrice păreau să facă parte din ea acum. Schimbându-şi poziţia capului, îi privi faţa şi îşi dădu seama că-i iubeşte nasul spart, bărbia pătrată şi ochii calzi, cu gene dese. Când am venit prima oară la *Woodbox*, mă simţeam foarte singură, spuse. Aveam în suflet un gol imens şi mă simţeam prizonieră în interiorul lui. Ţi se pare nesănătos?

— Nu, pentru că şi eu mă simţeam la fel. Amintindu-şi de viaţa goală de dinainte de a o cunoaşte pe Bunny, Alec se încruntă şi îi mângâie umărul rotund şi dulce. Sau poate că amândoi

suntem cam trăsniţi:

— Ceea ce ne face să ne potrivim foarte bine. Ridicându-şi capul, îl privi în ochi.

Dar tu întotdeauna te comporţi ca şi când ştii exact cine eşti şi viaţa îţi este perfect orânduită. Alec zâmbi strâmb.

— Totul este o faţadă. A fost alegerea mea să lucrez cu oameni speciali, ca sora mea, dar asta nu înseamnă că a fost uşor să renunţ la tot. Am regretat foarte mult când am refuzat oferta de a prelua conducerea la *Woodbox* şi asta cu mult înainte ca să apari tu. Într-un colţişor al minţii mele, am fost fericit că fabrica a intrat în criză şi mi s-a dat o a doua şansă de a obţine această poziţie.

— Da, pot înţelege ce simţi, spuse Bunny, şi sunt fericită că, în sfârşit, ai destulă încredere în mine ca să-mi împărtăşeşti sentimentele şi sacrificiile. Este ca o răscruce în relaţia noastră. Studiindu-i faţa serioasă, ea adăugă visătoare: Există aşa de multe căi, şi unele foarte importante, de a lucra cu oamenii handicapaţi mental. Nu trebuie să rămâi într-un loc care nu te satisface. Alec privi în altă parte, ştiind ceea ce îi cerea.

— Dacă ar fi vorba numai despre mine, aş merge cu tine în Sud, dar am un angajament faţă de oamenii de la *Woodbox*. Sunt atât de vulnerabili şi încrezători, încât nu pot să le întorc spatele, mai ales acum când lucrurile se schimbă.

— Aş fi fost dezamăgită dacă mi-ai fi dat un alt răspuns, spuse Bunny, cu tristeţe.Aş vrea să mă înţelegi la fel de bine cum te înţelegi pe tine. Tot ceea ce ştiu cu certitudine este că vidul din viaţa mea a dispărut prima dată când am făcut dragoste

cu tine.

— Lumea mea a fost la fel de goală, prinţesă. Alec îi sărută vârful nasului. Şi va fi şi mai goală când vei pleca.

— Când voi pleca... dacă voi pleca. Bunny aruncă o privire rapidă la dormitorul micuţ pe care îl aranjase cu atâta dragoste şi apoi privi câteva clipe la Alec.

Ştii, domnule Fluşturatic, lanţurile mele s-au sfărâmat când mi-am urmat instinctele şi m-am întors la *Woodbox.* Ei bine, de fapt, m-am întors la tine, deşi atunci n-am vrut să recunosc asta nici faţă de mine însămi. Oricât de tentantă este oferta de la *Faline*, se pare că aş face o prostie să mă întorc la viaţa stresată şi goală dinainte. Cred că... da, vreau să rămân aici cu tine.

— Oh, Doamne, nici nu ştii ce fericit sunt să te aud spunând asta, prinţesă, iubita mea. Lipind-o de el, Alec simţi cum scântei de dorinţă şi bucurie îi scăpărau tot corpul. Îi sărută faţa, nasul, pleoapele, bărbia, gura. Apoi respiră adânc, încruntân-du-se. Şi dacă, trezită la realitate, o să regreţi că ai renunţat la *Faline*?

— Poate o să regret această ocazie într-o zi, cine ştie? Dar cred că aş regreta mai mult dacă te-aş părăsi. Culcându-şi capul pe umărul lui, începu să se joace cu părul de pe pieptul lui. Am început o viaţă nouă şi vreau s-o simt din plin. De un lucru sunt sigură: vreau să fiu o femeie adevărată pentru tine.La regrete mă voi gândi mâine. Alec o strânse în braţe.

— Tot ceea ce pot face este să mă rog ca ziua de mâine să nu vină niciodată.

Zâmbind, îl trase de o buclă umedă de pe piept.

— Ziua de mâine ni-l va aduce pe George.

Mai bine ne-am scula şi ne-am aduna toată energia pentru a-l înfrunta.

CAPITOLUL 12

A doua zi, imediat după prânz, Bunny se îndreptă spre aeroport, la volanul *Bemmer-ului*. În ciuda declaraţiei ei de independenţă, se simţea încordată ca un arc. Se temea de reacţia tatălui ei faţă de decizia de a rămâne la *Woodbox* şi faţă de iubirea ei pentru un bărbat fără niciun viitor. Nu mesteca nici gumă, ştiind că George dezaproba acest obicei al ei. Era greu să renunţe la obişnuinţa veche de a-i face pe plac. George arăta la fel de distins ca întotdeauna, în costumul albastru-închis, cu părul negru pieptănat pe spate şi argintat la tâmple. Faţa i se lumină toată când o zări.

— Mi-a fost dor de tine, pisicuţo, îi spuse, luând-o în braţe.

— Şi mie mi-a fost dor, spuse Bunny, punându-şi capul pe umărul lui şi inspirându-i parfumul atât de cunoscut. Împărţită între iubirea pentru tatăl ei şi dorinţa de a-şi învinge obişnuinţa, se îndepărtă puţin şi îşi îndreptă coloana vertebrală.

— Hai la maşină. Sunt nerăbdătoare să-ţi arăt casa lui Alec şi cabana şi *Woodbox*.

— Mă bucur, zise George. Ea ghici că nu se bucura deloc şi nervii i se mai întinseră puţin. Strângând volanul cu disperare, începu să dea explicaţiile pe care şi le pregătise:

— Cred că o să ţi se pară ciudat, dar am început să iubesc zona asta şi o să-ţi arăt imediat unul din motive, spuse Bunny, intrând pe autostrada care

părea pustie după standardele din Los Angeles. Nu e niciun fel de poluare, ai băgat de seamă? Cel puţin, nu în weekend. George nu părea deloc impresionat.

Situându-se în defensivă, ea privi oraşul frumos, înconjurat de dealuri împădurite, dominat de fluviu şi de muntele cu creştet de zăpadă.

— Există o grădină japoneza extraordinară şi un parc fantastic de trandafiri pe dealurile acelea împădurite. În partea cealaltă a oraşului Portland este zona trandafirilor, ştiai? Cei doi zgârie-nori gemeni, din beton şi sticlă, reprezintă noul centru modern al oraşului. Creatorii au fost precis bărbaţi, pentru că nu s-au gândit cum vor fi spălate geamurile.

— Hmm, făcu George, privind-o cu ochii nedumeriţi. Văzându-i expresia ochilor,

Bunny ştiu că vizita lui însemna ceva mai mult decât dorul de ea. Nu dorea o confruntare cu George cu privire la hotărârea ei de a renunţa la *Faline*. Mai ales acum, când sentimentele ei erau încă amestecate. Anticipând inevitabilul, continuă cu explicaţiile turistice, care o plictiseau chiar şi pe ea.

— Hmm, mai făcu o dată George, când ea sfârşi.

O studia cu o curiozitate nedisimulată. Ştia că vorbăria ei îl făcuse suspicios, dar nu ştia ce să creadă despre „hmm”-urile lui. De obicei, era vorbăreţ.

— Acum, suntem în statul Washington, spuse, cotind spre est şi angajându-se apoi pe o alee particulară; parcă în faţa casei grandioase din piatră cenuşie. Am ajuns.

— Dumnezeule, asta e casa lui Alec Golightly?

întrebă George, şocat şi impresionat fără voia lui. Simţind un sentiment de uşurare, Bunny zise:

— Da, a moştenit-o. Tatăl lui a fost un avocat de renume până a murit. Absolvent de marcă la Harvard, bineînţeles. Poţi vedea şi nava pe care Alec o construieşte, o ambarcaţiune grozavă. George scoase un „hmm” mai interesat când auzi despre navă. Coborâră din maşină. Bunny observă privirea plină de interes pe care George o aruncă fustei ei scurte, tricoului mulat pe bust şi părului strâns în coadă de cal, în locul coafurilor sofisticate de altădată. Zâmbind nervos, ea spera ca imaginea ei cea nouă să nu fie un şoc pentru inima lui.

— Hai înăuntru să-ţi arăt casa. George nu făcu niciun comentariu despre îmbrăcămintea ei, dar ridică dintr-o sprânceană întrebător, privind casa.

— Credeam că locuieşti într-o căsuţă.

— Aşa este, spuse ea, arătând cu mâna spre cabana micuţă din aceeaşi piatră cenuşie, unde îi aştepta Alec. Amândoi hotărâseră că era mai bine dacă ea îl informa pe George despre traiul lor împreună, înainte ca cei doi bărbaţi să se întâlnească. Ea spera că, în casă, îi va putea servi ceva de băut tatălui ei, înainte de a putea ataca subiectul. Îl pofti înăuntru şi, în încercarea de a întârzia inevitabilul, îl conduse să vadă interiorul. Trecură prin holul impresionant, intrară şi ieşiră din camerele spaţioase, fără ca George să facă vreun comentariu. Turul se încheie în camera de zi.

— Ce părere ai?

— Este o casă foarte frumoasă, dar pare abandonată, răspunse el, perspicace.Ca şi când nu

trăieşte nimeni în ea.

— Nu e abandonată, în bucătărie e o femeie care pregăteşte masa, Ea zâmbi strâmb.

De obicei, suntem foarte ocupaţi, aşa încât trăim foarte simplu, dar pentru tine ne-am dat silinţa să pregătim ceva foarte ceremonios.

— Hmm, răspunse el, ridicând suspicios dintr-o sprânceană.

— Vrei ceva de băut, George? întrebă ea, aşezându-l într-un fotoliu.

— Scotch cu gheaţă ar fi cel mai nimerit, spuse, ca şi când ar fi avut neapărat nevoie. După ce turnă băuturile pe care le luase dintr-un bar ascuns într-un bufet masiv din lemn de stejar, încastrat în perete, ea îi întinse paharul cu scotch şi se aşeză alături, sorbindu-şi vinul.

— Cred că nu mai pot amâna discuţia, George.

Casa pare abandonată pentru că Alec s-a mutat. Locuieşte cu mine în căsuţă.

Suntem îndrăgostiţi unul de altul. Tatăl ei sorbi rapid o înghiţitură, încât cuburile de gheaţă se ciocniră zgomotos.

— Da, mă aşteptam la asta. Bunny îl privi mirată.

— Te aşteptai?

— Cât de naiv crezi că sunt, pisicuţo? Trăiesc de atâta timp într-una din cele mai sofisticate zone din lume. Bunny râse ruşinată.

— Alec s-a oferit să se mute din căsuţă, cât timp tu eşti aici, aşa că acum îmi pare bine că nu l-am lăsat.Ar fi fost o insultă pentru inteligenţa oricui, nu numai a ta.

— Da, aşa cred. Mai luă o înghiţitură şi puse întrebarea direct:

— Bunny, eşti sigură că asta îţi doreşti?

— Da, sunt sigură. Împingându-şi bărbia înainte, ea se mobiliza pentru a face faţă dezaprobării lui. De când m-am întors la Alec, sunt mai fericită decât am fost vreodată în viaţă. Respirând adânc, adăugă: N-a fost uşor să mă decid, dar am hotărât să rămân aici şi să încep o viaţă nouă cu el.

— Ştiu că ai fost stresată prea mult timp, pisicuţo, luptând să-ţi faci o carieră strălucitoare, spuse George. Înţeleg că-l iubeşti pe Alec, dar oare dragostea este suficientă pentru a-ţi satisface toate darurile şi talentele tale? După ce ezită, gânditoare, răspunse:

— Mă crezi sau nu, m-am ataşat foarte mult de oamenii handicapaţi mental de la *Woodbox*. Ei şi Alec îmi sunt suficienţi. Tatăl ei zâmbi timid.

— Atunci, sunt foarte fericit că, în sfârşit, ai descoperit ce vrei de la viaţă.

Se aşternu o linişte adâncă, în care Bunny îl privi nevenindu-i să creadă.

— Asta-i tot? Mă aşteptam să-ţi ieşi din fire, ca atunci când am amânat-o pe *Faline* şi am venit aici. Sau, cel puţin, mă aşteptam la o atitudine glacială, ca atunci când ţi l-am prezentat pe Alec. Îmi pregătisem o mie de justificări, care mai de care.

George tresări şi zâmbi strâmb.

— Unul din motivele vizitei mele este acela de a-ţi cere scuze pentru că m-am amestecat atât de mult în viaţa ta. Într-un fel surprinzător, ţi-am înăbuşit libertatea. În fond, tu ştii cel mai bine ce este corect pentru tine şi îţi doresc noroc în alegerile tale. Apoi, cu dinţii strepeziţi adăugă: Chiar dacă una din alegeri se întâmplă să fie

Woodbox. Vizita lui căpăta un aspect ciudat, dar Bunny nu zăbovi să-şi analizeze norocul. Se simţea uşurată şi recunoscătoare pentru înţelegerea şi aprobarea lui.

— Se pare că te-am subapreciat, spuse, aplecându-se şi îmbrăţișându-l.

— Nu, pisicuţo, am făcut greşeli serioase în educaţia ta. George se uită la îmbrăcămintea ei simplă şi foarte feminină, apoi la faţa proaspătă şi machiată foarte uşor. Mi-am dat seama când te-am văzut cu şapca aceea de Donald Duck pe cap. Nu te văzusem niciodată atât de fericită şi liberă. De fapt, Alec şi-a formulat gândurile foarte clar, spunându-mi că nu te-am învăţat să te joci. Avea şi are dreptate, şi este o constatare tristă pentru un tată. Te-am iubit foarte mult, dar n-am fost un tată bun. Bunny nu-l, auzise niciodată admițând că a făcut greşeli şi începu să creadă că tatăl ei suferise o depresiune nervoasă.

— George, te simţi bine? Nu cumva eşti bolnav?

— Nu, sănătatea mea este excelentă. De ce?

— Nu înţeleg transformarea asta a ta. Un zâmbet silit îi arcui buzele fin cizelate.

— Am fost atât de oprimant?

— Tu ai folosit cuvântul, nu eu. Râzând, Bunny se ridică şi îi întinse mâinile.

— Hai să-l salutăm pe Alec, la căsuţă. Apoi să-ţi arăt *Woodbox-ul* fie că vrei sau nu.

Bunny stabilise ca masa să fie servită la ora şapte, în acea seară. Scoase la vedere toate comorile pe care tatăl lui Alec le adunase, cât timp locuise în casă, şi masa strălucea în lumina lumânărilor din sfeşnicele grele de argint. Era

acoperită cu o faţă de masă albă şi somptuoasă, bogat brodată în nuanţe de alb. Nu se vedea pe masă decât porţelan fin, argint veritabil şi un buchet de trandafiri parfumaţi din grădină. Rosie nu avea o minte ascuţită, dar făcuse minuni la bucătărie. S-a amuzat copios la gândul să poarte o uniformă negru cu alb când va servi salata verde, somonul umplut cu orez şi ciuperci, mazărea proaspătă şi alte legume de sezon. Şi le servi impecabil. George părea impresionant, iar manierele îi erau la fel de elegante ca întotdeauna. Dacă avea părerile lui despre relaţia fiicei sale cu un bărbat fără poziţie socială, le ţinea numai pentru el.

Alec arăta foarte rasat în haina gri-argintie, cu cămaşă neagră şi cravată înflorată.

Turnând vinul fin franţuzesc în paharele de cristal, îşi ascundea zâmbetul sub mustaţă. Bunny ştia că lui, situaţia i se părea caraghioasă.

Rugându-se în gând ca niciunul din bărbaţii vieţii ei să nu provoace vreo scenă,

Bunny se aşează în capul mesei. Purta o rochie scumpă din mătase fină, albă, care îi lăsa umerii descoperiţi, punându-i în valoare pielea bronzată. O găsise în fundul şifonierului, acum plin cu haine simple, nesofisticate. În adâncul sufletului ei, după cele câteva săptămâni în care mâncaseră lucruri simple, pregătite la repezeală, acest dineu, plin de etichetă, îi trezea nostalgii. Spre surpriza ei, George se comportă mult mai omenos decât de obicei şi îi făcu să râdă cu lacrimi, povestindu-le cancanuri din anii lui de început de carieră. Şi mai surprinzător, păru foarte interesat de istorisirile lui Alec despre aventurile lui pe mare.

— N-am ştiut că te interesează navele, tată, spuse Bunny, punându-şi ochelarii pe
Creştet.

— Nu ţi-am povestit niciodată că mi-a plăcut să navighez când eram tânăr?

— Nu, categoric nu! exclamă ea, încercând să şi-l imagineze pe tatăl ei navigând pe ocean. După ce sorbi din vinul fin, George adăugă neglijent;

— Am făcut parte din echipa Statelor Unite pentru Cupa Australiei.

Părerea lui Alec despre George crescu cu câteva linii.

— Visul meu cel mai îndrăzneţ e să particip la Cupa Australiei.

— Din nefericire, am pierdut. Sprijinindu-se de spătar, pentru a-i permite lui Rosie să-i ia farfuria goală, George îi zâmbi femeii. O cină excelentă, draga mea, spuse, cu o voce amabilă. N-am mâncat nicăieri în lume mâncăruri mai bune.

Rosie îşi lăsă capul în jos, înroşindu-se de plăcere, şi se grăbi să dispară în bucătărie. Bunny nu-şi putea crede urechilor că tatăl ei spusese ceva atât de sensibil şi de amabil.

— Încep să cred că nu te-am cunoscut deloc, George. El zâmbi aproape radios.

— Oare copiii îşi cunosc vreodată părinţii? Alec râse.

— Îmi amintesc că şi mama spunea cam acelaşi lucru. Rosie servi prăjitura cu fructe şi cafeaua, apoi dispăru din nou. Alec deschise sticla cu vin de desert şi readuse în discuţie subiectul lui favorit.

— De ce aţi părăsit sportul cu velele, domnule?

— Obligaţiile profesionale nu mi-au lăsat timpul necesar. George îşi şterse buzele cu un şerveţel.Pe

soţia mea n-o interesau ambarcaţiunile. Am preferat să stau cu ea. Niciodată înainte, George nu vorbise despre mama ei, aşa că Bunny se repezi asupra ocaziei.

— Cum arăta, George? Ai iubit-o foarte mult, nu-i aşa?

— Era foarte frumoasă şi plină de energie şi, da, am adorat-o. O studie pe Bunny câteva clipe, apoi, jucându-se cu ceaşca de cafea, adăugă privind în jos: A împărţit cu tine nu numai numele, Bernice, dar şi intelectul ei ieşit din comun.

Brusc, Alec simţi cum neliniştea îi înnoadă nervos stomacul. Lăsând la o parte prăjitura, îşi puse coatele pe masă.

— Cum şi-a folosit mama lui Bunny inteligenţa? George îl privi intens pe bărbatul mai tânăr.

— Din nefericire, în niciun fel. Când erau tinere, fetele mergeau la colegiu ca să-şi găsească un soţ bun, nu ca să-şi cultive inteligenţa şi talentele, în primul an, sau poate ceva mai mult, a fost fericită, dar un soţ, o casă şi operele de binefacere nu erau destul de stimulative. Visa o carieră, însă niciodată nu şi-a pus în aplicare planurile. Credea că un copil îi va umple viaţă.

— Eu, murmură Bunny.

— Da. Ne-a iubit pe amândoi foarte mult, dar sunt aproape sigur că a intrat cu

Maşina în parapet pentru a scăpa de o viaţă neîmplinită. Şi sunt foarte vinovat că nu am luat în serios nefericirea ei. Privi la Bunny. De aceea am simţit că este vital pentru tine să-ţi cultivi inteligenţa. Zâmbi spre Alec. Dar aşa cum ai punctat,

Alec, la prima noastră întâlnire, am depăşit

măsura.Ar fi trebuit să-i ofer fiicei mele posibilitatea de a fi şi copil. Impresionată de povestire, Bunny se întrebă dacă şi mama ei se simţise o femeie încătuşată.

— Ce ciudat! Eu am avut parte de educaţia şi posibilităţile pe care mama şi le-a dorit atât de mult. Şi totuşi, iată-mă aici tânjind după ce a avut ea: un cămin şi o familie. Privi rugător la George. Îmi pare rău să ştiu că eşti dezamăgit că visul tău ca eu să lucrez cu *Faline* nu devine realitate.

— Să nu-ţi pară rău. Visul era al meu, nu al tău. Un zâmbet lumină trăsăturile frumoase ale tatălui ei când privi de la Bunny, la Alec şi înapoi. Ridicându-şi paharul cu vin, spuse:

— Vă urez toată fericirea la amândoi. Continuară să discute subiecte uşoare, relaxante. Privind-o pe Bunny, pe fruntea lui Alec apărură câteva cute de îngrijorare. Era atât de frumoasă în lumina lumânărilor, atât de strălucitoare şi plină de energie şi ambiţioasă. În străfundurile sufletului său nu putea să nu se întrebe ce ar face Bunny în clipa în care ar realiza că s-a îngropat într-o viaţă anostă; ar alege sfârşitul mamei?

Cum zilele zburau, Bunny îşi zise că era un noroc să se simtă stimulată de întemeierea unui cămin, pentru că *Woodbox* nu era şi nu putea fi cununa carierei și strălucitoare. Bătuse toată zona, făcând cunoscute problemele de la *Woodbox*, organizase tombola şi loterii în cluburi şi biserici, descoperindu-i pe toţi cei care doreau să participe. Dar nu se aştepta ca toate acestea să aducă banii necesari.

La câteva zile după vizita lui George, se afla în

biroul lui Alec, mestecând gumă şi privindu-l cum stătea la birou, pretinzând că este cufundat în lucrări. Bănuia cam ce era în mintea lui. După revelaţiile făcute de George, amândoi evitaseră să vorbească despre moartea mamei el şi implicaţiile acesteia. Dar după umerii aplecaţi ai lui Alec îşi dăduse seama cât de adânc fusese afectat. Îşi dăduse seama instinctiv că nu ar fi fost înţelept să admită cât de plictisitor era pentru ea să ajute ca treburile să meargă la *Woodbox* sau să organizeze tombole şi loterii.

Cufundat fiecare în gândurile lui, tresăriră în acelaşi timp când bâzâi interfonul.

— Alec, ai un telefon urgent. Cu inima bătându-i nebuneşte, el luă receptorul.

— Da, aici Golightly. Ascultă câteva minute, apoi spuse: Ei, e grozav, bărbate.

Felicitări. Închise telefonul şi privi îngrijorat spre Bunny.

— A fost Chuck.

— Şi? întrebă ea, ţinând o mână strânsă pumn, ca pentru o veste bună. Şi?

— Nan a născut. Un băiat. Bunny scoase un chiot.

— Un băiat! Ah, Doamne, ce minunat! Abia aştept să-l văd!

După ce a părăsit spitalul, Nan era nerăbdătoare să-i invite la ea acasă şi să-i facă părtaşi la mândria şi bucuria ei. După slujbă, Alec, cu Bunny alături, în *Mustang-ul* decapotabil, se îndreptă spre casa lui Nan. Odată cu naşterea copilului, presentimentul ca se îndrepta spre dezastru îi rodea sufletul. Se uita la ea în fiecare secundă, ca

pentru a se asigura că mai era lângă el. Arăta foarte zveltă în costumul mov. Îşi ridicase faţa pentru a fi bătută de vânt, iar şuviţele părului auriu îi fluturau în toate direcţiile şi străluceau ca razele soarelui. Soarele existenţei lui, se gândi Alec, zâmbind uşor. Dar zâmbetul muri repede sub presiunea gândurilor. Era îngrozit de ideea că Bunny ar putea fi prinsă în aceeaşi capcană ca mama ei, dacă ar rămâne cu el. În adâncul inimii, ştia că trebuie s-o determine să-l părăsească, dar cuvintele nu voiau să-i iasă din gură. Mână în mână, păşiră pragul casei lui Nan. O casă de munte, nici prea arătoasă, nici prea spaţioasă, dar plină de zgomot şi veselie. Micuţa Deborah, de şase ani, nu-şi găsea astâmpărul de fericire că are un alt frăţior. Chuck îi servi cu ţigări; Bunny luă şi ea una. Mama lui Nan se învârtea prin casă, încercând să pună ordine în haosul general. Nan stătea întinsă pe cananpea ca o regină, cu trupul redevenit la dimensiuni normale, îmbrăcată într-o rochie înflorată.

— Vrei să-l vezi? întrebă, zâmbind.

— Abia aştept! strigă Bunny. Coşul în care se afla bebeluşul avea falduri până la podea şi era împodobit cu panglici albastre. Privind în interior, Bunny văzu doar o formă alungită sub o pătură albastră şi o minge cu păr foarte negru. Apoi două braţe începură să se agite, ca braţele unei stele de mare în miniatură, arătând că este totuşi o fiinţă.

— I-ai dat un nume? întrebă ea.

— Matthew, spuse Nan, strălucind toată. Vrei să-l iei în braţe?

Cu teamă şi tremurând, Bunny întinse braţele ca să primească pachetul micuţ.

După ce Nan îi arătă cum să-l ţină să nu-l scape, bebeluşul se mută pe trupul lui Bunny ca o piesă dintr-un joc cu piese traforate. Sentimentul ce-l încerca, ţinând în braţe această bucăţică de viaţă, nu se compara cu nimic din ceea ce trăise.

— Îţi imaginezi de ce concepţie inginerească a fost nevoie ca mamele şi bebeluşii să se potrivească atât de bine împreună? spuse ea, privind la Alec, cu un zâmbet tandru pe buze.

— Da, răspunse el, stând alături, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor.

— Cum poate o fiinţă umană să fie atât de mică şi totuşi să existe? Cu ochii sclipind ca două safire, ea privi faţa mică şi zbârcită, cu ochii închişi, cu un năsuc cât un nasure, cu obrajii rotunzi. Nu-i aşa că este adorabil? Se uită la Alec şi râse poznaş. Vreau şi eu aşa ceva.

— Da, murmură el, în timp ce inima îi îngheţă. Tot ceea ce îşi dorise vreodată în viaţă se afla în această cameră: Bunny, iubire, familie, un loc al lui în lume.

Zâmbetul de încântare şi nerăbdare de pe faţa ei era mărturia faptului că Dumnezeu sădise dorinţa de a avea copii, în toate femeile. Trist, privi la faţa bebeluşului, aflat doar la un centimetru depărtare de sânul ei. Simţi o durere aproape fizică la gândul că niciodată copilul lui nu va sta acolo.

Bunny plutea în nori când s-au întors acasă pe la ora zece şi jumătate. Se schimbă într-o salopetă înflorată şi se apucă să pregătească cotletele pentru cină.

— Încă nu pot crede ce sentiment incredibil am avut când am ţinut în braţe copilul, spuse, privind

peste umăr la Alec.

În pantaloni scurţi şi cămaşă, el se învârtea prin casă, atingând cu degetele fiecare obiect cu care ea decorase cabana şi o transformase într-un cămin. Într-un târziu, se opri la fereastră şi dădu drumul perdelelor vaporoase.

— Da. Oprindu-se din tăiatul unei lămâi în felii subţiri, îl privi.

— Asta a fost tot ce ai spus pe ziua de astăzi. Te-ai sculat cu faţa la cearceaf sau care-i baiul? El făcu un efort să zâmbească.

— Da.

— Alec cel deştept. Întorcându-se la treburile ei, ea încercă să-şi pună ordine în gândurile ce i se învârteau în minte. Puse cartofii să se prăjească în cuptorul cu microunde şi îl privi, zâmbind ironic.Ai remarcat faptul că rolurile noastre s-au schimbat de când am venit aici?

— Ce vrei să spui? întrebă Alec, aşezându-se pe un scaun de la masa aranjată pentru cină.

— Am venit ca expert competent şi de temut, care ţinea soarta voastră în palmă, spuse, în timp ce amesteca, într-un castron, verdeţuri asortate pentru salată.

Acum, tu eşti bossul şi eu am devenit un fel de gospodină înfrumuseţată.

— Da. El tresări puternic gândindu-se cât luptase ca să împiedice tocmai acest lucru.

— Nu m-am gândit la asta până când n-am ţinut copilul în braţe. Bunny începuse să taie verdeţurile. Oprindu-se din lucru, întoarse capul spre el şi zâmbi. N-ar fi grozav dacă ne-am căsători şi am avea copiii noştri?

Alec sări practic de pe scaun, cu toţi muşchii

contractaţi. Înghiţi convulsiv.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Bunny se întrebă dacă a auzit bine. Punând cuţitul pe masă, se întoarse spre el.

— Nu înţeleg. El se ridică în picioare şi îşi frecă palmele umede de pieptul cămăşii.

— Ţi-am povestit că înapoierea mintală a sorei mele a fost congenitală. Nu te-ai gândit că am aceleaşi gene, chiar dacă boala nu m-a afectat? Aşa că am hotărât, cu mult timp înainte de a apărea tu, că niciodată nu va trebui să supun un copil la o tragedie ca asta. Înghiţi din nou, deşi gura îi era uscată. Aşa că m-am supus unei examinări medicale înainte de a începe să mă culc cu fete.

— Examinări medicale, repetă Bunny, încercând să deducă toate implicaţiile.

El îşi vârî mâinile în buzunare.

— Asta-i, prinţesă. Nu pot să-ţi dau copiii pe care-i doreşti. Faţa albă şi contractată a lui Alec îi spuse lui Bunny ce cumplit fusese pentru el să facă această mărturisire. Împinsă de un elan de simpatie, se duse spre el cu braţele întinse.

— Alec, nu-mi pasă de asta. Alec strânse din dinţi şi o îndepărtă.

— Să nu-mi spui că nu-ţi pasă. Ceva mai devreme ţi-am văzut expresia feţii când ţineai copilul în braţe. Eşti prea femeie ca să rămâi la o relaţie sterilă.

— Alec, te iubesc şi asta e tot ce am nevoie. Ea trecu de bariera mâinilor lui şi îi trecu braţele după talie. Eu vreau să rămân cu tine.

— Şi eu te iubesc, iubita mea, atât de mult, murmură Alec, strivind-o în braţe.

Dar nu putu opri ca povestirea lui George, despre mama lui Bunny, să-i revină în minte.

CAPITOLUL 13

La jumătatea lui august, Bunny păşi în birou îmbrăcată într-un costum bărbătesc gri, purtând nelipsita ei geantă-diplomat.

— M-am întors.

— Văd. Alec stătea în fotoliu cu picioarele încrucişate, cocoţate pe colţul biroului.

La o privire superficială, părea că-şi sortează hârtiile, dar în realitate se gândea la viaţa lui cu Bunny, din ultima vreme. Încă locuiau împreună şi făceau dragoste în căsuţa lor. Când îi văzu expresia fericită a feţei, se mai remontă puţin. Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt absolut sigură dacă trebuie să fiu mirată sau triumfătoare, spuse, ducându-se la graficul de pe perete şi ridicând semnul roşu la nivelul maxim. Mutându-şi ochelarii de pe nas pe creştet, traversă încăperea şi îşi cuprinse în braţe şeful, sărutându-l cu pasiune. Apoi se cocoţă pe birou. Ei bine, ne-am atins scopul. Avem jumătate din suma pentru vărsământ şi banca va veni cu restul. *Woodbox* a scăpat, este liber. Îmbujorat şi topit de căldura îmbrăţişării ei, Alec îşi coborî picioarele de pe birou.

— Glumeşti!

— Am glumit eu vreodată despre lucruri serioase?

Rotiţele începură să se învârtă în capul lui.

— Dacă suntem atât de aproape de a deveni proprietari la *Woodbox*, ar fi bine să-i aduc pe salariaţi în două schimburi, să putem onora

înţelegerea cu *Priceroad*. Va trebui să angajez muncitori la asamblare, să-i ajute pe cei din echipa specială să facă faţă la producţia sporită. Până la urmă, v-a ieşi ceva interesant din toată operaţia asta.

— Sigur, multă mobilă ieftină, spuse Bunny, bucurându-se de entuziasmul lui. Şi când te gândeşti că Jack a trebuit să mă împingă de la spate să organizez tombolele şi loteriile.

— Aşa ai reuşit?

— Da. Nici eu n-am crezut, dar cele mai impresionante sume s-au strâns la biserici şi în magazinele din oraş. În plus, clubul salariaţilor de la *Woodbox* a scos la licitaţie un parc de distracţii şi au luat o sumă frumuşică. Este incredibil cât de săritoare a fost lumea să sprijine *Woodbox*. Pufnind în râs, ea îşi despacheta o lamă de gumă. Noi, ăştia din lumea marilor afaceri, suntem obişnuiţi să-i punem piedică vecinului, nu să-l ajutăm. Alec încercă să râdă, dar gluma privind lumea marilor afaceri nu i se mai păru nostimă.

— Se pare că a sosit momentul adevărului. Noi doi am reuşit să facem ceea ce ne-am pus în gând. El se forţă să continue: Iar acest intermezzo de trei luni, pe care ţi l-ai smuls din adevărata ta viaţă, s-a sfârşit.

— Intermezzo? repetă ea, întrebător. Eu aş numi aceste trei luni mai mult decât atât.

El ştia că, din moment ce a adus în discuţie acest subiect, trebuia să meargă până la capăt, pentru binele ei.

— M-am gândit mult de când a fost tatăl tău aici şi ne-a povestit despre mama ta. Tot ceea ce pot să-mi dau seama este că vei fi mai fericită dacă te

întorci acasă să lucrezi cu *Faline*. Aşezându-se pe birou, chiar în faţa lui Bunny, simţi primele semne ale dezastrului. Îşi scoase guma din gură şi o aruncă în coş.

— Cred că am stabilit deja toate astea. Intenţionez să rămân aici cu tine.

— Prinţesă, imaginează-ţi ce va urma la *Woodbox* acum, când criza a trecut. Cât timp crezi că va fi mulţumită o femeie ca tine, să organizeze tombole şi loterii?

Ea încercă să protesteze, dar renunţă. Rămase un timp pe gânduri.

— Da, situaţia va fi foarte diferită de acum încolo, dar...

Alec sări în picioare şi se duse la fereastră.

I se părea o nedreptate ca vremea să fie atât de însorită şi frumoasă, în acest sfârşit de august, în comparaţie cu furtuna din sufletul lui. Ideea de a o trimite pe Bunny înapoi, în Sud, şi de a se întoarce la viaţa lui singuratică i se părea la fel de rea ca moartea.

— Dacă o să termin ambarcaţiunea la timp, voi concura la Cupa Australiei.

Pe jumătate întoarsă pentru a-l privi, ea spuse:

— Nu vei pleca nicăieri dacă nu mă iei pe mine ca navigator.

— La viteza cu care mergem, probabil că vom ajunge la Polul Sud, mormăi el, vârându-şi mâinile în buzunare.

— Să ştii că arăt grozav în blănuri. Imitaţie, bineînţeles. N-am purtat niciodată una naturală, spuse Bunny, neliniştită de vederea spatelui rigid al lui Alec.

— Asta e fantezie, spuse Alec, întorcându-se şi

sprijinindu-se de pervazul ferestrei.

A sosit timpul să privim realitatea în faţă. M-am îndrăgostit de o femeie inteligentă, cu o carieră de succes, şi nu pot să înţeleg cum a putut George s-o piardă pe mama ta de maniera aceasta. Sărind de pe birou, Bunny se duse la el, îi înconjură mijlocul cu braţele şi îşi ascunse faţa pe umărul lui.

— Oh, Alec, te-nțeleg. Şi eu m-am gândit la ea, spuse, cu o voce înăbuşită. Ideea îmi provoacă frică.

— Aşa este, prinţesă. O strânse în braţe, lipind-o de el. E clar că George a suferit mult, ca dovadă că nu s-a recăsătorit, dar gândeşte-te că pentru ea a fost mult mai rău, el este încă în viaţă, iar ea, nu. Făcu o pauză, apoi adăugă: îmi doresc aşa de mult să rămâi cu mine, iubita mea, dar n-aş suporta să te văd cum cazi în disperare şi îţi pierzi dorinţa de a trăi. Ridicându-şi capul, Bunny îi privi faţa care radia forţă, dragoste şi bunătate. Apoi se desprinse din braţele lui şi se depărta puţin, stând foarte dreaptă pe tocurile înalte.

— Eu nu sunt genul de femeie care a fost mama, domnule Fluşturatic. Ştii că nu sunt genul de martir şi că nu-mi plâng de milă şi nici nu mă autoflagelez când lucrurile nu merg aşa cum vreau eu. Buzele îi tremurară într-un zâmbet. Te iubesc şi voi fericită.

— Şi mama ta l-a iubit pe George. Iar eu şi *Woodbox* nu valorăm nici pe jumătate cât George. Alec îşi duse mâinile la spate, pentru a nu fi tentat să le întindă spre ea. Când ai venit aici, m-am gândit că ceea ce îmi trebuie în viaţă este o femeie îndrăgostită de carieră, dar nu m-am gândit că femeile cu inteligenţă sclipitoare au nevoie de

stimulente mentale. Iar aşa ceva nu există la *Woodbox*.

— Alec, Portland nu este sfârşitul lumii. Sunt o mulţime de lucruri pe care le putem face, dacă se va întâmplă să ne plictisim. Dorindu-şi să se poată agăţa de acest pai, aşa cum făcea ea, el zise:

— Bunny, când ai venit aici, treceai printr-o criză de identitate şi erai foarte vulnerabilă. Dar nu poţi şterge faptul că ai fost educată din copilărie pentru o poziţie de superstar în industria filmului. După câțiva ani, vei regreta că ai renunţat la acest vis.

— Nu! strigă ea, deşi ştia că era mult adevăr în vorbele lui Alec; ochii i se umplură de lacrimi. Cred că oferta lui *Faline* ar fi fost foarte tentantă dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine, dar te-am întâlnit şi nu mai sunt aceeaşi femeie. Dorinţele şi interesele mele sunt altele acum. Vreau un cămin, te vreau pe tine şi...

Îşi închise gura, dar nu suficient de repede. Trupul lui Alec deveni rigid.

— Asta e: Ce facem cu copiii pe care ţi-i doreşti? *Woodbox* nu-ţi poate satisface întreaga capacitate a minţii, iar eu nu-ţi pot satisface această parte a vieţii tale.

Privind la ea, Alec se urî pentru lacrimile care îi curgeau lui Bunny pe obraji.

Vrei să renunţi pentru totdeauna la şansa de a fi mamă?

— Iubitule, eu... Dar nu-şi termină vorba, gândindu-se la ce simţise când îl ţinuse pe micul Matthew în braţe.

— Asta am vrut să spun, preciza Alec, cu o voce gâtuită.

— Alec, dar nu este cinstit! ţipă Bunny, strângând din dinţi pentru a-şi opri hohotele de plâns. M-ai copleşit cu tot felul de întrebări majore şi nu mi-ai dat nicio şansă să caut soluţiile logice care trebuie să existe.

— Nu crezi că m-am gândit şi iar m-am gândit, stând treaz, noapte de noapte, şi agonizând în căutarea unei soluţii, iubita mea? întrebă el, nefericit. Există un singur răspuns pentru toate: Te iubesc prea mult ca să te las să rămâi aici şi să renunţi la tot. Împietrită de disperare, îşi înfipse degetele în braţele lui.

— Mă faci să mă simt sfâşiată în bucăţi.

— Şi eu mă simt la fel, prinţesă, murmură el, apoi îşi îndreptă umerii. Tu ai insistat, de la început, ca relaţia noastră să fie strict de afaceri. Aşa ar fi trebuit să rămână.

Probabil că ar fi fost mai uşor s-o sfârşim acum.

— Nu ştiu ce vrei să insinuezi, spuse ea, privind în ochii lui verzi.

— Vreau să spun că te concediez. Tremurând în interior, Alec îi îndepărtă mâinile şi se duse să se aşeze la birou. Culese două hârtii prinse cu o clamă, iată aici contractul pe care l-ai semnat, prin care eşti de acord să lucrezi în calitate de consultant pe timpul crizei de la *Woodbox*, dar nu mai mult de trei luni.Ai fost de acord, în scris, că eu sunt şeful, şi ca şef am luat o decizie definitivă. Ei bine, criza a trecut. Îţi voi trimite salariul, în acţiuni, imediat ce formele legale vor fi finalizate.

E corect?

— Da. Se părea că altcineva îşi dăduse acordul, cu o voce pe care ea nu o recunoştea. Următoarele cuvinte, pe care Alec le pronunţă, îi uciseră

sufletul:

— De asemenea, te poţi duce la cabană să-ţi împachetezi lucrurile. Cu cât vei mai rămâne, cu atât va fi mai grea despărţirea.

— Cabana? Bunny se sprijini de pervazul ferestrei; lacrimile îi curgeau pe obraz în timp ce se gândea la tot ce împărţiseră în căsuţă: dragoste, râsete, glume, bucurie. Am fost o proastă să sper că mâine nu contează, spuse, cu o voce înecată de plâns. Nu voi fi în stare să uit timpul petrecut împreună. Netezindu-şi mustaţa pentru a-şi împiedica buzele să tremure, Alec îşi frecă faţa cu mâinile.

— Dacă te duci acasă şi accepţi slujba de la *Faline*, vei fi atât de ocupată, încât o să mă uiţi în scurt timp. Traversând încăperea şi ocolind biroul, Bunny se lăsă în genunchi lângă el şi îl înconjură cu braţele.

— Cât de repede mă vei uita, dragostea mea? Alec o îmbrăţişa şi îşi cufundă faţa în masa de bucle ruginii.

— Niciodată.

— Ei bine, tot atunci te voi uita şi eu. Ridicându-i bărbia cu două degete, o sărută pe gură, apoi se forţă să se retragă.

— Ar fi mai bine să pleci, prinţesă. Cu senzaţia mustăţii lui mângâindu-i faţa, ea se ridică în picioare, clătinându-se. Năucă, îşi puse ochelarii, îşi luă diplomatul şi se îndreptă spre uşă. Ezită o clipă cu mâna pe clanţă, apoi ieşi repede, trântind uşa în urma ei. Alec rămase nemişcat un timp îndelungat. Durerea ce o simţea îl îmbolnăvea fizic. În sfârşit, îşi puse capul pe braţele încrucişate pe birou şi plânse.

Despărţirea de echipa specială i-a stors inima zdrobită. Tess o ţinea strâns îmbrăţişată, plângând în hohote. Dwight se îmbujorase în felul lui obişnuit de a-şi exprima emoţiile. Bunny abia putea să suporte gândul că iubirea lor era la fel de lipsită de speranţă ca şi a ei. Jake umbla în sus şi în jos, făcând gesturi disperate din mâini. Ceilalţi o atingeau uşor, în timp ce pe feţele lor se putea citi şi tristeţe şi nedumerire. În momentul când îi părăsi, se simţi zdrobită într-o mie de bucăţi.

Când însă se plimbă, pentru ultima oară, prin cabană, bucăţile se transformară în milioane de bucăţele, care se împrăştiară în vânt. Atinse aparatul de ras al lui Alec şi pieptenele pentru mustaţă. Luând tricoul, pe care el îl aruncase pe coşul de nuiele, în acea dimineaţă, îşi îngropa faţa în mirosul lui şi plânse ca un suflet pierdut. Lacrimile îi secară într-un târziu, dar durerea nu. Era adevărat că fusese programată să ajungă în vârful scării sociale şi nu putea şterge ce era. Dar cum putea să se mai întoarcă la viaţa ei de altădată, când un bărbat ca Alec o învăţase să se distreze, să se bucure de viaţă şi să fie vulnerabilă? Aruncându-şi lanţurile, îşi pierduse şi abilitatea de a se retrage în spatele imaginii glaciale, pentru a se proteja. Era destinată să facă faţă atât durerii, cât şi bucuriei de a trăi.

Incapabilă să mai suporte, Bunny îşi aruncă lucrurile în valize şi cutii, îşi trânti grămadă hainele de ocazie pe bancheta din spate şi îşi legă bicicleta pe acoperişul *Bemmer-ului*. Când se îndepărtă de cabană, ochii îi erau atât de plini de lacrimi, încât abia vedea.

A doua zi, seara târziu, Bunny intra în casa din Beverly Hills, simţindu-se obosită şi stoarsă ca o păpuşă de cârpă. Nu mai avea energia nici să mestece gumă. Intră direct în biroul lui George. Când o văzu, el sări de pe scaun şi o prinse în braţe.

— Arăţi îngrozitor, Bunny, eşti absolut rătăcită. De ce ai venit acasă?

Desfăcându-se din braţele lui, Bunny traversă biroul ca să privească portretul în mărime naturală al primei Bernice, etern tânără, etern frumoasă, dar atât de nefericită, încât îi părăsise pe cei doi oameni care aveau atâta nevoie de ea. Se întoarse să-l privească pe George.

— Lucrurile n-au mers între mine şi Alec.

— Îmi pare atât de rău, spuse, iar trăsăturile feţei lui se prăbuşiră. Pentru o clipă, ea rămase nemişcată, cu ochii închişi, întreaga ei rezistenţă topindu-se ca o bucată de gheaţă. Apoi începu să plângă.

— Oh, George, Alec este viaţa mea, totul. De ce nu am putut să fiu eu o persoană diferită? De ce trecutul lui nu a putut fi diferit? De ce nu ne-am putut întâlni în împrejurări diferite? Tatăl îi scoase ochelarii şi îi puse în buzunarul lui. Apoi o luă în braţe, ţinând-o strâns.

— Plângi, pisicuţo, plânsul uşurează. Când lacrimile secară, ea se aşeză într-unul din fotoliile cu braţe.

— La început, am crezut că Alec este un fluşturatic, care nu vrea altceva decât să se culce cu o femeie fascinantă, dar, în realitate, este departe de aşa ceva.

În celălalt fotoliu, George, cu coatele pe genunchi, privea la portretul soţiei sale.

— Sunt foarte rari tinerii care pot fi atât de puţin egoişti în dragostea lor şi care să pună fericirea şi binele partenerei înaintea propriei fericiri. Ea scoase un sunet din gât, între hohot de plâns şi râs.

— Aş fi dorit ca Alec să fi fost atât de egoist, încât să-mi spună să rămân. Vreau să fiu cu el, indiferent cum. Se întoarse spre ea, încruntându-se.

— Indiferent câte greşeli am putut face ca tată, un lucru bun am făcut totuşi: te-am învăţat să nu renunţi niciodată cu uşurinţă, fără luptă. Du-te şi te culcă, pentru ca mâine să poţi gândi clar şi să rezolvi toată nebunia asta. Noaptea e un bun sfătuitor!

— Nu pot gândi clar când mintea şi sufletul îmi sunt pline de suferinţă pentruAlec.

După plecarea lui Bunny, Alec a fost atât de ocupat să facă faţă la posturi, preluând şi treburile lui Nan, până la întoarcerea acesteia, încât se întreba, la fiecare trei minute, ce făcea oare Bunny, dacă îi era dor de el, dacă îşi reluase viaţa trepidantă dinainte. Abia după ce Henry s-a întors din călătoria făcută în Alaska pentru pescuit, nerăbdător să-şi aducă contribuţia la activitatea din fabrică, Alec a avut timpul necesar să-şi trăiască suferinţa.

Weekend-ul a fost groaznic. Alec bântui prin cabana pustie, auzind ecoul râsului ei, simţindu-i sărutările, văzând-o gătind în bucătărie. Privi prin fereastra la care ei îi plăcea să stea şi să se uite la fluviu şi la muntele Hood. Intră în dormitorul în

care făcuseră de atâtea ori dragoste. Pernele brodate, tablourile cu flori vesele, perdelele vaporoase, tot ce făcuse din cabană un cămin confortabil, totul era încă acolo, dar viaţa dispăruse. După ce şi-a mutat lucrurile personale în casa cea mare, se schimbă în blugii lui vechi şi tricoul decolorat. În timp ce se urca pe schelăria navei, se gândea că aceasta era aproape pe terminate şi că, în curând, ar putea să evadeze în imensitatea aceea sălbatică şi albastră. Era tentant mai ales acum când, în faţa lui, viaţa se întindea ca un deşert gol şi neprimitor.

Coborând în cabină, găsi o carte pe masa navigatorului care, în loc de semn, avea un ambalaj de gumă de mestecat. Încăperea păstra parfumul de mosc al lui Bunny. Retrăi primul lor act de dragoste şi începu să tremure. Urcă, împleticindu-se, scara şi se întinse, cât era de lung, pe punte, respirând anevoie. Nici ambarcaţiunea nu-i mai oferea un refugiu. Bunny îi invadase întreaga existenţă.

Cabana îl atrăgea aşa cum un dinte dureros te face să-l atingi tot timpul cu limba. Stând pe canapeaua din camera de zi, atât de intimă, dar atât de părăsită, privea în gol, cufundat în durere, fără să ia în seamă scurgerea timpului. O sărutare pe obraz îl readuse la viaţă. Privi în sus, prea deprimat ca să fie surprins.

— Bună, mamă! spuse, apatic.

— Bună, dragă, m-am întors de la Machu Picchu, spuse Frances. Purta o bluză incaşă, minuţios brodată, fustă largă şi sandale legate cu cureluşe până sub genunchi. Ce nu merge, fiule? El tresări, braţele atârnându-i inerte pe lângă trup.

— De ce crezi că ceva nu merge?

— Pentru că îmi spui mamă, în loc de „mami”, şi arăţi dărâmat. Frances privi la camera de zi, remarcând gustul fin şi intimitatea. Te-ai îndrăgostit de Bunny şi ea te-a părăsit pentru *Faline*, nu-i aşa?

— Ea n-a vrut să plece, dar eu am făcut-o să înţeleagă că era cel mai bun lucru, spus el, nenorocit. Frances se aşează lângă el pe canapea şi îşi trecu un braţ pe după umerii lui.

— Pot să te întreb de ce naiba ai făcut un lucru aşa de ridicol?

Alec îşi puse coatele pe genunchi, lăsându-şi braţele să atârne între picioare. Îi povesti doar esenţialul despre relaţia lui cu Bunny, cum izbucnise şi cum se terminase. Apoi îşi ridică privirea şi se uită atent la faţa mamei lui, ca şi când ea ar fi avut răspunsurile la toate durerile lui.

— Acum înţelegi de ce a trebuit s-o determin să plece?

— Nu, n-aş putea spune că înţeleg. De ce nu ai plecat cu ea în California de Sud?

El îşi privi mâinile care atârnau, lipsite de viaţă, între genunchi.

— Nu am putut părăsi echipa. Tu, mai mult decât oricare dintre oameni, ar trebui să înţelegi acest lucru.

— Alec, mie îmi pasă la fel de mult ca şi ţie de oamenii înapoiaţi mintal. Carol a fost fiica mea, nu uita. Dar eu am reuşit să mă ocup de ei, fără să-mi sacrific toată viaţa. Tu te comporţi ca şi când încerci să ispăşeşti păcatele altui bărbat. Trupa ta specială se va acomoda cu dispariţia ta, şi tu ştii

asta.

— Chiar dacă este aşa, asta nu schimbă cu nimic faptul că Bunny îşi doreşte un copil pe care eu nu i-l pot da.

— Fiule, mă faci să-mi pierd răbdarea! Frances îi scutură braţul. E timpul să laşi trecutul şi să trăieşti prezentul cu tot ce are el mai bun.

— E prea târziu. Probabil că Bunny a semnat deja contractul şi e prea ocupată cu munca la *Faline*.

— Fiule, trebuie să lupţi pentru visurile tale.

Bunny privise de mai multe ori, pe videocasetofon, filmele lui *Faline*. Directorul-producător era o feministă talentată, dotată cu destulă sensibilitate pentru a scoate în evidenţă, în toate filmele ei, problemele femeilor obişnuite. Bunny o admira enorm. După ce îşi analizase propriile probleme pe toate feţele, încât simţea că-i plesneşte capul, ajunse la concluzia că ştia ce are de făcut. Formând numărul lui Faline, spuse, fără altă introducere:

— Este o onoare pentru mine că mi-ai propus să lucrez cu tine, dar nu pot accepta oferta. Răspunsul veni printre păcăniturile de pe fir:

— Oh, prostii, am bănuit că aşa se va întâmplă de când te-am lăsat să te duci în Nord, la bărbatul acela, Golightly, despre care mi-ai vorbit. Nu te mişca de-acasă,

Bunny Fletcher. Sunt deja în drum spre tine, ca să discutăm cu de-amănuntul problema şi să facem lumină.

— Nu! Aşteaptă... Ascultând tonul telefonului, Bunny mormăi: De ce nimic nu poate fi simplu? O

oră mai târziu, Faline se afla la uşă. Era o femeie zveltă, de patruzeci şi cinci de ani, îmbrăcată acum în blugi şi cu o cămaşă foarte decorată cu dantelă şi flori. Când zâmbea, făcea două gropiţe în obraji.

— Ceva mai târziu sunt aşteptată la o recepţie, aşa că hai să punem ordine rapid în toată nebunia asta, începu ea, în timp ce Bunny o conducea în camera de zi, invitând-o să stea într-un fotoliu. Aşează-te şi spune-mi de ce nu poţi intra în această asociere prosperă şi de lungă durată. Şi nu încerca să-mi ascunzi motivele adevărate, ai înţeles?

— Nu mai sunt aceeaşi persoană căreia i-ai oferit postul. Bunny se aşează, la rândul ei, picior peste picior, netezindu-şi fusta roz. Faline fusese răbdătoare şi merita o explicaţie, aşa că îi povesti în amănunţime ce se întâmplase la *Woodbox*. Acum înţelegi ceea ce simt, zbătându-mă între două lumi, neştiind căreia îi aparţin cu adevărat.

— Treizeci de ani constituie vârstă la care fiecare din noi începe să se întrebe ce vrea cu adevărat de la viaţă. Faline îi strânse mâna cu simpatie. Cred că eşti norocoasă, pentru că ai crescut, în trei luni, mai mult decât cele mai multe femei, într-o viaţă.

— Dar am crescut în jos, nu în sus. Bunny râse fără veselie. Ştiindu-te ce feministă eşti, am crezut că o să mă consideri nebună că-mi doresc să fiu, pur şi simplu, gospodină şi mamă.

— Draga mea, drepturile femeii înseamnă ca fiecare femeie să decidă ce este bine pentru ea şi să i se respecte această decizie. Dacă o femeie doreşte să fie doar soţie şi mamă, are acest drept.

Ridică întrebător din sprâncene. Asta îţi doreşti?

— Oh, Doamne, acum că îmi pui întrebarea, nu ştiu ce să-ţi răspund. Nu simt nevoia de a fi soţie şi mamă, aşa, în general. Doar cu Alec. Vezi, aşa am ajuns în această situaţie îngrozitoare. Fiecare în parte nu-i suficient, iar amândouă nu le pot avea.

— Hmnri, hmm. Faline se rezemă de spătarul fotoliului, privind în depărtare. Lasă-mă să pun problema într-o perspectivă adecvată. O femeie deosebit de inteligentă se duce să lucreze cu o echipă de oameni înapoiaţi mintal şi cu un bărbat numit Golightly. El o învaţă să se relaxeze şi să se bucure de viaţă. Acum ea poate să se bucure de plăceri simple şi fireşti, pe care nu le cunoscuse niciodată înainte, reuşind să scape de stresul unei cariere competitive. Poţi să vezi toate acestea pe un ecran de film?

— Nu! Bunny sări de pe scaun, ca şi când ar fi fost înţepată, şi începu să măsoare camera în lung şi în lat. Poate dacă filmul ar avea un final fericit... dar nu! Nu în felul acesta! Faline se uită la ea exasperată.

— Ei bine, eşti o femeie cu o inteligenţă sclipitoare şi cu imaginaţie. Dacă doreşti din tot sufletul un sfârşit fericit, vei găsi, cu siguranţă, o modalitate.

Amândouă îşi întoarseră capetele când George apăru în camera de zi, venind de

La slujbă.

Purta un costum gri-antracit, asortat cu cămaşa şi cravata, dar mai ales cu tâmplele argintii.

— Ah, Bunny, ce fire ascunsă eşti! murmură Faline, zâmbind şi făcând gropiţe în obraji. Cine

este acest bărbat seducător? Bunny se grăbi să facă prezentările.

— Tatăl meu, George Fletcher. George, ţi-o prezint pe Faline Morris.

Faline se ridică din fotoliu şi îi ieşi în întâmpinare, cu politeţea tipică Sudului, în ciuda îmbrăcămintei ei nonconformiste.

— În toţi anii ăştia, am auzit pe toată lumea lăudându-l pe Mister Succes! în sfârşit, ne întâlnim faţă în faţă. Pentru prima dată în viaţa lui, George nu-şi găsi cuvintele şi îşi şterse palma de pantaloni, înainte să-i întindă mâna.

— Bunny mi-a povestit... dar nu mă aşteptam la o astfel de...

— Sudistă frumoasă? M-am născut şi am crescut în Carolina de Sud, dar sper că această mărturisire nu mă va face să mă consideraţi şi proastă.

— Reputaţia dumitale te-a precedat, murmură el, în timp ce extraordinarii lui ochi albaştri se umplură de căldură. Şi se întâmplă că îmi plac foarte mult femeile inteligente şi de succes. Lui Bunny i se opri respiraţia, ca şi când ar fi primit o lovitură în stomac. O apucă furia, auzindu-şi tatăl folosind cuvintele lui Alec, când voia să flirteze cu cineva.

— Timpul lui Faline este foarte limitat, George, izbucni ea. Trebuie să participe la o recepţie.

— Draga mea, la poziţia pe care o am, îmi pot permite să-mi schimb programul ca să-mi satisfac o plăcere, spuse Faline, fluturându-şi genele spre George. Dacă nu te deranjează femeile cu iniţiativă şi eliberate de prejudecăţi, îţi propun,

George, să mă inviţi să luăm masa împreună. De

acord?

— Aş fi încântat. Bunny privi cum dispar pe uşă, iar surpriza îi înmuie genunchii.

Dacă George s-a potrivit, de la prima vedere, cu o sudistă, frumoasă e drept, dar şi lider al mişcării feministe americane, atunci era clar că fiecare om din lume era destinat să-şi găsească perechea, cu excepţia ei.

Un sentiment de pierdere îi strânse sufletul şi o făcu să gândească clar pentru prima dată în ultimele săptămâni. Orice s-ar întâmplă, va alege *Woodbox* şi-şi va arunca ancora. Ridică telefonul să-l sune pe Alec, dar îşi aduse aminte că acesta îi interzisese să se întoarcă. Apoi o soluţie, cu adevărat sclipitoare, îi veni în minte. O soluţie pentru toate problemele lor.

La două săptămâni după vizita lui Faline, o altă idee, la fel de sclipitoare ca a lui Bunny, îi veni în minte şi lui Alec. Toată ziua făcuse planuri, apoi îl chemă pe Henry în birou.

— Toată suma a fost trimisă la *Eleganté* şi, în curând, vom primi şi actele. Fabrica a fost organizată pentru a putea onora înţelegerea cu *Priceroad*. Acum, îmi dau demisia din funcţia de director general. Henry ţâşni de pe scaun.

— De ce naiba dai înapoi acum?

— Deloc, nu dau înapoi. Abia acum sunt hotărât să merg înainte. Cu succesul de la *Woodbox* la activul meu, cred că o să plec în California de Sud. Oricum, totul depinde de Bunny şi dacă ea mă mai vrea. Vrei să ai grijă de fabrică vreo două săptămâni, cât îmi trebuie să-mi pun iahtul la apă, să navighez până acolo şi s-o răpesc dacă e

necesar, s-o conving că m-am decis şi sunt serios?

— Iaht, zici. Parcă vorbeai de un șlep.

— Nu, e iaht şi e foarte frumos.

— Sigur că o să am grijă, dar nu crezi că ar fi mai simplu să-i dai un telefon şi să aranjaţi lucrurile? Alec îl privi încurcat.

— Nu înţelegi deloc. Am concediat-o. Dacă o sun, s-ar putea să-mi spună că am pierdut ocazia şi că n-are sens să mă duc. Henry îşi ridică ochii spre tavan.

— Şi eu cred că stratagema mea a fost prematură.

CAPITOLUL 14

Lansarea iahtului era un eveniment pe care Alec îl aştepta de patru ani. Acum, tot ceea ce simţea era nerăbdare. Iahtul alunecă lin în jos, pe rampă, şi pluti graţios pe apele liniştite ale bazi-nului. Urcă pe punte şi intră în cabină, privind în sus la catarg şi apoi în jur la puntea de lemn de tek. Simţea un fel de febră de a se vedea mai repedfe navigând spre sud. I se făcu pielea găinii la gândul că sentimentele lui Bunny faţă de el s-ar fi putut schimba, acum când se întorsese la vechea ei viaţă trepidantă. Nesiguranţa devenise o tortură.

Neliniştit, privea la norii care se adunau la orizont. Acum, în septembrie, vremea era nesigură. Sperând să ajungă la ocean, înainte de a izbucni furtuna, făcu plinul de combustibil şi îşi aproviziona bucătăria. Aproape terminase când megafonul Căpităniei fluviale îl chemă la telefon.

Nerăbdător, intră în clădirea Căpităniei şi ridică receptorul

— Aici, Golightly, ce doreşti?

— Aici e Henry. S-a întâmplat ceva nostim. În loc să ne crediteze pentru restul de bani ce-i datorăm, *Eleganté* ne-a transferat titlul de proprietate în totalitate, i-am chemat la telefon şi vicepreşedintele, cu care am discutat, mi-a spus că unul din angajaţii noştri a plătit restul datoriei, imediat după ce au primit cec-ul de la noi pentru primul vărsământ. Informaţiile complete sunt pe drum, împreună cu toate documentele legale. Henry făcu o pauză, apoi adăugă: Nu văd pe niciunul din angajaţii de la *Woodbox* să aibă atâția bani, aşa că trebuie să fie vreun înger păzitor, coborât din cer.

— Înger păzitor, s-o crezi tu! Alec izbi cu pumnul în perete. Dacă cineva a avut interesul să obţină controlul fabricii, pot să pariez că a pus ochii pe ceva mai valoros. De exemplu, terenul nostru de lângă fluviu. Mutându-se de pe un picior pe altul, privi prin fereastră la iahtul lui graţios, regretând faptul că, pentru prima dată, uitase de *Woodbox* şi de eternele ei probleme. Oftă, ştiind că nu poate să le întoarcă spatele foştilor tovarăşi.

— Vin acolo în câteva minute. Se urcă în *Mustang* şi o luă pe pod, grăbindu-se spre fabrică. Privind din nou la norii care se îngrămădeau pe cer, îşi duse maşina în parcare. Inima îi făcu un salt când observă un *BMW* negru şi prăfuit, exact ca al lui Bunny. Dar ea era departe, în lumea trepidantă şi sofisticată din Beverly Hills, purtând costumul albastru, creat de o renumită casă de modă, şi imaginea glacială a femeii de carieră. Intrând ca o furtună în clădirea principală, îi trecu din nou prin minte că niciodată nu se va potrivi cu stilul ei de viaţă. Cu sau fără iaht.

Era atât de preocupat de propriile gânduri, încât ajunse în mijlocul biroului şi abia atunci observă că Bunny, în carne şi oase, stătea lângă fereastră. Nu era o iluzie a minţii lui şi nu arăta deloc sofisticată; era îmbrăcată cu nişte blugi strâmţi şi un tricou galben. Ochelarii cu ramă de aur erau cocoţaţi pe creştet.

— Prinţesă...? reuşi să murmure, nevenindu-i să creadă.

— Da, eu sunt, spuse ea, dulce, simţind cum se topeşte de dragoste, privindu-l. Arăta bronzat şi sănătos, dar slăbise şi ochii îi erau duşi în fundul capului, ca şi când îi fusese foarte dor de ea. Ştiind că va trebui să dea o bătălie, îşi împinse bărbia înainte şi preciza: Nu mi-a plăcut să stau departe de tine, aşa că m-am întors.

— Te-ai întors? Trezindu-se la viaţă, Alec se repezi şi o luă în braţe, strângând-o s-o zdrobească, lăsându-se învăluit în parfumul ei de mosc. Oh, Doamne, mi-a fost aşa de dor de tine, şopti, cu gura cufundată în părul ei. Te iubesc, Bunny, iubita mea dragă.

— Şi eu te iubesc, iubitul meu drag. Lipindu-se de el, îşi ridică faţa pentru a-i primi sărutul şi mângâierea mustăţii. Lacrimile îi alunecau pe obraji, amestecându-se cu lacrimile lui. După câteva clipe, îşi dădu capul pe spate şi privi în oceanul verde al ochilor lui. Nu m-am mai simţit întreagă de când am ieşit din acest birou, acum o lună.

— Ar fi trebuit să te simţi, pentru că sufletul meu a plecat odată cu tine, îi spuse el, sărutându-i flămând toată faţa. De-asta eram în drum spre Los Angeles, să te găsesc.

— Dar acum sunt aici, spuse Bunny, ridicând întrebător din sprâncene.

Un zâmbet tremură pe buzele lui Alec.

— N-am ştiut acest lucru, până acum un minut. Mi-am dat demisia de la *Woodbox* şi mi-am scos casa la vânzare. Am câteva oferte, aşa că nu va dura mult s-o vând.

— Ce-ai făcut? întrebă ea, văzându-şi planurile năruindu-se. Vinzi casa? Şi cabana?

— Fac o singură proprietate şi apoi cabana este doar o fantezie, îţi aminteşti? Un zâmbet îi arcui buzele şi apoi se stinse sub presiunea îngrijorării. Am hotărât să încep o viaţă nouă şi să-mi valorific potenţialul. Aşa cum mi-ai spus.

Bunny se încruntă în faţa noilor complicaţii, apoi îi atinse nasul turtit, sprâncenele viguroase şi cicatricea din bărbie.

— Dar poate că eşti un bărbat prea scrupulos pentru a intra în jungla afacerilor.

Inima lui zvâcni dureros.

— Vrei să spui că nu mă pot încadra în viaţa ta de acolo?

— Nu, vreau să spun că eu nu mă mai încadrez în ea, aşa că... Eliberându-se din braţele lui, începu să măsoare biroul, încercând să găsească modul cel mai adecvat de a explica lucrurile, fără să deterioreze situaţia. Vezi, m-am ataşat şi eu de oamenii de aici, mai ales de cei din echipa specială. Nu i-am putut scoate din minte pe Tess şi Dwight.

— Atunci, vei fi fericită să afli că Dwight i-a câștigat pe părinţii lui Tess, declarând că amândoi sunt suficient de responsabili ca să-şi ia toate masurile necesare pentru a nu avea copii. Acum

fac pregătirile pentru o căsătorie simplă.

Un zâmbet fericit îi lumină faţa.

— Mă bucur foarte mult. Alec o privea cum umblă de colo-colo prin birou.

— Pare foarte straniu că ai apărut aşa, dintr-o dată, din neant, când avem iar necazuri.

— Ce necazuri?

— Cineva deţine controlul asupra fabricii şi Dumnezeu ştie ce intenţionează să facă. Bunny îşi dădu la o parte buclele de pe frunte, apoi se lăsă în jilţul din spatele biroului.

— Nici vorbă de controlul asupra fabricii; sunt doar cincizeci de procente.

El se uită lung la ea câteva clipe.

— Despre ce vorbeşti?

— Eu am avut ceva bani moşteniţi de la mama şi salariul de la *Wilderness Enterprises*, pe care niciodată nu l-am cheltuit, plus procentajul încasat de la filmul despre Montana. Aşa că am achitat integral suma pentru *Woodbox*.

După ce întregul adevăr îşi făcu loc în mintea lui, prima reacţie a lui Alec a fost de furie.

— De ce nu mi-ai dat un telefon să-mi spui că ai de gând să iei o hotărâre atât de crucială?

— De ce nu mi-ai dat telefon să-mi spui că-ţi dai demisia de la *Woodbox* şi că vinzi casa?

— Pentru că m-am gândit că o să-mi trânteşti telefonul în nas.

— Exact din acelaşi motiv nu te-am sunat nici eu.Ai fost atât de hotărât să mă vezi plecată de aici, încât n-am riscat o altă confruntare. Alec îngheţă, întrebându-se dacă nu cumva ea cumpărase *Woodbox* pentru a-l pedepsi că o concediase.

— Nu poţi cumpăra fabrica. Numai un salariat poate face acest lucru şi tu nu mai eşti salariatul nostru. Trebuie să-ţi reamintesc că te-am concediat acum o lună.

Ridicându-se în picioare, Bunny se sprijini cu spatele de birou.

— Contractul meu stipulează că sunt angajatul fabricii până la jumătatea lunii septembrie şi tu nu ai avut niciun motiv să mă concediezi. Dacă intenţionezi să faci tapaj, pot să-ţi spun că acum deţin suficiente acţiuni la *Woodbox* ca să te concediez eu, dacă vreau.

— Deja am demisionat, nu ţi-am spus? Aşezându-se pe colţul biroului, el o studie intens. Brusc, îşi dădu seama că femeia dinamică, expertă în administraţia bancară, de care se îndrăgostise prima dată, reapăruse în viteză de sub blugii prespălaţi şi tricoul nepretenţios. De ce naiba ai cumpărat fabrica, Bunny?

— Pentru că am vrut să fiu cu tine, indiferent de ce crezi tu că ar fi bine pentru mine! Dar se pare că lucrurile se întorc împotriva mea ca un bumerang.

Alec se simţi atât de uşurat, încât îl luă cu ameţeală. Acum totul va fi bine, dar voia s-o audă pe ea spunând asta.

— Rămâi, totuşi, o femeie deşteaptă, ambiţioasă şi prea bine pregătită, iar la *Woodbox* încă nu există nimic care să te stimuleze.

— Dacă am discuta complicaţiile, în loc să mi le arunci mie, am putea găsi cele mai bune soluţii. E adevărat, sunt o femeie deşteptă şi bine pregătită, dar dacă aş fi fost o ambiţioasă, cum crezi tu, n-aş fi venit la *Woodbox* deloc. Corect?

— Corect. Alec zâmbi. Nu ai venit numai o dată, ci deja de trei ori.

— Se pot face multe la *Woodbox*. Ea reîncepu să umble prin birou, cu ochii sclipind de entuziasm, cuvintele rostogolindu-se din gura ei: Am putea construi o clădire suplimentară şi să-i învăţăm pe cei din echipa specială să facă şi alte lucruri decât până acum. Vom angaja pe cineva anume pentru asta. Apoi putem creşte calitatea produselor noastre. De exemplu, stilul suedez de mobilă, de care ai râs, ar trebui să se potrivească perfect pentru ceea ce facem, dacă folosim lemn de tek, în loc de aglomerate. Sau poate chiar pinul alb, colorat să arate ca tekul, întrucât suntem în Oregon.

— Planurile tale sunt foarte interesante.

Zâmbind, Alec îi admira pasul hotărât cu care măsura biroul, în acest moment, nu era nimic domestic în ea, dar îi reaminti totuşi: Un lucru rămâne de nerezolvat: nu-ţi pot da copiii pe care ţi-i doreşti. Bunny se opri să-l privească, apoi faţa i se îndulci într-un zâmbet plin de tandreţe.

— Îţi trebuie răbdare şi talent să creşti cum trebuie un copil. Amândoi ştim asta din propria noastră copilărie. N-o să mă gândesc la acest lucru până când nu voi fi sigură că am să fiu o mamă bună. Atunci, dacă vom decide să avem un copil, există oricând posibilitatea fecundării artificiale. Corect?

— Corect. M-am gândit şi eu la această posibilitate în nopţile când nu puteam dormi, fiindu-mi dor de tine. Mai ai şi alte planuri sau decizii de care trebuie să iau cunoştiinţă? Proptindu-se în faţa lui, îl înconjură cu braţele, îl

privi cu ochii ei albaştri, plini de dragoste.

— M-am gândit la un nume mai adecvat pentru *Woodbox. Styx. S-T-Y-X.*

Alec ridică din sprâncene.

— Styxul nu-i un râu în Infern?

— Ba da. Pentru mine va fi un infern, dacă nu reuşim ca toate aceste planuri să dea rezultate. El o luă în braţe.

— Voi merge şi la capătul lumii, dacă e nevoie ca lucrurile să iasă bine pentru noi.

Te iubesc aşa de mult, încât nimic nu este important decât să fiu cu tine.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, murmură ea, strângându-l în braţe. Şi eu te iubesc tot atât de mult! Sărutând-o, îi absorbi dulceaţa şi parfumul.

— Şi ce s-a întâmplat cu gospodina de la cabană? Bunny râse detaşat.

— Continuă să existe undeva în interiorul meu, domnule Fluşturatic. Voi inventa o cale de mijloc între două lumi.

— Sunt atât de fericit să te aud spunând asta, iubito. Apropo, postul de director general este liber pentru tine.

— Nu, eu sunt o persoană de marketing. Acum, că te-ai retras din cursă, ai în vedere pe cineva? Ea îi puse mâinile pe pieptul musculos.

— E o slujbă nesuferită, dar aş putea lua în consideraţie o revenire asupra acelei decizii. Oricum, când am demisionat, nu m-am gândit decât la tine.

— Cred că, în spatele hotărârii tale de a pleca, a stat mai mult decât persoana mea.

— Da, înţelegerea unor lucruri. Încruntându-se, traversă biroul şi se duse la fereastră. După vizita

mamei, mi s-a întâmplat ceva patetic. Când tata ne-a părăsit, pe mine şi pe Carol, am suferit teribil, iar eu am procedat la fel cu tine, obligându-te să pleci, din acelaşi motiv. Să mă ascund de acest defect congenital.

— Dar tu ai făcut-o din dragoste, nu din egoism.

— Nu are importanţă. Am procedat la fel ca bărbatul pe care am crezut că l-am dispreţuit în toţi aceşti ani. Alec râse scurt şi cu amărăciune. Şi îmi vine să cred că nici nu l-am urât, dacă am fost în stare să trăiesc în casa lui şi să-i folosesc

Mustang-ul. Presupun, mai curând, că în acest fel am încercat să-mi aduc tatăl, cândva adorat, înapoi. Dar n-a mers. Nici măcar nu-mi place casa decât când eşti şi tu în ea.

— Înţeleg de ce o vinzi, iubitule. Fericirea nu stă nici în casă, nici în poziţie socială, nici în succes. Doar în noi doi.

— Asta spune totul, prinţesă. Îi cuprinse umerii cu braţul. Să înţeleg că ai renunţat la Faline?

— Nimeni nu renunţă la Faline, spuse ea, zâmbind strâmb. Ea e acum obsedată de a face un film cu povestea noastră. De asemenea, George o place şi se pare că sentimentul e reciproc, aşa că el îşi vede realizat visul. Aşa că aş spune că va exista un viitor cu Faline.

— Ai renunţat, totuşi, la şansa vieţii tale. Bunny îl sărută pe gât.

— Şansa vieţii mele este să te ajut să termini ambarcaţiunea şi să navigam în imensitatea aceea albastră şi sălbatică.

— E un iaht. Ce nostim că ai adus vorba despre asta, spuse Alec, luând-o de mână şi trăgând-o spre uşă. Vino! Stând pe chei, Bunny observă

iahtul lui Alec mişcându-se graţios odată cu curenţii apei. Cu pânzele ridicate, părea o lebădă albă.

Înconjurându-i umerii cu braţele, Alec îşi culcă obrazul în părul ei.

— Îţi place numele care i l-am dat? *Aurora*, după frumoasa mea din pădurea adormită.

— Sunt măgulită, dar cred că trebuie să lăsăm fanteziile în urma noastră şi să trăim în realitate.

— Ei bine, lasă-mă să-ţi explic cum e cu fanteziile. Privi la oamenii care se agitau pe lângă Căpitănie. Dar cred că îţi pot explica mai bine la bord, în cabină.

— Minunat, sunt nerăbdătoare să-l văd cum arată terminat. Urcară pe punte şi coborâră prin tambuchi. Alec închise capacul, izolându-se astfel într-o lume numai a lor. Aprinse luminile.

— Nu-mi vine să cred. Năucită, dădu ocolul cabinei privind la tablourile florale de pe pereţi, pe care ea le alesese pentru cabană, la pernele ei înfoiate de pe cele două paturi metalice, la vasele ei de aramă rânduite frumos în bucătărie. Până şi perdeaua violetă de la duş şi prosoapele ei verzi se aflau la locul lor. Perdeluţe vaporoase atârnau la hublouri.Pe perete era un poster reprezentând-l pe Prinţul Fermecat trezind-o, cu o sărutare, pe Frumoasa din Pădurea Adormită.

Terminându-şi inspecţia, Bunny îi încolăci gâtul cu braţele.

— Dar ăsta este turnul meu de fildeş!

Dragul meu, acum când privesc în urmă la viaţa mea, îmi dau seama că tu m-ai învăţat să trăiesc cu adevărat. Lipind-o de trupul lui, îi şopti:

— Mă cutremur la gândul că am fost pe punctul

de a te pierde, prinţesă. Viaţa mea ar fi rămas pustie pentru totdeauna.

— Şi a mea la fel. Îşi culcă capul pe umărul lui. Vreau să-mi petrec toate zilele cu tine.

— Acesta este începutul pentru noi, fără controverse, fără poveşti. Nu sunt Prinţul Fermecat, doar un tip obişnuit. Iar tu eşti o femeie excepţ... Bunny îl întrerupse brusc:

— Iar eu sunt o fată obişnuită, aura excepţională este şi ea doar o fantezie.

El o aprobă din cap.

— Vrei să fii soţia mea, Bunny? Şi să ne petrecem luna de miere, navigând cu *Aurora* în prima ei cursă?

— Îmi doresc acest lucru mai mult decât orice pe lumea asta, iubitul meu Alec, spuse, cu o voce uşor alterată. Apoi, înghiţind cu nervozitate, adăugă: Mai e un lucru pe care trebuie să ţi-l mărturisesc. Am... treizeci şi unu de ani. Te deranjează dacă sunt cu patru ani mai în vârstă decât tine? Alec zâmbi.

— Am avut acces la fişa ta personală şi ştiu acest lucru de la bun început. Dar eu am trăit mai greu ca tine, ceea ce m-a făcut mai matur şi mai înţelept.

— Ai ştiut tot timpul şi te-ai amuzat pe seama mea! strigă ea. Alec îşi înăbuşi râsul.

— Cum ai să te răzbuni?

— O să-ţi arăt imediat. Îi apucă poalele tricoului şi, dintr-o singură mişcare, îl trase peste cap. Privindu-i pieptul musculos, acoperit cu păr cârlionţat, ridică dintr-o sprânceană. Te-ai imaginat vreodată în postura lui Robinson Crusoe, naufragiat pe o insulă pustie, iar eu să fiu...

— Un vis greşit. Vineri era bărbat. Înfierbântat de pasiune şi zâmbind poznaş, îi scoase îmbrăcămintea, piesă cu piesă, apoi se dezbrăcă şi el. Complet goi, în picioare, se priveau adânc în ochi. Imaginează-ţi alt tablou, prinţesă. Tahiti. Adam şi Eva într-o grădină tropicală.

— Dar va trebui să mă feresc de şerpi şi să nu păcătuiesc? murmură Bunny, privindu-i trupul viril

— Mai ai multe de învăţat în materie de fantezie, iubita mea. Vârându-şi mâinile în buclele ei, îi ridică faţa pentru a o săruta. Toţi şerpii sunt prietenoşi, prinţesă, iar o femeie şi un bărbat, care păcătuiesc în acest fel, sunt atât de fericiţi!

SFARSIT